

BESTSELLER NEW YORK TIMES

VICTORIA SCHWAB

virtual-project.eu

O fată bântuită
O aventură ca nicio alta

ORAȘUL FANTOMELOR

VICTORIA SCHWAB

— Seria Cassidy Blake —

1. ORAȘUL FANTOMELOR

Original: *City of Ghosts* (2018)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN HRIB

virtual-project.eu

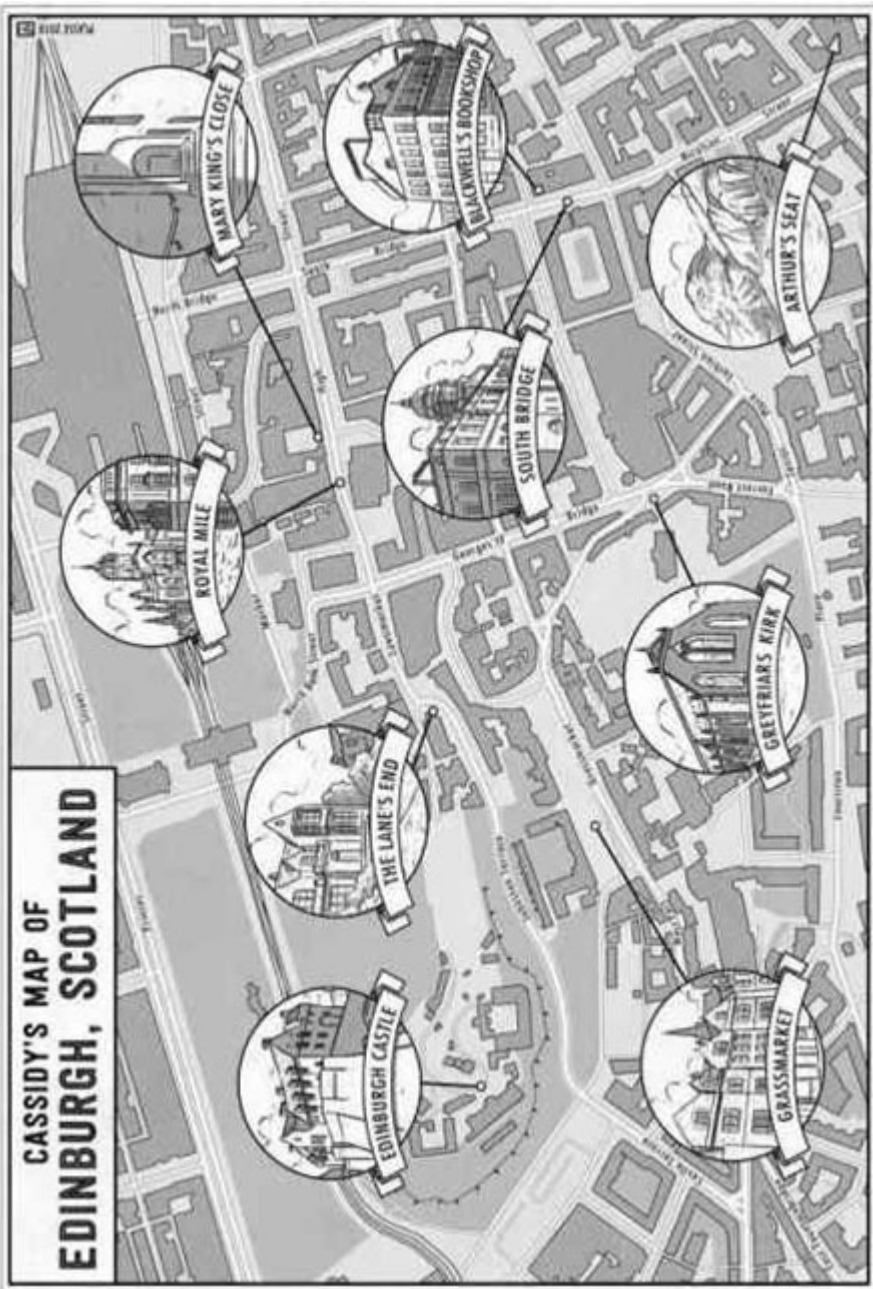
— 2018 —

ORAȘULUI UNDE-MI
TÂRÂI OASELE

„SĂ MORI VA FI DOAR O TERIBILĂ
AVENTURĂ URIAȘĂ.”

J. M. Barrie, *Peter Pan*

**CASSIDY'S MAP OF
EDINBURGH, SCOTLAND**

© 2014

MARY KING'S CLOSE

BLACKWELL'S BOOKSHOP

ARTHUR'S SEAT

SOUTH BRIDGE

ROYAL MILE

GREYFRIARS KIRK

THE LANE'S END

EDINBURGH CASTLE

GRASSMARKET

PRIMA PARTE INSPIRITIȘTII

CAPITOLUL UNU

Lumea crede că fantomele ies la vedere numai noaptea sau de Halloween, atunci când lumea se întunecă și pereții se subțiază. Dar adevărul e că fantomele sunt peste tot. În raionul de pâine de la băcănie, în mijlocul grădinii bunicii tale, pe scaunul din față al autobuzului tău.

Doar pentru că nu le vezi tu, nu înseamnă că nu sunt acolo.

Sunt la ora de istorie, când simt *pic, pic, pic* pe umărul meu, ceva ca picăturile de ploaie. Unii i-ar zice intuiție, alții, gândire profundă. Acea furnicătură de la marginea simțurilor ți-ar spune însă că e ceva *mai mult*.

Nu e prima dată când am simțit-o, nici vorbă.

Nu e nici măcar prima dată când am simțit-o aici, la școală. Încerc s-o ignor – întotdeauna încerc asta, dar de pomană. Mă împiedică să mă concentrez și știu că singura soluție ca s-o opresc e s-o bag în seamă. Puteți să vă convingeți singuri de asta.

Din capătul celălalt al încăperii, Jacob îmi surprinde privirea și clatină din cap. *El* nu poate simți acel *pic, pic, pic*, dar mă știe destul de bine ca să înțeleagă că eu îl simt.

Mă foiesc pe scaun, forțându-mă să mă concentrez spre partea din față a clasei. Domnul Meyer încearcă vitejește să predea, deși adevărul e că suntem în ultima săptămână de dinaintea vacanței mari.

— Spre sfârșitul războiului din Vietnam, în 1975, trupele americane... se chinuie profesorul meu. Nimeni nu poate sta liniștit, ca să nu mai vorbim de atenție. Derek și Will dorm cu ochii deschiși, Matt joacă fotbal pe hârtie¹. Alice și Melanie fac o listă.

Alice și Melanie sunt *fete populare*.

Poți să spui că sunt trase la indigo – același păr strălucitor, aceiași dinți perfecți, aceleași unghii pictate, în vreme ce eu sunt doar coate și genunchi, obraji rotunzi și păr castaniu, ondulat. Nu am nici măcar oja.

Știu că ar trebui să-ți *dorești* să fii unul dintre copiii populari, dar adevărul e că n-am fost niciodată. Pare că ar fi destul de istovitor, încercând să te păstrezi în limita regulilor. Să zâmbești, dar nu prea

tare. Să râzi, dar nu prea gălăgios. Să porți hainele potrivite, să joci jocurile potrivite, să-ți pese de lucruri, dar niciodată prea mult.

(Jacob și cu mine avem, evident, reguli, dar alea sunt diferite.)

Ca la un semn, Jacob se ridică și se îndreaptă spre banca Melaniei. *El* ar putea fi un puști popular, cred, cu părul lui blond dat pe spate, ochii albastru-deschis și buna dispoziție afișată.

Îmi aruncă o privire de drăcușor înainte de a se cățăra pe marginea băncii ei.

Ar putea fi, dar avem o singură problemă.

Jacob e, de fapt, mort.

— Lucruri de care avem nevoie pentru seara de film... citește el cu voce tare de pe hârtia Melaniei. Dar eu sunt singura care-l poate auzi. Melanie împătorește altă foaie, o invitație – pot să recunosc după scrisul cu majuscule, cu stiloul roz – și se întinde spre banca din fața ei, ca să i-o dea Jennei. În timp ce Melanie face asta, mâna ei trece direct prin pieptul lui Jacob.

El se uită în jos, ca și cum a fost jignit, apoi sare de pe bancă.

Pic, pic, pic mi se cuibărește în cap, ca o șoaptă pe care n-o pot auzi. Nerăbdătoare, verific ceasul de perete, așteptând clopoțelul pentru prânz.

Jacob șerpuiește spre banca lui Alice, examinând numeroasele carioci multicolore pe care le ține aliniat în partea de sus a băncii. Se apleacă și, cu grijă, *iși apropie* unul dintre degete de instrumentele de scris, toată atenția lui concentrându-se pe cel mai apropiat, în timp ce-l lovește.

Dar carioca nu se mișcă.

În filme, spiritele pot ridica televizoare și pot împinge paturi pe podele. Dar adevărul este că e nevoie de *multă* putere spectrală pentru ca o fantomă să treacă dincolo de Văl – cortina dintre lumea lor și a noastră. Doar strigoii au astfel de putere, dar par să fie foarte bătrâni și nu prea drăguți. Cei vii pot lua putere de la iubire și speranță, dar cei morți devin mai puternici prin lucruri întunecate – durere, mânie și căință.

Fruntea lui Jacob devine brăzdată de riduri în timp ce încearcă – și nu reușește – să dea un bobârnac colii cu fotbal pe hârtie a lui Matt.

Mă bucur că nu e făcut pentru toate astea.

De fapt, nu știu de cât timp e Jacob *mort* (mă gândesc la cuvânt pe tăcute, pentru că știu că lui nu-i place). Nu poate să fie *prea* mult, de vreme ce nu e nimic retro pe el – poartă tricou cu un supererou, blugi închiși la culoare și bascheți, dar nu vorbește despre ce s-a întâmplat și eu nu-l întreb. Prietenii merită un pic de intimitate – deși el poate să-mi citească gândurile. Eu nu pot să intru în mintea lui, dar, luând în considerare toate cele, prefer să fiu în viață și nu numai spirit, decât spirit și fantomă.

Mă privește de sus când aude cuvântul *fantomă* și, dregându-și vocea, spune:

— Prefer expresia „recuzat corporal”.

Îmi dau ochii peste cap, pentru că el știe că nu-mi place când îmi citește gândurile fără să ceară voie. Da, e o consecință stranie a relației noastre, dar – pe bune! – e nevoie de limitări!

— Nu e vina mea că gândești atât de zgomotos, replică Jacob cu un rânjel.

Pufăi și câțiva colegi mă fixează cu privirea. Mă scufund adânc în scaunul meu, lovind, cu tenișii, ghiozdanul de pe podea. Invitația pe care Melanie i-a pasat-o Jennei își continuă drumul în jurul clasei. Nu se oprește pe banca mea. Nu contează.

Vara se apropie și asta înseamnă aer curat, și soare strălucitor, și lectură de plăcere. Înseamnă voiajul anual al familiei spre casa închiriată pe plaja din Long Island, astfel ca mami și tati să poată lucra la noua lor carte. Dar, mai mult ca orice, înseamnă să nu fiu bântuită. Habar n-am cum e casa de pe plajă – poate pentru că este atât de nouă sau pentru că locul este situat într-o zonă liniștită de pe țărm, dar cred că sunt mult mai puține fantome decât aici, în susul New Yorkului. Ceea ce înseamnă că, imediat ce se termină școala, primesc șase săptămâni întregi de soare și nisip și nopți cu somn neîntors.

Șase săptămâni fără *pic, pic, pic* de la spirite neliniștite.

Șase săptămâni de *oarecare normalitate*.

Nu mai pot să aștept pauza.

Nu mai pot aștepta... și, în clipa când clopoțelul sună, sunt deja sus, cu rucsacul pe un umăr și breteaua purpurie de la aparatul foto pe celălalt, lăsându-mi picioarele să mă poarte către acel persistent *pic, pic, pic*.

— Dementă idee, zice Jacob, care mi se alătură, dar *am putea* doar să mergem la prânz.

Joia este ziua cu carne la grătar, mă gândesc, atentă să nu răspund cu voce tare. *Prefer să dau piept cu fantomele*.

— Asta-i acum! zice el. Dar amândoi știm că Jacob nu este o fantomă *normală*, exact cum eu nu sunt o fată normală. Nu mai sunt.

S-a întâmplat un accident. O bicicletă. Un râu înghețat.

Fără să mai lungim vorba, el mi-a salvat viața.

— Dap, practic, sunt un supererou, zice Jacob, chiar înainte ca ușa unui dulăpior să se deschidă peste fața lui. Tresar, dar trece drept prin ușă. Nu e vorba că *uit* ce este Jacob – e un pic cam greu să uiți asta când cel mai bun prieten al tău e invizibil pentru toți ceilalți. Dar este uimitor cu câte te poți obișnui!

Și cred că spune ceva faptul că Jacob, care m-a bântuit în ultimul an, nu e nici măcar cea mai ciudată parte a vieții mele.

Ajungem la bifurcație, pe culoar. Stânga merge spre cantină. Dreapta duce spre scări.

— Ultima șansă spre normalitate, mă previne Jacob, dar are acel rânjet parșiv când spune asta. Știm amândoi că am trecut de normalitate acum mult timp.

O luăm la dreapta.

În jos pe scări și de-a lungul unui alt coridor, în contrasens cu traficul de prânz și, la fiecare cotire, *pic, pic, pic*-ul e tot mai puternic, transformându-se într-un fel de tragere, ca o frânghie. Nu trebuie nici măcar să mă gândesc unde vom merge. De fapt, e mai ușor să-ți *oprești* gândirea și doar să te lași ghidat.

Mă trage spre ușile sălii de festivități. Jacob își înfundă mâinile în buzunare și mormăie ceva despre idei proaste și îi reamintesc că nu trebuie să vină, chiar dacă mă bucur că a făcut-o.

— O noua regulă a prieteniei, spune el, vizionarea fantomelor e un sport pentru doi.

— Asta e, zic eu, apucând capacul de pe obiectivul aparatului. E un hârb obosit aparatul ăsta de fotografiat, cu un vizor blocat și film alb-negru, atârându-mi pe umăr cu o curea lată, violet.

Dacă vreun profesor mă va prinde în sala de festivități, o să spun că fac poze pentru ziarul școlii. Chiar dacă toate activitățile de club s-au încheiat pe parcursul anului...

Și eu n-am lucrat niciodată pentru ziar.

Împing ușa care se deschide și pășesc înăuntru. Sala de teatru e uriașă, cu un tavan înalt și draperie grea, roșie, care ascunde scena de privirea spectatorilor.

Deodată, realizez de ce *pic, pic, pic*-ul m-a condus aici. Fiecare școală are poveștile ei. Și ele au rolul de a explica acel scârțâit din baia băieților, acel colț rece din spatele sălii de engleză, mirosul de fum din sala de festivități.

Școala mea e la fel. Singura diferență e aceea că, atunci când aud o poveste cu fantome, mă străduiesc să aflu dacă e adevărat. De cele mai multe ori nu e.

Un scârțâit e doar de la o ușă cu balamale neune.

Un colț rece e doar un curent de aer.

Dar, în timp ce urmăresc *pic, pic, pic*-ul pe culoarul sălii și apoi sus pe scenă, știu că e ceva în cazul particular al acestei povești.

E una despre un băiat care a murit în timpul unei piese de teatru.

Se pare că acum multă, multă vreme, atunci când școala s-a deschis pentru prima dată, a fost un incendiu în actul doi al *Visului unei nopți de vară*. Sala a luat foc, iar toată lumea a ieșit afară – sau așa au crezut.

Până au găsit băiatul sub chepeng.

Jacob tremură alături de mine și îmi dau ochii peste cap. Pentru o fantomă, se sperie prea ușor.

— Te-ai gândit vreodată, zice el, că nu ești îndeajuns de temătoare?

Dar eu mă sperii chiar la fel de ușor ca oricine. Credeți-mă sau nu, nu *vreau* să-mi pierd timpul căutând fantome. Doar că, dacă sunt *acolo*, nu le pot ignora. E ca și când știi că e cineva în picioare exact în spatele tău și îți se spune să nu te întorci. Poți să îi simți respirația în ceafă și, cu fiecare secundă care trece fără să te uiți, mintea ta face ca totul să fie mai aiurea pentru că, de fapt, ceea ce nu vezi e mult mai înspăimântător decât ceea ce vezi.

Mă urc pe scenă, cu Jacob lipit de mine. Îl simt ezitând, iar reticența lui mă face și pe mine să ezit, în timp ce ridic un colț al cortinei grele și roșii și mă strecor în culise. Jacob mă urmează, trecând direct prin cortină.

E întuneric aici – atât de întuneric încât trece o secundă până când ochii mei se adaptează la diversele elemente de recuzită și bănci împrăștiate pe toată scena. O fâșie subțire de lumină vine de dincolo de cortină. E liniște, dar plutește o ciudată senzație de mișcare. Geamătul săculețelor de nisip potrivindu-se pe scribeți. Șoapta aerului pe sub podele. Foșnetul a ceea ce cred că e hârtie, și nu șobolani.

Știu că unii dintre copiii mai vechi din școală se provoacă unii pe alții să vină aici. Să pună urechea pe pardoseală și să-l asculte pe băiatul care n-a reușit să scape. I-am auzit o dată pe culoar cum se lăudau cu asta, cât de mult a rezistat fiecare. Un minut. Două. Cinci. Unii au pretins că au auzit vocea băiatului. Alții spun că au simțit miros de fum, că au auzit pașii celor care fugeau. Dar e greu de știut unde se opresc zvonurile și unde începe adevărul.

Nimeni nu *m-a* provocat să vin aici. Nici nu era nevoie.

Când părinții tăi scriu cărți despre activități paranormale, lumea e convinsă că ești suficient de ciudat ca să te duci de capul tău.

Poate că au dreptate.

Sunt la jumătatea scenei întunecate, când mă proptesc de ceva și mă prăvălesc în față. Jacob își aruncă mâinile în față să mă prindă, dar degetele lui trec prin brațul meu, iar eu îmi trosnesc genunchiul de podeaua de lemn. Palmele mele se lovesc puternic și sunt surprinsă când podeaua se curbează puțin, până realizez că sunt deasupra chepengului.

Pic, pic, pic-ul crește mai insistent sub mâinile mele.

Ceva dansează la marginea orizontului meu vizual: o perdea subțire și gri prinsă de un abur continuu. Altceva decât greaua cortină roșie a scenei. Pe asta, nimeni altcineva n-o poate vedea.

Vălul.

Granița dintre lumea asta și altundeva, dintre viață și moarte. Asta căutam.

Jacob își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Hai să-i dăm drumul odată!

Sunt din nou în picioare.

— Ține palma, spun eu, pentru noroc. Ține palma e ca un fel de *bate palma* pentru prietenii care nu se pot atinge. În principiu, doar eu ridic mâna și el se preface ca a lovit-o, amândoi murmurând un fel de „poc” ca sunet de contact.

— Ooof, zice Jacob, retrăgându-și mâna repede, lovești prea tare.

Râd. Câteodată e așa de amuzant! Dar râsul mă destinde, alungându-mi teama și starea de nervozitate când ajung la Văl.

Am văzut oameni la televizor – „tălmăcitorii de fantome” – vorbind despre cum se trece dincolo, cuplându-te cu cealaltă parte ca și când ai apăsa un întrerupător sau ai deschide o ușă. Dar pentru mine e așa – a găsi acea parte de perdea, a prinde materialul și a trage.

Uneori, când nu e nimic de găsit, Vălul abia e acolo, mai mult fum decât țesătură, și e greu de prins și ținut. Dar, când un loc e bătuit – bătuit *pe bune*, materialul se înfășoară în jurul meu, practic luându-mă pe sus.

Chiar aici, chiar acum, îmi dansează printre degete, așteptând să fie prins.

Apuc voalul, respir adânc și trag.

CAPITOLUL DOI

Când eram mai mică, mi-era frică de monstrul din debara. Nu puteam să mă duc la culcare până când nu venea tata și deschidea ușa, ca să îmi arate că e goală. Trecerea spre Văl e ca deschiderea ușii de la debara.

Bineînțeles, diferența e că monștrii nu există în realitate. Debaraua e întotdeauna goală.

Vălul... nu chiar așa.

Un fior rece îmi inundă pielea. Pentru o secundă nu mai sunt în culise, ci sub apă, curentul înghețat îmi trece peste cap, lumina se risipește, când ceva greu mă trage în jos, în jos, în jos...

— Cassidy!

Clipesc la sunetul vocii lui Jacob și amintirea râului s-a dus. Sunt din nou în culise și totul este la fel, dar diferit. Scena este estompată, ca într-o fotografie veche, dar nu e la fel de întunecată, cum a fost înainte. În schimb, e luminată de o mână de lămpi și pot să aud murmurul publicului dincolo de cortină.

Jacob e tot alături de mine, dar pare solid, real. Mă uit la mine însămi. Ca de obicei, arăt mai mult sau mai puțin la fel, un pic cam spălăcită, dar totuși eu, privind în jos, spre aparatul foto de la gât. Singura diferență adevărată este lumina din interiorul pieptului meu. O bobină de strălucire rece alb-albăstruie care strălucește direct dintre coastele mele, ca filamentul dintr-un bec incandescent.

Ca Omul-de-oțel, glumește Jacob câteodată. Țin aparatul în față, ca să acopăr strălucirea.

— Ocupați-vă locurile! cheamă o voce de adult de undeva din lateral, iar eu sar. Jacob mă prinde de mânecă și, de data asta, mâna lui nu trece în gol. E el mai greu, ori sunt eu mai ușoară, dar oricum îi sunt recunoscătoare pentru prindere.

— Actul doi! adaugă vocea. Și știu ce este.

Când este.

Noaptea incendiului.

Dintr-o fluturare, ca liliicii speriați, băieți și fete cu coronițe de zâne și mantii strălucitoare aleargă pe toată scena. Nu ne observă pe mine și pe Jacob. Cortina se ridică și publicul murmură din

întunecimea sălii. Primul meu impuls este să mă ascund, să mă strecur înapoi în culise, dar îmi reamintesc că publicul nu este cu adevărat acolo. Acest loc, acest spațiu, acest timp aparțin fantomei. Și amintirilor ei.

Tot restul e doar decor.

Ridic aparatul de fotografiat, fără să mă obosesc să privesc prin vizor (e spart!). Trag rapid câteva poze, știind că tot ce voi vedea pe film va fi doar o umbră a ceea ce e aici. Ceva mai mult decât normalul. Ceva mai puțin decât adevărul.

— Și când te gândești, șoptește Jacob cu tristețe, am fi putut fi la cantină, luând prânzul ca oamenii normali.

— Tu nu poți mânca, iar eu văd fantome, îi șoptesc și eu, în timp ce actul doi începe. Zânele se adună în jurul reginei lor, în pădurea-decor.

Scanez scena, traversele de deasupra, recuzita, căutând sursa incendiului. Poate că d-aia sunt atrasă spre locuri ca acesta. Fantomele rămân în preajmă pentru un motiv. Poate că, dacă cineva află adevărul – dacă *eu* aflu adevărul – despre ceea ce s-a întâmplat, asta le va aduce liniștea. Și atunci vor pleca.

— Nu merge așa, șoptește Jacob.

Capul mi se apropie de al lui.

— Ce vrei să zici?

Deschide gura să-mi răspundă, când apare un băiat. E scund, cu pielea deschisă la culoare și un smoc de bucle negre și știu că el este acela, fantoma – am o anumită senzație, ca și când totul mă conduce spre el.

Mă uit la pelerina lui care se prinde de frânghii și se întinde ca o velă. Reușește să se elibereze, împiedicându-se pe scenă în fața noastră, dar își pierde coroana și trebuie să se întoarcă după ea. Pentru o clipă, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei și cred că mă vede și aș vrea să spun ceva, dar Jacob îmi pune mâna peste gură și clatină din cap.

Muzica începe și ochii puștiului sunt înnegurați. Îl văd cum își ia locul.

— Ar trebui să mergem, șoptește Jacob, dar nu pot, nu încă. Trebuie să știu ce s-a întâmplat.

Dintr-odată, aud un șuieratul și, când mă întorc, văd frânghiile – cele în care se prinsese pelerina băiatului – cum se desprind. Un săculeț de nisip alunecă, se duce, cade și, în timpul acesta, lovește un tablou electric, zdrobind o siguranță. Acolo e o scânteie – doar o scânteie, ceva atât de mic, dar, în timp ce privesc, scânteia cade pe cel mai apropiat lucru, o bucată nefolosită de furnir, alunecată din culise.

— Of, nu! șoptesc, în timp ce piesa continuă.

Nu se declanșează focul, nu la început. E doar fierbințeală și fum. Fum care trece neobservat în întunecimea teatrului. Mă uit în sus și văd vrejul subțire întinzându-se și îngroșându-se și acoperind tavanul ca un nor jos. Tot nu observă nimeni.

Nu până când, în cele din urmă, devine foc. Sunt atâtea obiecte inflamabile pe scenă – o pădure făcută din scânduri, pânză și vopsea. Flacăra o cuprinde instantaneu și, în final, vraja piesei este sfărâmată. Ucenicii-zâne se împrăștie, iar publicul intră în panică, și știu că e doar o amintire, un ecou al unor lucruri spuse și făcute, dar pot să *simt* dogoarea care se întinde.

Jacob mă apucă de mână, îndepărtându-mă de flăcările violente.

Chiar și prin starea de panică, degetele mele rotesc pârghia de la aparatul foto, făcând poze, dornică să prind ceva în timp ce lumea din jurul meu se transformă în fum, foc și groază.

Capul începe să mi se încețoșeze, ca și cum mi-aș fi ținut respirația. Știu că am stat destul aici, că e timpul să plec, dar picioarele mele nu vor să se miște.

Și, deodată, îl văd pe băiatul cu părul negru încercând să se lase în jos, așa cum ești învățat la clasă, dar focul se răspândește prea repede, înghițind culisele pe fiecare parte, urcând pe aripile cortinei. N-are unde să fugă, toată scena e-n flăcări, așa că se lasă pe jos, pipăind cu mâinile și genunchii, până ajunge la chepeng.

— Nu! îi strig, dar, bineînțeles, e inutil. El nu aude, nu se întoarce. Ridică trapa și coboară dedesubt, în întuneric, chiar înainte ca o bucată de eșafodaj, care arde, să se prăbușească pe scenă, blocând chepengul.

— Cassidy, zice Jacob, dar nu pot să-mi dezlipesc ochii de la foc, chiar dacă plămânii mei sunt umpluți cu fum.

Jacob mă apucă pe după umeri.

— Trebuie să mergem, îmi ordonă și, pentru că nu mă mișc, îmi dă un brânci și mă împiedic, căzând pe spate, pe o bancă de lemn. Până să ating podeaua scenei, e deja rece. Incendiul s-a dus, la fel ca și lumina din pieptul meu. Jacob se ghemuiește peste mine, fantomatic din nou, și mă rostogolesc înapoi, cu sufletul la gură.

Câteodată, vedeți, mă *blochez*.

E ca Neverland, în *Peter Pan* – cu cât Băieții Pierduți stau acolo mai mult, cu atât uită mai multe. Cu cât stau mai mult de partea greșită a Vălului, cu atât mai greu e să ies de acolo.

Jacob își încrucișează brațele.

— Ești fericită acum?

Fericită nu e cuvântul potrivit. *Pic*-ul e tot aici – niciodată nu dispare, dar măcar acum știu ce e de partea cealaltă. Face mai ușor de ignorat *pic*-ul.

— Scuze.

Mă ridic în picioare, măturând scrumul invizibil de pe blugii mei. Încă mai pot mirosi fumul.

— Regula numărul douăzeci și unu a prieteniei, zice Jacob. Să nu-ți lași prietenul în Văl.

Clopoțelul școlii sună în timp ce zice asta.

Prânzul s-a încheiat în mod oficial.

CAPITOLUL TREI

Înainte de a merge mai departe, trebuie să vă explic ceva. Vedeți, sunt trei lucruri pe care e necesar să le știți.

Lucrul nr. 1: De când mă știu, am făcut fotografii. Tati zice că lumea se schimbă întotdeauna, cu fiecare secundă a fiecărei zile, și la fel tot ce se află în ea, ceea ce înseamnă că *cel* care ești chiar acum este diferit de *cel* care erai atunci când ai început să citești această propoziție. O demență, nu-i așa? Amintirile tale se schimbă și ele. (De exemplu, pot *să jur* că ursulețul de pluș lângă care am crescut era verde, dar, potrivit părinților mei, era portocaliu.) Dar, atunci când faci o fotografie, lucrurile rămân nemișcate. În felul în care erau, în felul în care sunt, în felul în care vor fi.

De aceea mor după fotografii.

Lucrul nr. 2: Ziua mea de naștere este la final de martie, exact în perioada când anotimpurile se îmbină. Când soarele este cald, dar vântul este rece și copacii se pregătesc să îmbobocească, dar solul încă nu e chiar dezghețat. Mamei îi place să spună că m-am născut cu un picior în iarnă și celălalt în primăvară. D-aia nu pot să stau liniștită și d-aia (potrivit declarațiilor ei) întotdeauna caut tot felul de buclucuri – pentru că nu aparțin unui singur loc.

Lucrul nr. 3: Locuim într-o localitate suburbană, înconjurată de câmpii, și dealuri (și un număr respectabil de fantome), și copaci cu frunze care-și schimbă culoarea, și râuri care îngheață iarna, și o sută de peisaje perfecte de pozat.

Aceste trei lucruri nu par a fi legate – pozele, timpul și locul, dar sunt toate importante, vă asigur. Sunt fire din țesătura poveștii.

La a unsprezecea aniversare, mami și tati mi-au dăruit aparatul de fotografiat, cel antic despre care știți deja, având o curea violet și un bliț de modă veche și cu diafragma pe care o potrivești manual. Toți copiii de la școală își folosesc telefoanele pe post de aparate foto, dar eu îmi dorisem ceva solid, ceva adevărat. A fost dragoste la prima vedere și imediat am știut unde am vrut să merg, ce am vrut să immortalizez.

E un loc la câțiva kilometri de casa noastră, o spărtură între dealuri și, când soarele apune, apune exact acolo, cuibărit între cele două

coaste, ca o minge prinsă în mâinile cuiva. Am fost acolo de zeci de ori și niciodată n-a fost la fel. Aveam ideea asta de a mă duce în fiecare zi, timp de un an întreg, imortalizând fiecare apus.

Și am vrut să încep chiar atunci.

Vă amintiți ce am zis despre nașterea mea în martie? Ei bine, pentru prima dată în acel an, era îndeajuns de cald ca să pot să-mi încălesc bicicleta, chiar dacă aerul era încă mușcător, cum zice mami. Așa că mi-am aruncat cureaua violet a camerei pe după gât și am luat-o direct spre dealuri pe bicicletă, concurând cu soarele, cu roțile scârțâind pe terenul semiînghețat, pe mai multe străzi, și trecând de terenurile de fotbal, înspre pod.

Podul. O scurtă întindere de metal și lemn suspendată deasupra apei, genul de punte de care trebuie să ții seama pentru că nu e destul de largă pentru două mașini. Trecusem de jumătate când camionul a apărut dintr-odată de după curbă și a derapat spre mine.

Am virat, ca să ies de pe direcția lui, la fel a făcut și camionul, cu cauciucurile scrâșnind, în timp ce bicicleta mea s-a înfipt în balustradă atât de tare că a scos scânteii. Și atât de tare încât m-a aruncat peste ghidon.

Și peste balustradă.

Am căzut. Sună banal, nu-i așa? Ca un pas greșit, o piedică, un genunchi zdrelit. Dar erau șapte metri până jos, în apa care abia peste câteva zile avea să se dezghețe. Și, când am spart gheața, durerea și frigul mi-au înghețat tot aerul din plămâni.

În fața ochilor mei, totul s-a albit, apoi s-a întunecat și, când mi-am revenit, mă scufundam, iar aparatul foto, ca o greutate de plumb în jurul gâtului, mă trăgea în jos, în jos, în jos. Râul s-a întunecat, iar suprafața de deasupra a devenit o undă de lumină care se îngusta. Undeva, dincolo de apă, mi s-a părut că am văzut pe cineva, schița unei persoane, toată numai umbre. Dar umbrele s-au dus și eu mă tot scufundam.

Nu m-am gândit la moarte.

Nu m-am gândit la nimic altceva decât la apa rece ca gheața din plămâni mei, la greutatea râului care mă apăsa, dar apoi chiar și astea începuseră să devină neclare și tot ce am gândit a fost: *Mă despart de lumină*. Oamenii zic să mergi spre ea și am încercat, dar

n-am putut. Membrele mi-erău prea grele. Nu-mi mai rămăsese aer deloc.

Nu-mi amintesc ce s-a petrecut mai departe. Nu exact.

Universul s-a bālăit puțin, ca atunci când filmele îngheață, se blochează și sar mai departe, apoi eu stăteam pe malul râului, trăgând cu nesaț aer în piept, și, alături de mine, era un băiat ghemuit, în blugi și tricou cu un supererou, cu părul blond vâlvoi, ca și când tocmai își trecuse degetele prin el.

— A fost cât pe ce, a zis el.

Atunci, încă, nu mă prinsesem.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat printre dinții care îmi clănțăneau.

— Ai căzut în râu, a zis. Te-am scos afară.

Ceea ce nu avea sens, pentru că eu eram toată murată, dar el nu era nici măcar umed. Poate că, dacă nu aș fi tremurat atât de tare, poate că, dacă ochii mei nu m-ar fi durut atât de rău, poate că, dacă creierul meu n-ar fi fost plin de gheață, aș fi observat ciudata lui paloare gri. Felul prin care puteam aproape, aproape, *aproape* să văd prin el. Dar eram prea extenuată, prea înfrigurată.

— Io-s Jacob, a zis.

— Cassidy, am spus, lăsându-mă înapoi pe mal.

— Hei, a zis el, aplecându-se spre mine, stai trează...

Am auzit alte voci, apoi pocnetul portierelor de la mașini, alunecarea ghetelor pe malul jumătate înghețat, căldura îndepărtată a hainei cuiva, dar n-am putut să-mi păstrez ochii deschiși. Când m-am trezit, eram pe un pat de spital, iar mami și tati erau acolo, cu mâinile lor atât de calde peste ale mele.

Și Jacob era acolo, stătea cu picioarele încrucișate pe un scaun pliant de spital (nu mi-a luat mult să mă prind că nimeni altcineva nu putea să-l vadă). Aparatul meu foto era pe noptieră, cureaua violet era zdrențuită și vizorul spart. Era avariat, dar nu făcut praf, schimbat, dar nu distrus. Cam ca mine.

Un pic specială.

Un pic ciudată.

Nu chiar vie, dar cu siguranță nu...

Vreau să zic, poate cineva să moară de-adevăratelea dacă nu sfârșește mort? Poate fi viu cu adevărat dacă se întoarce înapoi?

Cuvântul care definește asta ar trebui să fie *nemort*, dar eu nu sunt un zombie. Inima mea are acea *bătăie* constantă, și mănânc, și dorm, și fac toate celelalte lucruri care înseamnă să fii în „viață”.

Lângă moarte. Așa îi spun unii. Dar eu știu că nu e doar lângă.

Stăteam exact deasupra ei. Sub ea. Destul de mult timp ca ochii mei să se adapteze, așa cum se întâmplă într-o cameră întunecată. Suficient de mult pentru mine ca să pricep hotarele spațiului înainte de a fi trasă înapoi în lumina strălucitoare și rece.

În cele din urmă, cred că mama avea dreptate.

Am un picior în iarnă și unul în primăvară.

O săptămână mai târziu am descoperit Vălul.

Jacob și cu mine făceam o plimbare, încercând să înnodăm firele ciudatei noastre legături – vreau să spun că niciodată până atunci nu fusesem bântuită și niciodată nu bântuisem pe nimeni – până când s-a întâmplat.

O luase pe un teren viran și, dintr-odată, am simțit *pic, pic, pic-ul* cuiva mirat, senzația fragilă a pânzei de păianjen pe pielea goală. Am văzut capătul unei pânze gri la colțul ochilor mei. Ar fi trebuit să mă uit în zare, dar n-am făcut-o. Din contră, am simțit că mă îndrept spre ea. Am apucat materialul cu mâna și, pentru o clipă, cădeam din nou, zdrobindu-mă de oglinda râului. Dar nu i-am dat drumul.

Apoi, când am clipit, Jacob era tot lângă mine, doar că arăta *solid*, real și la fel de nedumerit ca și mine. Și terenul viran nu mai era gol. Stăteam în picioare într-un depozit, *trosnetele* de metal reverberau în pereți și, undeva, cineva plângea cu suspine. Vălul în sine nu mă speriasse, dar acel sunet și senzația că pășești în viața cuiva – sau în moartea cuiva – mă înspăimântau și m-am tras afară din acel loc cât de repede am putut, îndepărtând Vălul, ca și când *ar fi fost* doar o pânză de păianjen lipită de hainele mele.

Am jurat că nu mă voi întoarce.

Am crezut că spuneam adevărul.

Dar, câteva săptămâni mai târziu, am simțit, din nou, *pic, pic, pic-ul*, atingerea acelei țesături gri și, înainte să-mi dau seama, m-am întins după ea și am apucat-o, trăgând materialul într-o parte, în timp ce Jacob, gemând și icnind și fără entuziasm, m-a urmat prin ea.

Și uite aici suntem, un an mai târziu.

Pentru multă lume, viața și moartea sunt cam ca albul și negrul. Dar ceva s-a întâmplat în acea zi, când Jacob m-a scos din apă. Cred că și eu l-am tras afară de undeva și ne-am încurcat, iar acum eu nu sunt pe de-a întregul vie, iar el nu e mort de-a binelea.

Dacă am fi într-o carte cu benzi desenate, asta ar fi povestea noastră de debut.

Unii oameni primesc o mușcătură de păianjen sau o cuvă cu acid. Noi am avut un râu.

CAPITOLUL PATRU

Vreau să zic, evident *Batgirl*, zice Jacob, reinterpretarea, nu originalul.

— Sigur.

Îmi târâi tenișii de-a lungul străzii, în timp ce mergem spre casă. Suntem doi, dar o singură umbră pe asfalt. Discutăm despre ce benzi desenate ar trebui să-i pregătesc lui Jacob pentru perioada vacanței de pe plajă.

— Și să nu uităm noul *Skull and Bone*, adaugă Jacob.

Skull and Bone este banda desenată favorită al lui Jacob. În aceasta, un cowboy mort, pe nume Skull Shooter, este reînviat pentru a vâna spiritele rele împreună cu câinele său lup (Bone). Jacob continuă să enumere variantele, încercând să se decidă între *Thor #31* și *Skull #5*, dar eu nu-l ascult de fapt. Ceva mă râcăie.

În sala de festivități, când m-am gândit că aș putea să-l ajut pe băiatul-fantomă, văzând ceea ce i s-a întâmplat, Jacob a zis „*asta nu merge așa*”. Dar Jacob n-a vorbit niciodată în felul ăsta, niciodată n-a spus *nimic* despre Văl.

Mereu am presupus că el *nu știe* de ce am fost atrasă în asta. Sau cum reușesc să trec dincolo. Sau ce ar trebui să fac acolo. Dar dacă el *chiar știe* și doar nu-mi spune și mie?

El mă poate auzi acum întrebându-mă, îndoindu-mă.

— Regula numărul șapte, zice el. Nu-ți băga nasul.

Dap, sigur, gândesc. Dar prima și cea mai tare regulă a prieteniei e: *nu păstra secrete.*

Oftează.

— Nu pot să-ți spun totul, Cass. Sunt reguli privind... face un gest care îl cuprinde și pe el.

— Ce fel de reguli? insist.

— Reguli și reguli! se răstește el, cu chipul îmbujorat.

Nu-mi place să-l văd pe Jacob supărat, așa că o las baltă. Ceea ce înseamnă că *nu* mă opresc deloc să mă gândesc la asta – foarte tare, în direcția lui –, dar Jacob pretinde că nu mă aude, iar eu nu mai întreb cu voce tare.

— Poți să iei șase jocuri, zic în loc de altceva.

El se bosumflă, dar, după cum se strâmbă, pot să fiu sigură că e-n glumă. Asta-mi place la Jacob. Chiar dacă se supără, nu-l ține mult. Nimic nu pare să țină.

— Bine, șapte, zice când ajungem pe strada mea și primesc binecuvântarea finală. Și fără *Batman*.

Arată mirat.

— Pari neîncrezătoare!

Bat cu degetele în aparat, întrebându-mă dacă vreuna dintre pozele pe care le-am tras azi în Văl vor ieși. Constat că mai e un singur clișeu rămas pe film.

— Zâmbește, îi spun și Jacob îmi face semnul păcii cu degetele. Dar nu se uită la aparat când fac fotografia. Niciodată n-o face.

— N-ai auzit? îi place să mă tachineze. Pozele fură suflete. Pe lângă asta, nici măcar nu voi apărea.

Clic.

Pășim mai departe și, câteva minute mai târziu, se ivește casa noastră, una dintre acele clădiri vechi, victoriene, care arată ca și când ar trebui să fie bântuite.

(Nu e bântuită.)

(Cu excepția lui Jacob.)

(Și el nu se pune la socoteală.)

— Fără maniere, mormăie el, urmându-mă înăuntru.

Îmi arunc încălțăminte la ușa de la intrare, lângă un morman de cărți. Mai multe volume se revarsă din birou și prin hol. Câteva sunt studii – istorie, religie, mitologie și doctrină – și câteva sunt romane. Și alte cărți au numele părinților mei tipărite pe coperte, titlurile embosate în argintiu sau auriu:

*INSPIRITIȘTII*².

E un fel de joc de cuvinte, vezi desigur, pentru că un *inspector* este o persoană care cercetează și examinează ceva, iar un *spirit* este un alt cuvânt pentru *fantomă*. Așadar, un *inspiritist* este o persoană care cercetează și examinează fantome.

Părinții mei au scris o serie întreagă de cărți – au ajuns la volumul șase până acum. Lor le plac cărțile de istorie, dar amestecate cu povești cu fantome, adevărul și legenda rostogolindu-se împreună. Sunt destul de populari.

Mă opresc și ridic de jos volumul, privind la fotografia de pe ultima copertă: un bărbat subțire în haină de tweed, păr negru înspicat cu gri pe la tâmpile (acesta-i tati). Are un laptop sub un braț și ochelarii lăsați pe vârful nasului. Alături de el stă o femeie în pantaloni uni, deschiși la culoare, și o bluză multicoloră. Are părul cu bucle negre, prinse într-o coafură dezordonată strânsă cu pene, iar în mâini ține o carte deschisă, cu pagini ciufulite ca și când ar fi răsfoite de vânt (asta ar fi mami).

Și, la picioarele lor, stă înfioată o movilă de blană neagră și ochi verzi. Pisiul nostru, Grim.

Efectul general este o amestecătură: o parte istorie și o parte magie, cu o picătură de superstiție drăguță de modă veche.

Partea haioasă e că tati nici măcar nu *crede* în stafii (de fapt, editorului cărții chiar îi place că tati e un sceptic, pentru că păstrează poveștile „întemeiate” și mai „accesibile” pentru cititori). Părinții mei fac o echipă bună: tati este cărturarul, iar mami este visătorul. El se concentrează pe explicarea trecutului, în timp ce ea extrage povești cu fantome din „poate că” și „ce-ar fi dacă”.

Iar eu? Eu stau departe de asta.

Pentru că părinții mei nu știu întreg adevărul despre mine. Nu le-am spus niciodată ceea ce s-a întâmplat *cu adevărat* în râu, nu le-am spus niciodată despre Văl sau despre lucrurile pe care le văd în partea cealaltă. Se pare că e un secret pe care trebuie să-l păstrez.

Așadar, părinții mei vorbesc – sau scriu – despre fantome, dar, de fapt, nu le pot vedea.

În realitate, eu pot să văd stafiile, dar nu vreau să vorbesc – sau să scriu – despre ele.

Sunt al naibii de sigură că asta este ceea ce se cheamă *ironia sorții*.

— Salut! strig eu. Cineva p-aici?

Vocea mamei se aude de-a lungul holului, e la telefon în biroul ei. Pot zice, din felul în care se exprimă, că dă un interviu.

— Dacă eu cred că sunt în lume lucruri dincolo de înțelegerea noastră?

Mami mitraliază:

— Bineînțeles. Ar fi o aroganță absolută să gândești altfel...

Își înfige capul prin cadrul ușii (coafura ei e obișnuitul arici de pixuri) și zâmbește spre mine, dar continuă să vorbească:

— Fantome, rămășițe, spirite, spectre, spune-le cum vrei...

Mă încolăcește într-o îmbrățișare fără să-și întrerupă firul interviului.

— Desigur, știința poate explica unele lucruri, dar când diferiți oameni experimentează același fenomen supranatural, văd aceeași stafie, povestesc aceeași întâmplare, trebuie să ne întrebăm de ce.

Își întoarce fața de la receptor.

— Tati e pe drum spre casă, îmi șoptește în păr. Să nu fugi departe. Trebuie să vorbim.

Trebuie să vorbim.

Trei cuvinte pe care nu vrei să le auzi niciodată și aș vrea să-i cer un indiciu, dar mami se retrage deja.

— Ei bine, da, îi spune celui care o interviează, am simțit într-adevăr prezența fantomelor.

Probabil e adevărat.

— Le-am văzut.

Jacob flutură o mână în dreptul feței ei.

Mai puțin adevărat.

Destul de ciudat, dar mami știe cumva despre Jacob. Știți doar acele situații în care te îndepărtezi, vorbind cu cel mai bun prieten al tău, invizibil, înainte să apuci să explici cu cine conversezi.

Dar nu știu dacă mami chiar crede în fantome sau dacă ea doar vrea să creadă pentru că asta face ca lumea să fie mai interesantă. Ea zice că a avut partea ei consistentă de experiențe paranormale și acea „sensibilitate” la supranatural care ne guvernează familia. Totodată, zice că, atunci când vine vorba de chestii ciudate și de neexplicat, e important să ne păstrăm mintea deschisă.

Ceea ce eu *chiar* știu este că ea nu mă tratează de sus, când e vorba de Jacob, așa cum o face tati. Ea nu se referă la *el* ca la prietenul meu imaginar și nu mă întrebă, tachinându-mă, cum se simte *el* azi sau ce vrea *el* la cină.

Dacă e ceva ce Jacob vrea să-i spună ei, ea ascultă.

Stomacul meu chiorăie după prânzul sărit, așa că mă depărtez de biroul mamei, ducându-mă în bucătărie și făcându-mi un UA+B+CC, adică unt de alune, banană și chipsuri de ciocolată, adică cel mai

bun sandvici din lume, indiferent ce comentează Jacob. (Cred că e doar invidios că el nu poate mânca.) Îndes jumătate în gură, pun restul în frigider pentru mai târziu și... direcția etaj.

Pisoiiul nostru, Grim, doarme în patul meu.

În ciuda felului în care arată pe cartea părinților mei, în viața reală, lui Grim îi lipsește ceea ce mami numește *demnitatea de bază a felinei*. De exemplu, chiar acum, este tolănit pe spate, cu labelle în aer, ca un câine care face pe mortu'. Când îmi arunc ghiozdanul pe podea, nici măcar nu tresare. Scarpin motanul între urechi, doar ca să fiu sigură că e încă în viață, apoi mă îndrept în linie dreaptă spre încăperea care fusese debara.

Tati m-a ajutat s-o modific. Am petrecut un întreg weekend scoțându-i toate rafturile și transformând acel mic spațiu într-o cameră obscură. Există aici o masă cu role pentru peliculă, un tanc de developare, un aparat de mărit, hârtie fotografică, tăvi pentru substanțele chimice. Este chiar și un cablu de oțel cu mici cârlige pentru a susține fotografiile când sunt puse la uscat. Tot ce are nevoie un fotograf.

Jacob e deja aici, pentru că el n-are niciun pic de respect pentru chestii ca uși sau scări.

Ridică din umeri, sprijinindu-se de perete.

— Scurtături de fantome.

Ridic aparatul și rulez pelicula înapoi în casetă, apoi cu degetul deschid capacul din spate, apucând caseta cu mâna.

Și apoi închid ușa, aruncând încăperea – și pe noi – într-un întuneric total.

Ei bine, ar fi total, dacă Jacob n-ar avea un fel de... strălucire.

Nu e prea puternică, mai curând ca lumina lunii. Nu voalează filmul, dar mă ajută pe mine să văd câte ceva, altfel ar fi trebuit să am încredere în mâinile mele pentru toată treaba.

Deschid caseta și scot filmul în palmă. Îl împing în mica spirală metalică și așez spirala în tancul de developare, care seamănă cu un termos scurt.

Apoi apăs un întrerupător și mica debara se umple de lumină roșie, slabă. Ne acoperă pe amândoi cu un halou straniu, ca ieșit dintr-un film de groază. (Jacob își flutură degetele și mormăie sunete înfricoșătoare.)

Adaug apă pentru a clăti tancul, apoi revelator³, rotind continuu recipientul. În timp ce lucrez, Jacob bate câmpii dacă să-l împacheteze pe *Thor #57*, în loc de *#62*. Când negativele sunt pregătite, le agăț la uscat. Nu vor fi gata decât peste câteva zile.

Apuc o altă fâșie de film care este pregătită – asta e dintr-o altă expediție recentă pe care am făcut-o, Jacob și cu mine, la o casă abandonată, câteva străduțe mai încolo. Casa era goală de ani de zile, dar, așa cum am descoperit amândoi, nu era chiar *goală*. Așez fâșia de film în aparatul de mărit (e un fel de proiector construit ca să transfere clișeele pe hârtie fotografică).

Apoi vine imprimarea.

E un fel de magie să expui un film. Magia e chiar acolo, în cuvântul *expunere* – a scoate la lumină. Mă simt ca un om de știință nebun în timp ce mut hârtia fotografică dintr-o tavă cu substanțe în alta – revelatorul, soluția de stopare, fixatorul.

Și, în timp ce împing hârtia cu degetele, prima imagine, în fine, începe să apară.

O fi special aparatul meu foto, dar nu e atât de ciudat ca mine. Pot să-l iau cu mine în Văl, dar nu poate vedea în felul în care văd eu. De cele mai multe ori, fotografiile care apar sunt obișnuite: un fel de traducere alb-negru a lumii mele policrome.

Dar, din când în când, am noroc.

Din când în când, aparatul prinde o umbră pe un perete, contururi ca de fum în jurul unui corp, o ușă într-un loc unde nu mai e de multă vreme.

Jacob planează pe umărul meu.

— Pufăi spre mine, îi șoptesc.

— Eu nu, zice el.

— Ba da.

Răsuflarea lui e rece, răcoritoare în camera neaerisită, dar atenția mea se întoarce la tăvi.

Una câte una, fotografiile prind contur.

E un cadru cu clădirea abandonată, tras de afară, cu lumina soarelui decupând lemnul scorjit.

Și altul, din interior, un cadru drept spre un coridor întunecat.

Și apoi...

Un câștigător.

E o imagine făcută de cealaltă parte a Vălului – pot să zic asta după strălucirea gri-palidă. Și acolo, în capul scărilor, o mâzgălitură ce reprezintă o fată-fantomă, într-o cămașă de noapte.

Jacob fluieră ușor.

Dacă aș arată fotografia oricui, ar presupune că a fost *fotoșopată*⁴. Și, chiar dacă m-ar crede, adevărul e că nu aș vrea să fie expusă. Nu vreau să fiu ca acei medium de la TV care stau în fața audienței și pretind că pot vorbi cu morții. Și nu e nici măcar ca și când cei morți chiar *vorbesc* cu mine (Jacob e alături).

— Pot să fiu translatorul tău, se oferă.

Pufăi.

— Nu, mersi.

Mă chiorăsc din nou pe negativele proaspete de azi și mă întreb dacă am prins vreo nălucire a băiatului cu capă și coroană, fantomatic, pe cortină.

Am înțepenit tot aplecându-mă peste aparatură, așa că închid lumina roșie și mă întorc în dormitor, clipind de la strălucirea bruscă a luminii.

Jacob se aruncă pe pat, alături de Grim.

Nu se produce nicio vibrație, nicio adâncitură pe saltea, dar urechile lui Grim zvâcnesc și, câteva momente mai târziu, el își pune lăbuțele în aer înconjurându-l pe Jacob. N-am reușit niciodată să ne dăm seama dacă Grim chiar îl *vede* sau simte un fel de perturbare a forței.

Pisicile sunt așa de ciudate!

Mă hotărâsc să încep să împachetez pentru plajă și îmi trag geamantanul de sub pat. Aleg dintre hainele de vară, în timp ce Jacob se preface că freacă o pată de mizerie de pe tivul tricoului său. Nu-mi pot imagina cum ar fi să fiu nevoită să port aceleași țoale pentru tot restul existenței mele de *vi-mo*.

Jacob ridică din umeri.

— Sunt doar bucuros că aveam chef de *Captain America* în acea zi.

Acea zi. Ce s-a întâmplat în acea zi? Mă întreb dacă-mi va spune vreodată.

Jacob nu recunoaște acest gând. Doar se rostogolește pe burtă și începe să citească o bandă desenată oarecare, pe care am lăsat-o

deschisă pe pat.

Pierde câteva secunde, încercând să *convingă* revista să dea pagina, înainte să ajung eu și s-o fac pentru el.

— Într-una din zilele astea, mormăie el.

Jos, se aude ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Câteva clipe mai târziu, tati sună adunarea:

— Adunare de familie!

CAPITOLUL CINCI

Adunare de familie.

Cuvinte care, la fel ca „*avem de vorbit*”, *niciodată* nu aduc vești bune.

Pe masă e o pasta-pizza proaspătă, ceea ce e un alt semn rău. Pasta-pizza – de asemenea cunoscută ca sos marinara, chifteluțe și brânză pe un blat de pâine cu usturoi – este mâncarea mea favorită, iar mami și tati o comandă de la Dino's⁵ doar la ocazii speciale sau când s-a petrecut ceva cu adevărat nasol. E confuză o astfel de situație – ar trebui să existe mâncare pentru vești bune și mâncare pentru vești proaste, astfel încât să știm la ce să ne așteptăm.

Mami tocmai scoate farfuriile, iar tati așază masa, atunci când eu intru, și amândoi fac mult zgomot, fără să spună prea multe.

— ...oh, am dat acel interviu pentru Canalul Cinci...

— Cum a fost?

— Bine, bine... Ai apucat să printezi acel contract?

Jacob se saltă pe blat, legănându-și picioarele în liniște deasupra dulapurilor, în timp ce încarc o felie de pizza pe farfuria mea. El analizează amestecul de brânză și sos și prospețimea chifteluțelor.

— Asta-i grețos!

Vrei să spui delicios, gândesc eu, ridicând pizza spre gură.

Iau o mușcătură mare. Brânza îmi arde cerul gurii și mami pocnește din degete, o muștrare fără vorbe pentru cine mănâncă înainte să fie toată lumea la masă. Tati mă prinde pe după umeri, într-o îmbrățișare cu un singur braț. El miroase precum cămășile curate și cărțile vechi.

Când deja stăm toți, remarc un nou steag roșu: mami și tati nu mănâncă. Ei nici măcar nu *se prefac* că mănâncă. Mă forțez să pun felia de pasta-pizza jos.

— Așadar, zic, încercând să par nepăsătoare, care-i treaba?

Mami scoate un pix din coafura ei, apoi îl pune la loc.

— Of, nu multe... zice ea.

Tati îi aruncă o privire de parcă l-ar fi abandonat.

— Cassidy... începe el, scăpând numele meu întreg. Avem ceva vești.

Of, Doamne, mă gândesc, o să fiu sora mai mare.

Jacob își încrețește nasul de dezgust și eu sunt atât de convinsă că asta e vestea, încât sunt total prinsă cu garda jos, când tati zice:

— O să fim într-un show TV.

Mă holbez prostește.

— Ce?

— Îți amintești când prima carte cu *Inspirițiștii* a apărut, zice mami, și chiar am apărut în presă? Unii s-au gândit că ar putea fi un show perfect. Există o casă de producție care ar fi cumpărat drepturile...

— Daaa, zic lent. Dar îmi amintesc și că tu mi-ai spus că, de fapt, nu se va întâmpla niciodată.

Mami se foiește.

Tati își freacă gâtul.

— Ei bine, zice el direct, lucrurile au evoluat rapid în ultimele săptămâni. N-am vrut să-ți spunem, în caz că totul ar fi căzut, dar...

Se uită la mami pentru ajutor. Ea preia conversația, cu un zâmbet până la urechi:

— Chiar s-a întâmplat!

Mintea mea e „pe pauză”. Nu știu ce înseamnă asta.

Pentru ei. Pentru noi. Pentru mine.

— Okay, zic nesigură, care-i treaba?

Vreau să zic, o e veste tare, dar nu văd de ce erau așa stresați să-mi spună mie.

— E super! Cine o să vă joace?

Tati chicotește.

— Nimeni, zice el. Asta-i poanta, ne vom juca propriile roluri.

Mă încrunt.

— Nu înțeleg.

— Nu e un show *show*, explică tati. E mai curând ca un documentar.

Mami nu-și poate ascunde acum entuziasmul.

— Va fi la fel ca la cărți, tati cu faptele și eu cu legendele, zice ea, vorbind pe repede înainte. Fiecare episod se va axa pe un alt oraș, un set diferit de locuri și povești...

Capul mi se rotește și încerc să-mi dau seama dacă sunt emoționată sau îngrozită ori un pic din amândouă. Mă gândesc doar la acele show-uri TV cu fantome. Știți doar, alea unde oamenii stau

în camerele cu întuneric beznă, luminate doar de camere cu lămpi infraroșii și șoptesc în microfoane. Așa ar trebuie să fie show-ul părinților mei?

— Și *tu* n-ar trebui să apari în cadru, zice mami către mine, nu și dacă cumva ți-ai dori cu adevărat, dar vei fi cu noi la fiecare pas pe care-l vom face și putem merge la plajă altădată...

— Stai, ce?

Îmi scutur capul, planurile mele de vară s-au dus pe apa sâmbetei.

— Când începe asta?

Tata se încruntă.

— Ei bine, problema e că programul a fost cam accelerat. Ei ne vor la prima destinație săptămâna viitoare.

Săptămâna viitoare. Când se presupunea că vom fi pe plajă.

— Uf! Asta-i chiar curând, spun eu, încercând să nu se simtă panica din vocea mea. Unde mergem?

— Peste tot, zice mami, scoțând un dosar cu *Inspiriști* tipărit de-a latul copertei. „Cele mai bântuite orașe din lume”, asta-i tema emisiunii.

Lumea, mă gândesc, e un loc foarte mare.

— Sunt mai îngrijorat de partea cu *cele mai bântuite orașe*, zice Jacob.

Pentru o fantomă, chiar nu este un fan al chestiilor înfricoșătoare sau al locurilor bântuite sau al *oricăror altele* care ar avea legătură cu Vălul.

Pentru multă vreme, nu am înțeles de ce. M-am *mirat* mult, dar nu am vrut să întreb. Și apoi, într-o zi, trebuie că se săturase de gândul meu, pentru că s-a hotărât să-mi zică.

— E... rece, a zis. Cam așa, dacă tu mergi prin zăpadă, dar tu ești caldă, nu începi să tremuri imediat. Ai toată căldura aia de pierdut. Dar eu mă simt ca și când tocmai am intrat și m-am întors acolo, în frig, mă simt ca și când nu mă voi mai încălzi niciodată.

Îmi doresc să-mi pot lipi mâna de a lui.

Să-i dau ceva din căldura mea.

Dar tot ce pot face e să-i promit că nu-l voi lăsa să înghețe.

Că nu-l voi lăsa niciodată în urmă.

Unde mergi tu, merg și eu, mă gândesc.

— Ei bine, Cass? întreabă tati, iar lumina i se reflectă în ochelari ca și când clipește spre mine.

Atât de mult îmi doream o vară fără fantome.

— Ce zici? presează mami.

Ceea ce nu e o întrebare corectă. Părinților le place să întrebe asta atunci când, de fapt, nu ai nicio alternativă. Zic că sună aiurea și înspăimântător. Zic că aș prefera să merg pe plajă.

Dar mami și tati par atât de încântați și nu vreau să le distrug asta. Plus că – arunc o privire la Jacob – *ar putea* fi distractiv.

El bocește.

Mami deschide dosarul și ochii mei scanează de-a latul primei pagini.

INSPIRITIȘTII *EPISODUL UNU*

DESTINAȚIA: Edinburgh, Scoția

Ce știu eu despre Scoția? E în nordul Angliei, ceea ce e la un ocean distanță. Are bărbați care poartă kilturi și... asta-i tot.

Citesc în continuare și ajung la titlul episodului:

ORAȘUL FANTOMELOR

— Ei bine, ăsta nu-i de rău augur, spune Jacob, trecând ca un fior prin mine, pe jumătate temătoare, pe jumătate curioasă.

Am crezut că viața mea e deja destul de ciudată.

Se pare că e pe cale să fie și mai ciudată.

**PARTEA A DOUA
ORAȘUL FANTOMELOR**

CAPITOLUL ȘASE

— Cassidy! Taxiul e aici!

Îmi îndes ultimele haine în valiză și mă așez pe capac, ca să-l pot închide. Mă pregătisem să împachetez pentru plajă. Costume de baie, și șorturi, și cremă de plajă, și o vară fără bântuiri. În loc de asta, am îndesat în bagaje pulovere și ghete. Potrivit aplicației meteo de pe telefonul meu, definiția scoțiană a verii este frig și ploaie, cu probabilitate de grindină.

Jacob se așază pe marginea patului, în deja cunoscutele lui haine, tricou și blugi, pentru că fantomele nu au nevoie de haine impermeabile.

— Ai luat benzile desenate, da? mă întreabă el.

— Sunt în rucsac.

— Mai ai loc pentru încă una? Pentru că, m-am gândit, nu avem niciun *Justice*...

— Nu, zic, verificând din nou dacă aparatul foto are film încărcat. Te-am tăiat de la porție.

Tati apare în cadrul ușii, cu o valiză într-o mână și cutia pisicii în cealaltă. Grim se încruntă din adâncurile cuștii.

— Cu cine vorbești? întreabă tati.

— Cu Jacob, zic.

Tati privește în jur, exagerând voit, așa ca să pot spune că el îmi face pe plac.

— Și *Jacob* este gata de plecare?

— Nici pomeneală, răspunde el din pat. Asta e o idee groaznică.

— Of, daaa, zic cu emfază. Moare să vadă toate acele case bântuite, și pivnițele bântuite, și castelele bântuite.

Jacob mă fulgeră.

— Trădătoareo!

— Mă bucur, zice tati plin de vioiciune. Nu pot promite nicio fantomă, dar acolo, cu siguranță, există un adevărat tezaur istoric.

Grim sâsâie, protestând.

Închid fermoarul geamantanului meu și îl împing în jos, pe scări, cu un încăpățânat *tronc-tronc-tronc*, apoi prin ușa deschisă și în jos, pe trepte, până la taxiul care ne așteaptă. Mă uit înapoi spre casa

noastră, simțind o tensiune nervoasă, în timp ce tati încuie ușa de la intrare.

— O să fie tot aici când ne vom întoarce, zice mami, citindu-mi expresia de pe față. Asta e doar o schimbare de decor, o nouă poveste, un capitol proaspăt. Avem de scris o carte întreagă, spune ea, strângându-mă pe după umeri, și cum altfel să o scriem?

— Câte o singură pagină pe zi, spun automat.

Asta-i expresia favorită a mamei și, de la scufundarea mea în râu, o folosesc ca un colac de salvare. De fiecare dată când sunt nervoasă sau speriată, îmi reamintesc că fiecare poveste bună are nevoie de răsturnări de situație și transformări. Fiecare eroină are nevoie de o aventură.

Așa că ne îngrămădim în taxi, doi părinți, o fată, o fantomă și o pisică mofturoasă, și ne îndreptăm spre aeroport.

Mami și tati petrec cea mai mare parte a drumului vorbind despre programul viitor. Casa de producție a închiriat o echipă de filmare locală și un ghid și ne-a dat o săptămână ca să filmăm tot ce avem nevoie. Tati ține un dosar cu istoria tuturor locurilor, iar mami are un notes plin de mâzgăleli, pe care nimeni altcineva, în afara ei, nu le poate citi. Cu cât îi ascult mai mult vorbind despre logistică, cu atât mai mult îmi dau seama că show-ul este în pregătire de *luni de zile*, chiar dacă abia acum s-au pus toate cap la cap.

Nimic nu se întâmplă până nu se întâmplă și apoi deja chiar se întâmplă. Asta e una dintre expresiile lui tati.

Taxiul oprește la aeroport. Dar, când ne dăm jos, nu mai suntem doi părinți, o fată, o fantomă și o pisică ciufută.

Pentru că Jacob a dispărut.

Face asta câteodată. Dispare. Nu știu dacă se bosumflă sau doar o ia pe vreo scurtătură. Prima dată când a dispărut mergeam cu mașina, coborând pe Coasta de Est, în căutarea unor faruri bântuite, pentru cea mai recentă carte a părinților mei.

Acum un minut era aici și, în următorul, dispăruse. M-am speriat rău, temându-mă că, într-un fel sau altul, e legat de râu, că a ajuns la un fel de graniță invizibilă la 15 sau 30 de kilometri în afara orașului și s-a blocat.

Dar, când am ajuns la primul far, era acolo, stând pe trepte.

— Ce-i? a zis defensiv. Am rău de mașină.

Un răspuns tip Jacob.

Mă întreb unde se duce pe bune, ce face fără mine; mă întreb dacă fantomele au nevoie de somn, dacă trebuie să se întoarcă în Văl, ca să se reîncarce, sau dacă e doar al naibii.

Dar, pe măsură ce părinții mei și cu mine ne predăm bagajele, trecem prin controlul de securitate și ne suim în avion, tot nu am nicio veste de la el. Și, când stau în locul meu de la fereastră și privesc cum solul se îndepărtează în timpul decolării, chiar îmi doresc să fi rămas acasă.

— Doamnelor și domnilor, vă rog să vă prindeți centurile...

Soarele abia apare în timp ce îmi deschid ochii și îmi lipesc fața de geam. E greu să-ți imaginezi că, literar vorbind, e un ocean sub noi și o lume nouă, așteptând de cealaltă parte. O lume plină de secrete, mistere și fantome.

O chestie ciudată e că aici, sus, la 12.000 de metri în aer, înfășurată în păsărea metalică, nu simt Vălul. Simțurile mele nu primesc niciun fel de atingere *de dincolo*, niciun material gri la marginea orizontului meu vizual. Și asta mă face să mă simt ca și când îmi lipsește o parte din mine. Peter Pan separat de umbra lui.

Și nu mă ajută deloc lipsa lui Jacob.

Încerc să nu mă îngrijorez. În cele din urmă, el se arată întotdeauna.

Avionul scoate un mic uruit, un tremurat provocat de turbulențe, iar Grim mă fixează din cutia aflată sub scaunul din fața mea. Nu scoate niciun sunet, dar ochii lui verzi se îngustează, ca și când eu, personal, aș fi responsabilă pentru actuala lui încarcerare.

Tati doarme, dar mami e trează și frunzărește o carte numită *Spirite, spectre, Scoția*. Arată destul de nasol – pe copertă e un castel sub o lună plină și vălătuci de ceață care se transformă în

spirite prea nasol *fotoșopate*. Dar mă trezesc că-i citesc peste umăr și constat că are o parte dedicată Edinburgh-ului.

Orașul, al cărui nume, se pare, se pronunță *Eh-dinbur-uh* și nu *Eh-din-berg*, are mai mult de 900 de ani vechime. E acolo o hartă completă cu parcuri și poduri, biserici și chiar *un castel*. Totuși, orașul e mai mic decât mă așteptam, până-n zece kilometri dintr-un capăt în altul, și este împărțit într-un *Oraș Vechi* și un *Oraș Nou*.

— Termenul Oraș Nou e relativ, explică mami, când se prinde că citesc. Are totuși mai mult de 200 de ani. Orașul Vechi, adaugă ea, zăpăcindu-mă, e cel în care se află fantomele.

— Și noi unde o să stăm? întreb. Știu răspunsul înainte ca degetele ei să aterizeze pe hartă, exact în mijlocul Orașului Vechi.

Super, mi-l imaginez pe Jacob zicând, în timp ce mă las pe spate în scaun.

Mă uit pe fereastră în timp ce lumina zilei se strecoară pe cer.

Mă gândesc din nou la Jacob și încep să mă îngrijorez, întrebându-mă dacă fantomele sunt în stare să treacă peste apă. În timp ce avionul coboară, îngrijorarea mi se cuibărește în piept. La vremea aterizării, încep să simt panica.

Nu e niciun Jacob în tunel.

Nu Jacob în terminal.

Nu Jacob pe scara rulantă sau la bagaje.

Apoi valizele încep să se rostogolească pe banda-carusel și prima chestie pe care-o văd nu sunt dungile roșii și galbene ale bagajului meu (da, fac parte din Clubul Cercetașilor), ci băiatul de deasupra lui, care stă cu picioarele încrucișate sub el. Îi place să-și facă intrări de excepție.

Mă înclin cu ușurare. Jacob sare de pe bandă, își îndeasă mâinile în buzunare și-mi aruncă un zâmbet strâmb.

— Avantaj fantomă, zice el, iar eu nu mă pot decide dacă să-mi arunc brațele în jurul lui sau să-l trosnesc în umăr.

Norocul lui, nu pot să fac nici una, nici alta.

Ne înghesuim într-un taxi negru și Grim însuși e strivit ca o clătită în fundul cuștii lui și se încruntă la Jacob, care răspunde la fel, în timp ce mami îi dă șoferului adresa locului unde vom sta.

Suntem purtați pentru câteva minute pe străzi cu aer normal, pe care se înșiră băcăni, coaforuri și bănci. Și apoi, de niciunde, drumul

se schimbă sub noi, de la pavaj la macadam⁶, ca și când ne-am întoarce în timp. Mașina uruie pe drumul accidentat. Grim arată înveninat, iar Jacob, îngrețoșat.

Șoferul de taxi zice ceva, dar accentul său e atât de ciudat, încât îmi trebuie un moment să realizez că vorbește cu noi și nu-și cântă sieși un cântecel. Tati începe să dea din cap absent, pretinzând că înțelege. Dar reușesc să despart vocea melodioasă a șoferului în cuvinte. O întrebare:

— Ce vă aduce în frumoasa Scoție?

Probabil că și mami s-a prins ce zice, pentru că se apleacă în față și spune:

— Fantomele.

Acasă, un asemenea cuvânt ar fi fost suficient ca să întrerupă orice conversație, dar taximetristul nu pare nici măcar contrariat.

— Aha, zice, normal. Văzui o fantomă odată, în nord.

Mami se luminează.

— Chiar așa?

— Păi, mda, spune el, dând din cap. Am fost cu nevasta mea în Ținuturile Înalte⁷, pe zi, să luăm ceva aer și să vedem ce-i de văzut, ne-am făcut drum până la un castel din preajmă, să căutăm ceva de răcorit.

Nimic straniu până aici, gândesc.

— Acuma, bucătăriile în acel castel fuseseră transformate într-o cârciumă, totul numai piatră și sticlă și vatră arzând, cu trei taburete care fuseseră puse în jurul focului, povestește în continuare șoferul de taxi. Două dintre scăunele erau goale, iar pe al treilea era un bărbat care se uita la foc. Un adevărat domn. Nevastă-mea era cu ochii pe o masă în spate și eu aveam băuturile în mâini și eram chiar în spatele ei, iar spațiul era îngust și eu nu-s chiar așa de mic și m-am ciocnit de scaunul pe care stătea omul. Aproape mi-am vărsat berea pe el. Am zis scuze și nevastă-mea s-a întors la mine și m-a întrebat cu cine vorbeam.

— Și imaginați-vă... Ezită, iar aerul din taxi devine atât de dens, ca o respirație ținută prea mult. Nu era nimeni acolo. Toate cele trei scaune erau goale.

Tati pare adâncit în gânduri, ca și când ar fi o enigmă de dezlegat, dar ochii mamei strălucesc ca ai unui copilaș în fața focului de

tabără. Jacob și cu mine ne privim circumspecți. E una ca o fantomă să dea un cot unui obiect sau să aburească oglinda băii. Dar să se *arate* în lumea noastră chiar așa, ca și când ar fi din carne și oase? Doar Jacob face asta, și doar pentru mine, și doar pentru că suntem încâlciți. Așadar, sunt șanse ori ca taximetristul să ne ia în bășcălie, ori ochii lui i-au jucat feste. Există un motiv pentru care oamenii văd fantome în întuneric, când strălucirile și umbrele se pot amesteca cu vederea ta.

Căutătura taximetristului se întâlnește cu a mea în oglinda retrovizoare.

— Nu mă crezi, puștoaico? întrebă cu un zâmbet. E-n regulă. Rămâi în Scoția ceva timp și vei avea propriile tale povești.

Nici nu știe că am o mulțime.

Taxiul cotește după un colț și deodată suntem față-n față cu castelul din harta mamei. Doar că nu e o mică ilustrație. E un *castel din realitate*. Pe o *stâncă*. Mă holbez de curiozitate.

Tati scoate un fluierat ușor, admirativ. Mami strălucește. Chiar și Jacob pare impresionat. Pare pictat direct pe cer, o vedere perfectă.

— Uimitor, așa-i? zice taximetristul.

Îmi amintesc de pe hartă: castelul este situat în Orașul Vechi și sunt destul de sigură că rulăm pe un pod (nu e apă dedesubt, doar o gară și un parc mare înverzit), în partea veche a orașului.

Taximetristul trece dincolo de străzile agitate și coboară o pantă.

— Am ajuns, zice el, oprind în fața unei clădiri vechi, din piatră, cu o ușă vopsită în roșu aprins. Capătul aleii, *Lane's End*.

CAPITOLUL ȘAPTE

Lane's End îmi amintește de acea scenă din *Harry Potter și Ordinul Phoenix* în care Harry ajunge la sediul Ordinului – care este, de fapt, casa lui Sirius Black –, dar care este ascuns de o vrajă.

Unul dintre magi bate în pietrele din fața și clădirile se separă, alunecând în lateral, pentru a scoate la lumină sediul făcut sandvici între ele.

Lane's End este chiar așa, o clădire gri vârstă între alte două clădiri gri. Împreună, ele stau ca niște cărți pe un raft, crestele lor de piatră continuând fără niciun spațiu între ele, iar acoperișurile având multe coșuri de fum.

Când sunăm la soneria de pe ușa roșu-aprins, răspunde o femeie în vârstă. Are obraji rozalii și o piele frumoasă, iar o pisică albă și grasă se încolăcește printre gleznelor ei.

— Oh, bună, zice femeia. Voi trebuie să fiți familia Blake. Eu sunt doamna Weathershire. Eu administrez Lane's End. Pofțiți înăuntru!

Pereții din vestibul sunt acoperiți cu portrete de modă veche, fețe care se holbează în gol. În dreapta, o ușă arcuită duce spre o cameră de zi și, la capătul culoarului, o scară abruptă de lemn se ridică precum un copac. În timp ce doamna Weathershire turuie detalii despre șederea noastră, eu mă duc direct spre scări.

Jacob pășește alături de mine.

— Pariez că-i bântuită.

El crede că toate sunt bântuite. Despre Lane's End e greu de spus. E veche, cu siguranță, dar vechi nu înseamnă întotdeauna...

O țeavă uruie în perete, iar pașii sună foarte tare.

Jacob își ridică sprâncenele.

Ei bine, poate...

La baza scărilor, îmi ridic privirea doar pentru a găsi o fată care se uită fix în jos, la mine.

E cam de vârsta mea, îmbrăcată într-o cămașă de-un alb proaspăt, cu nasturi până jos și o fustă plisată. Are o piele creolă, iar părul ei negru, lucios, este prins cu o panglică simplă. Mă fixează fără să clipească și eu îi întorc privirea, pentru că e ceva ciudat la

ea. Nu pot să scap de sentimentul că am mai văzut această figură înainte, chiar dacă știu că nu e așa.

— Cassidy! mă cheamă tati.

Îmi desprind privirea și mă retrag, trecând pe lângă cușca lui Grim. Pisica pufoasă a doamnei Weathershire își strecoară o lăbuță curioasă printre bare. Grim îmi aruncă o privire pe jumătate rugătoare, pe jumătate criminală, așa că înșfac cușca și o iau cu mine în camera de zi.

Tavanul e înalt, pereții sunt acoperiți cu volume și există un șemineu flancat de două canapele, având în fața lui, un fotoliu. Punerea în scenă îmi amintește de cele trei scaune ale poveștii șoferului de taxi, dar nu e niciun domn-fantomă, doar mami și tati și doamna Weathershire.

Las jos cușca lui Grim și mă scufund într-una dintre canapele, apoi scâncesc când mă tot scufund în țesătura care mă cuprinde ca nisipurile mișcătoare.

Mami îmi oferă mâna și mă scoate la suprafață, în timp ce doamna Weathershire așază un ceainic și o tavă pe masă. Stomacul meu chiorăie – nu contează cât de multă mâncare ai înghițit în avion, nu ești niciodată sătul.

— Biscuiți? îmi oferă doamna Weathershire, punându-mi în față un platou pe care sunt cu siguranță *prăjiturele*. Poate să le spună cum vrea, atâta vreme cât pot să mă servesc.

Abia ce mă întind către farfurie, când sunetul de pași, de sus, se aude din nou.

— Of, nu băgați de seamă asta, spune doamna Weathershire. Probabil că e doar soțul meu.

— O să-l cunoaștem? întrebă tati.

Gazda noastră râde scurt.

— N-aș prea zice. Domnul Weathershire e mort de aproape opt ani.

Zâmbetul ei nici măcar nu tremură.

— Ceai?

Jacob îmi aruncă o privire lungă și nu trebuie să fiu în stare să-i citesc mintea ca să știu ce gândește.

Cu siguranță bântuită.

Poate că are dreptate, dar nu o să aflu. Am o regulă privind trecerea Vălului în locurile unde trebuie să dorm – nu o fac. Pe bune, câteodată e mai bine să *nu* știi.

— Așa, zice doamna Weathershire, turnând ceai, ce vă aduce în onorabilul nostru oraș?

— Ca să zicem așa, spune mami, filmăm o emisiune despre fantome.

— Of, exclamă gazda noastră, ridicându-și ceașca. Ei bine, nu va trebui să căutați departe. Reginald al meu îndrăgea destul de tare Edinburgh-ul mort. Pare a fi obsesie, într-adevăr.

Arată cu capul spre rafturile de cărți aliniate pe peretele camerei de zi.

— A umblat să adune povești de la localnici ani întregi, păstrându-le în acele jurnale de acolo.

Mama ciulește urechile când aude menționându-se cuvântul „povești”, în timp ce tati se luminează auzind că așa ceva a fost immortalizat în scris.

— Pot să...?

— Serviți-vă.

Când tati a terminat de adunat o stivă de ziare și mami și-a terminat ceaiul, iar eu am mâncat destule prăjiturele pentru a mă simți ușor rău, doamna Weathershire se ridică din fotoliul ei.

— Ei bine, spune ea, o să vă arăt etajul...

Un *etaj* este aparent cuvântul britanic pentru un apartament, chiar dacă nu este foarte clar la care se referă, privind în sus la cele trei rânduri de scări pe care le avem de urcat până vom ajunge. Când ajungem la primul podest, nu văd nici urmă de fată cu părul negru sau de altcineva.

Mami mă informează că, în Scoția, un ascensor este numit *lift*, ceea ce chiar ar avea sens dacă această clădire ar avea vreunul. Mami explică, de asemenea, că *Lane's End* este o casă de oaspeți, ceea ce pare a fi un fel de mic hotel plin de apartamente – vreau să zic *etaj* – în loc de obișnuitele camere de hotel. Sunt două *etaje* pe nivel și, când ajungem la cel de-al treilea podest, doamna Weathershire se oprește în fața unei uși cu 3B scris în alamă și scoate la iveală o cheie de modă veche.

— Iată, am ajuns...

Când se deschide, ușa scoate un sunet ca un efect sonor din filmele de groază, dar spațiul de dincolo este confortabil și curat. Sunt acolo două dormitoare și o sufragerie cu un șemineu vechi, o canapea care nu pare că ar vrea să mă înghită și un birou în fața unei ferestre largi.

Mami și tati zăbovesc pe podest, pălăvrăgind cu doamna Weathershire.

— Dacă aveți nevoie de ceva, zice ea, sunt chiar jos, la primul nivel...

În timpul ăsta, îl eliberez pe Grim din cușca lui de călătorie. El țâșnește sub canapea, iar eu mă duc la fereastra din fața biroului. Geamul este aburit, dar, când dau cu mâna pe suprafața rece, sunt surprinsă să descopăr castelul mult așteptat chiar de cealaltă parte. Se conturează deasupra unui peisaj cu acoperișuri ascuțite și coșuri de fum din piatră și rămân mută de uimire de priveliște: mai curând un basm fermecat decât o poveste cu fantome.

— Jacob, spun cu blândețe, chiar trebuie să vezi asta.

Dar Jacob nu răspunde.

Mă întorc. Nu e aici. Verific în baie și găsesc o cadă cu gheare (la modul cel mai literal, are niște labe uriașe în loc de picioare, ca și când partea de sus a unui gargui ar fi fost îndepărtată.) Nici urmă de Jacob.

— Jacob, șoptesc, verificând primul dormitor. Nimic.

Intru în cel de-al doilea și îl găsesc în picioare, la capătul patului, cu ochii îndreptați spre ceva ascuns în spatele ușii.

— Jacob?

Nu clipește, nu se mișcă.

Alunec la spatele lui în cameră și văd la ce se zgâiește: o oglindă.

O oglindă mare, cu o ramă aurită, rezemată de perete.

La început cred că el a văzut ceva ciudat în reflexie, dar apoi realizez că însăși reflexia i-a captat atenția. Îi urmăresc căutătura și rămân nemișcată, mi se ridică părul de pe mâini.

Sunt doi Jacob, cel de lângă mine și cel din oglindă, dar ei nu sunt la fel. Jacob de lângă mine e cel pe care îl știu. Dar cel din oglindă este cenușiu și sfrijit, tricoul lui și blugii sunt uzi flească, apa râului se adună la picioarele lui. Nu sunt chiar ușor de înspăimântat, dar,

văzându-l așa, mă îngrozesc. Jacob din oglindă arată mort... Mă opresc. Nu-mi permit să gândesc cuvântul.

— Jacob, zic, dar vocea nu pare să se audă.

Ochii lui sunt concentrați și goi în același timp și încerc să-l zgâlțâi de umeri, dar bineînțeles că mâinile mele trec prin el. În final, mă așez între el și reflexia lui, întrerupându-i perspectiva.

— *Jacob!*

Clipește, face un pas înapoi, șovăitor.

— *Ce a fost asta?* întreb.

Cuvintele lui sunt lente, leneșe.

— Nu... știu...

Tremură ca de frig și se întoarce, plutind afară din cameră fără nici o altă vorbă. Mă întorc din nou spre oglindă, așteptându-mă oarecum să-l văd pe celălalt Jacob stând acolo.

Dar sunt doar eu.

Mă îndrept spre camera de zi, unde tati își încarcă telefonul și mami despachetează. Jacob e cocoțat pe sofa, iar privirea îi este încă stranie și rece.

Ești bine? gândesc, prăbușindu-mă pe canapea lângă el.

Dă din cap absent.

Afară, soarele dispare în spatele norilor și deodată camera se întunecă. E ca și când trec prin Văl – totul devine gri, amenințător.

Mami își pune mâinile în șold și privește în jur.

— *Asta-i minunat,* zice, fără nicio urmă de sarcasm.

Se întoarce spre mine.

— Vreun semn de la fantoma rezidentă?

Poate că se referă la domnul Weathershire și nu la Jacob, așadar, clatin negativ din cap.

— Probabil doar o pisică mare și câteva țevi vechi, precizează tati.

Mami își vântură părul într-o coafură dezordonată.

— N-ai niciun haz, zice ea, dându-i un pupic pe obraz.

— Tu de două ori pe atât, i-o întoarce el, curățându-și ochelarii.

Îmi înăbuș un căscat. O secundă mai târziu, tati cască și el.

— Să nu îndrăzniți! chirăie mami. Trebuie să stăm treji. Doar așa putem lupta cu *jet lag*⁸-ul.

Jet lag este ceea ce pare că se întâmplă când zbori noaptea peste ocean și corpul tău n-are timp să prindă orele din urmă.

Mă încolăcesc pe canapea, în timp ce tati îi sună pe producători, anunțându-i că am ajuns. Echipa zboară încoace mâine, de la Londra, și vine să se întâlnească cu noi, împreună cu ghidul nostru local. Tati se duce spre dormitor, vorbind despre logistică (dar îl bănuiesc că, de fapt, vrea să tragă un pui de somn). Casc din nou și îmi închid ochii, dar mami mă apucă de umăr.

— Haide, zice ea, trăgându-mă în picioare. E așa o zi frumoasă.

Mă holbez pe geam.

— Pare că plouă.

Dar mami mă ignoră. Îmi îndeasă o pelerină în brațe.

— Ce bine că suntem pregătiți!

Privesc în spate, spre canapea, dar Jacob a dispărut și, înainte de a apuca să-l caut, mami mă înlănțuie cu brațul, trăgându-mă spre ușă. Reușesc să mă eliberez un pic, doar cât să-mi apuc aparatul foto.

În timp ce ieșim în ziua cenușie, o ceață fină cuprinde străzile, transformând lumea în umbre. Pescărușii țipă. Undeva, în depărtare, bate un clopot de biserică.

Așadar; asta e Scoția, gândesc.

Cât de bântuită poate fi?

CAPITOLUL OPT

— Tortură! Crimă! Haos!

Un om cu pălărie înaltă și costum zdrențuit își deschide larg brațele.

— Aflați despre cele mai întunecate secrete din temnița Edinburgh-ului!

În aer sunt acorduri de cimpoaie, iar o femeie, într-o rochie închisă la culoare, se sprijină într-o prăjină cu un felinar în vârf.

— Tururi la fantome, în fiecare seară, zice ea, în amurg. Căutați felinarul.

— Veniți la Mary King's Close⁹! anunță un alt tip într-o mantie de epocă.

— Aflați povestea lui Burke și Hare¹⁰!

— Urmați-ne pașii printre morții orașului!

Mami și cu mine ne plimbăm de-a lungul Royal Mile. E o cale largă și aglomerată care curge de la Castel în jos până la poalele unei movile uriașe numite Tronul lui Arthur, *Arthur's Seat*. Stau ca niște suporturi de sprijinit cărți, castelul și colina, fiecare la un capăt al orașului.

Mama e bezmetică, prinsă în toată îngrămădeala și în tot vuietul. Dar simt că-mi pierd mințile, pentru că, în ciuda agitației, pot auzi *pic, pic, pic*-ul sâcâitor al fantomelor, unele confuze și altele apropiate și, mai mult decât atât, venind din toate părțile, o bătaie constantă și joasă de parcă orașul ar avea puls.

Îmi țin mâna pe brațul mamei în timp ce ne amestecăm prin mulțime. Mulți părinți trebuie să fie cu ochii pe copiii lor, să nu-i lase să se rătăcească, dar eu întotdeauna trebuie să fiu cu ochii după mami. Tati e modelul care ține minte reperele, dar mami preferă să se rătăcească.

Cum altfel să găsești ceva nou? spune ea tot timpul.

Mami se afundă într-un magazin pentru turiști să ia pentru noi sticle cu apă, iar eu stau lângă bordură, făcând poze cu artiștii de stradă și mulțimea de oameni. Fotografiez femeia în alb care stă în vârful unei prăjini și bocește un cântec straniu, vocea ei urcând și coborând.

Bătrânul om care ține strâns un buchet de trandafiri negri, din hârtie, având cuvinte scrise pe fiecare petală. Un bărbat purtând un kilt și cântând din cimpoi: o melodie bătută, asemenea vântului.

Totul este pentru spectacol, bineînțeles, merit să umple străzile cu o atmosferă amețitoare. Dar, dincolo de interpretări, pot să simt fantomatica atragere a Vălului. De obicei, e ceva la care trebuie să ajung, dar aici, acum, în mijlocul haosului din Royal Mile, Vălul ajunge la mine. Pune o mână pe umărul meu, mă trage aproape. Fibrele gri dansează în privirile mele, dar nu mă aplec. În loc de asta, îmi strâng pe mine haina de ploaie și fixez strada, cu tot cu chioșcuri și bistrouri, biserici și magazine de băuturi și...

Ochii mei se agață de un șir de aparate foto într-o vitrină și inima mea tresaltă. E un magazin foto, Bellamy's, citind după scrisul încrețit de pe uriașa vitrină de sticlă. Îmi generează o imagine mentală a locului în care ne aflăm, ca să știu drumul înapoi atunci când voi termina rolul.

— Vino, Cass! Am găsit ceva ce-ți va plăcea la nebunie.

Mă pregătesc pentru ceva oribil sau înspăimântător, dar mami mă conduce pe drum spre un loc numit Elephant House, o cafenea de un roșu aprins, cu o inscripție care anunță cu mândrie:

Locul nașterii lui Harry Potter.

— Nu se poate, zic, urmând-o înăuntru.

Sunt plină de venerație, în timp ce mami și cu mine explorăm cafeneaua.

Se pare că aici, la Elephant House, a fost locul unde autoarea J.K. Rowling – *acea* J.K. Rowling – i-a visat pe Harry, Hermione și Ron.

Aici a stat, la una dintre mesele de lemn, și a creat Hogwarts și Azbakan și *Diagon Alley*.¹¹

Aici, ea a inventat Quidditch, și *Triwizard Tournament*, și *Deathly Hallows*.

Chiar și îngustele toalete spun o poveste. Ele sunt acoperite de mesaje de mulțumire. Atât de multe limbi și atâtea scrisuri, încât totul se estompează într-o tapiserie de iubire: un monument peren pentru legendara serie de cărți.

În momentul în care ieșim din nou pe stradă, radiez. Edinburgh este în mod oficial locul meu favorit.

Apoi norii de deasupra capului încep să se întunece. Un vânt amenințător se năpustește prin părul meu.

— Cred că e pe cale să plouă, zic, tremurând.

Mami ridică din umeri.

— Asta-i Scoția. Tot timpul există risc de ploaie.

Își studiază cărticica din nou.

Trebuie că e magia persistentă de la Elephant House, pentru că, atunci când ea spune că ar trebui să vizităm ceva numit Greyfriars Kirk, eu accept.

Doar că, mergând, realizez că nu am nici cea mai mică idee ce este o *kirk*.

— E o biserică, zice mami, adăugând veselă: și este locul unde se află cel mai bătut cimitir din Europa!

Și uite-așa, toana lumii vrăjitoarești dispare, înlocuită de amenințarea spectrelor și a spiritelor. În timp ce mami și cu mine ne căutăm drumul spre cimitir, chiar îl aud pe Jacob în capul meu, emițând un slab și sarcastic *uraa*.

Poarta de metal e prinsă între două coloane de piatră și literele de metal se curbează deasupra.

GREYFRIARS

Dincolo de poartă, văd întinderi de pajiști verzi, vitraliile din ferestrele unei biserici, oameni care rătăcesc pe teren. Eu inspir și gust piatră umedă, praf vechi.

Dar, când ne apropiem de poarta propriu-zisă, mă macină dorința de a mă opri.

Nu ceea ce văd sau gust mă îngrijorează. Ci ceea ce *simt*.

Aerul se îngroașă și presiunea crește în interiorul capului meu, forța Vălului nu mai este doar un braț ce-mi înconjoară umerii, ci o

pătură umedă, grea, sufocantă. Țesătura cenușie se umflă în fața ochilor mei.

Mami scoate un chițait voios și îmi arată antebrațul ei, unde toate firele de păr i s-au ridicat ca la comandă.

— Uite, zice ea încântată. Piele de găină.

Am și eu piele de găină, dar dintr-un motiv diferit.

Așa un loc bântuit ca Royal Mile nu am mai *simțit*.

Vălul nu este neapărat înfricoșător sau rău. E doar un altfel de loc. Dar energia aici este întunecată și amenințătoare. Mă pregătesc să-i spun mamei că ar trebui să ne întoarcem, dar ea deja m-a luat de braț, ducându-mă peste prag, între zidurile cimitirului. Chiar dacă nu am traversat Vălul, tot mă simt ca și când aș fi pășit dintr-o lume în alta.

Un grup de turiști se află înăuntru, chiar lângă poartă. Ghidul gesticulează spre unul dintre morminte, unde jucării de cățel sunt îngrămădite pe pământ.

— Unul dintre cei mai faimoși chiriași de la Greyfriars, explică ghidul cu un fițos accent britanic, era un terrier numit Bobby. Dar, spre deosebire de majoritatea locuitorilor, el era mai mult decât viu atunci când a venit pentru prima dată la cimitir.

Mami și cu mine ne strecurăm până în spatele grupului, ascultând.

— Se spune că atunci când stăpânul lui a murit și a fost îngropat aici, Bobby a rămas lângă mormânt, dar nu pentru o noapte sau două, ci pentru paisprezece *ani*. Când s-a prăpădit în cele din urmă...

O colecție de triste „*off*”-uri dinspre grup.

— ...a fost înmormântat chiar în poartă. Expresia ghidului este înduioșătoare. Bobby este probabil cea mai drăguță fantomă pe care o veți găsi printre aceste pietre. La Greyfriars își odihnesc oasele cei uciși și ucigașii lor totodată.

Se oprește din explicații, lasă ca liniștea să crească tensiunea, apoi bate din palme.

— Acum, aveți o oră să dați o tură. Încercați să evitați strigoiul de pe deal.

Turiștii se împart în grupulețe și rătăcesc încolo și-ncoace, pe poteci.

Mami se bucură de promisiunea unui strigoi.

— Acum, *asta* trebuie să vedem.

— Tu mergi înainte, îi zic. Eu voi îndura mormintele obișnuite.

— Okay, spune ea. Doar nu te duce prea departe.

Ea sare în sus, cu tot entuziasmul cuiva care aleargă spre un tort, nu spre cadavre.

Mă întorc, studiind mărirea și decăderea cimitirului. Pietrele funerare sunt peste tot. Sunt aliniate la zidurile cimitirului, la fel de înalte ca niște sicrie puse în picioare și scoase în afară din pământ, ca dinții. Câteva monumente sunt noi (mă rog, relativ noi) și altele sunt ceva mai mult decât bucăți crestate de piatră spartă, plăci de ciment, jumătate înghițite de iarba verde.

Un craniu și oase încrucișate odihnesc lângă un înger sculptat. Un spintecător în piatră se deslușește peste un set de ancore. Lațul unui spânzurat, un heruvim, un buchet de trandafiri de piatră. Ici și colo, mici ofrande au fost așezate pe pietrele funerare sau lăsate în ierburile încurcate – clopoței, și bibelouri, și bucățele de hârtie împăturită.

Nu te duce prea departe, a zis mami și nu am de gând, dar, cu fiecare pas, Vălul e tot mai greu, învăluindu-mă ca niște haine udate de râu, ca un aer înghețat...

Plămânii mă dor și vederea mea e tot mai cenușie și, la momentul când realizez ceea ce se va întâmpla, deja se întâmplă.

Sunt prinsă.

CAPITOLUL NOUĂ

Aud scrâșnetul ghidonului, simt năvala apei reci în plămâni mei – și apoi sunt de partea cealaltă. Turiștii au dispărut și cimitirul se întinde sumbru și gol.

Asta nu s-a mai întâmplat până acum.

Sigur, am fost în locuri unde Vălul se simțea puternic, dar niciodată atât de puternic pentru a mă ajunge și pentru a mă apuca, niciodată atât de puternic pentru a mă trage dincolo.

Mă uit în jos și văd bobina de lumină albăstruie lucindu-mi prin piept. Un cârcel de ceață îmi învăluie genunchii. Nu e în regulă să fiu aici fără Jacob și mă întorc, deja încercând să găsesc drumul înapoi, dar picioarele mele sunt ca înrădăcinate în terenul înmuiat.

Iarba freamătă și pulsul meu se ridică, dar nu este decât un terrier, tropăind printre pietrele funerare – Greyfriars Bobby, câinele care odihnește în propriul său mormânt.

Observ mai multă mișcare în sus, pe pantă. Acolo, un om patrulează înainte și înapoi lângă o criptă, fumând dintr-o pipă și mormăind de unul singur. Umbrele se împletesc pe marginile lui, mânjind negrul aerului.

Strigoii, gândesc, amintindu-mi entuziasmul mamei. Dar nu se îndepărtează de cripta lui și încep să mă gândesc că acest loc nu e chiar așa de nasol, când cineva urlă.

Mă rotesc și Vălul se ondulează în jurul meu în timp ce mai multe siluete prind formă, în ceață. Un bărbat a fost târât spre o platformă, unde un laț atârnă, așteptând. Mă întorc în spate, doar ca să observ o procesiune de oameni care-și fac drum prin porțile din față.

N-ar trebui să fiu aici, trebuie să plec, trebuie să mă smulg afară din Văl și sunt pe cale să o fac – când văd femeia care mă urmărește.

Primul lucru pe care îl observ este culoarea mantalei sale – un roșu atât de tare de parcă sfâșie țesătura gri a Vălului. Se mișcă prin cimitir, smocuri din părul ei negru atârnă ca degetele în jurul bonetei. Pielea ei, acolo unde se arată, e albă ca laptele, buzele ei sunt purpurii.

Vreau să fac o fotografie, dar mâinile mele atârnă inutile, pe lângă corp.

Undeva, dincolo de Văl, clopotele bisericii încep să sune.

Undeva, dincolo de Văl, cineva îmi strigă numele, dar vocea e foarte îndepărtată și slabă, iar eu nu-mi pot lua ochii de la femeia în roșu.

Ea se holbează exact la mine. Nu după mine, în felul în care fac alte fantome, ci la mine și e ca și cum mi-ar plimba un deget pe șira spinării. Ochii ei întunecați călătoresc de la fruntea mea, aterizând pe bobina de lumină din pieptul meu.

Expresia ce-i umple fața e *foame*.

— *Cassidy*... se aude vocea din nou, dar se îndepărtează, în timp ce femeia în roșu începe să fredoneze.

Vocea ei străbate cimitirul, joasă, netedă și dulce. E ca și cum cineva ciupește o coardă în spatele coastelor mele. Melodia pulsează prin oasele mele, prin mușchii mei, prin capul meu. Mă simt amețită de parcă m-ar dura plămânilor, de parcă am fost sub apă prea mult, de parcă trebuie să ies la suprafață pentru aer. Brațul femeii se rotește și următorul lucru de care sunt conștientă e că mă mișc *spre* ea, găsindu-mi drum printre pietrele funerare, spre degetele ei desfăcute și...

— *Cassidy*!

Jacob îmi taie drumul. Mă apucă de braț și mă împinge înapoi prin Văl. Cad instantaneu printr-un aer înghețat înainte de a ateriza în fund, pe iarbă.

— Pentru ce-a fost asta? întreb.

— Te-am tot chemat, zice el. Nu ai răspuns.

Clatină din cap.

— Chiar n-ar trebui să treci Vălul fără mine.

— N-am vrut, zic eu. E ca și când m-a tras înăuntru.

Fața lui e un amestec de nedumerire și îngrijorare. Mă uit pe după el, dar, bineînțeles, femeia cu mantie roșie a dispărut, eliminată împreună cu tot restul Vălului. Și cimitirul din jurul nostru e plin de turiști vorbăreți, iar sunetul clopotelor de la biserică dă ora exactă.

Mă ridic în picioare, scuturând iarba de pe blugii mei.

— Unde ai *fost*?

Jacob își afundă capul.

— Scuze. Cred că... am fost un pic pierdut...

Mă gândesc în urmă, la oglindă, expresia de goliciune care l-a urmărit la ieșirea din dormitor. Jacob se cutremură ca și când nu ar vrea să-și amintească, așa că încerc să uit.

— Ai văzut-o? îl întreb.

— Pe cine?

Ochii mei se întorc spre locul unde stătuse.

— O femeie într-o mantie roșie...

— Aici erai! exclamă mami, năvălind spre mine. Te-am căutat peste tot.

Privește chiorâș spre cer.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate cu ploaia. Ești gata să mergem?

— Nici nu-ți imaginezi, spun chiar înainte ca primele picături să înceapă să cadă.

Cam pe când ajungem înapoi la Lane's End, Jacob e singurul uscat dintre noi. Avusesem o umbrelă, dar acum atârână de mâna mamei o masă amorfa, cu brațele subțiri, de metal, îndoite și rupte de prima rafală puternică de vânt. Mami nu pare nici măcar un pic deranjată, dar apa mi se scurge în ochi și pleoscăie în pantofii mei când urcăm treptele de la intrare, în timp ce haina acoperă cu grijă aparatul foto.

Mami se duce direct să vorbească cu doamna Weathershire, iar Jacob și cu mine continuăm să urcăm abruptele scări de lemn. Tot ce îmi doresc e un duș fierbinte și niște haine uscate. Imaginea cu casa îmi răsare în minte, brusc și ironic.

— Cum arăta? întreabă Jacob. Femeia în roșu.

Îmi clatin capul, încercând să rememorez imaginea. Dar fragmentele din mintea mea nu se adună ca să reproducă ceea ce am văzut. Ceea ce am simțit.

— Nu știu, zic încet, încercând să-mi amintesc. Dar nu era ca celelalte fantome. Era prea strălucitoare, prea adevărată, nu avea conturul neclar, iar când m-a văzut, ea m-a văzut, m-a văzut în realitate...

— Cu cine vorbești?

Întrebarea vine de niciunde. Așa mi se pare până ce urc ultimele trepte și o văd pe fata de mai devreme. Ea stă, afectată, pe scaunul de la fereastra de pe cel de-al doilea podest, cu o carte deschisă pe genunchi și coada ei din păr negru coborând de-a lungul unui umăr.

— Ei bine? mă presează ea. Accentul ei e cel potrivit, atât de rece încât nu pot să spun dacă, de fapt, e cu un an sau doi mai mare decât mine, ori e doar accent britanic *adevărat*. Cu cine ai vorbit până acum?

— Cu mine însămi, zic, încercând să nu fur o privire spre Jacob. Nu vorbești niciodată cu tine însăși?

Își încrețește buzele.

— Nu-ți face un obicei din asta, spune ea, apoi privirea ei coboară din nou în carte.

— Haide, Cass, șoptește Jacob.

Dar sentimentul de déjà vu se întoarce, ca *pic, pic, pic*-ul Vălului, doar că acesta e un *remorcher*, trăgându-mă mai aproape.

— Stai mult aici? o întreb pe fată.

— Cine știe? zice ea, fără să-și ridice privirea.

Okay, deci nu e cea mai vorbăreață.

— Ei bine, ar trebui să mă schimb, arăt hainele cu mâna. Nădragii mei sunt leoarcă.

Un mic sunet scapă din gura fetei, ceva între un pufăit și un sforăit.

— Vrei să spui pantalonii.

Mă uit la ea pierdută.

— Nădragii sunt... ceea ce porți *pe dedesubt*.

Jacob se crăcănează de râs și asta sună aiurea, dar pot să jur că privirea fetei clipește spre el. Doar pentru o secundă. E atât de rapidă, că aproape nu observ. Atât de repede, că nu pot fi sigură. Dar Jacob se liniștește și se mișcă, așezându-se lângă mine.

— Biscuiți, etaje, lifturi, pantaloni, zic. Am crezut că americanii și britanicii vorbesc aceeași limbă.

— Aproape.

Închide cartea și îmi aruncă o privire lungă.

— Ce *te* aduce în Scoția?

— Fantomele.

Ochii i se îngustează.

— Ce vrei să spui?

— Părinții mei, explic. Ei filmează o emisiune despre fantomele din toată lumea. Aici e primul lor popas.

Tensiunea îi aprinde fața.

— Aha! Înțeleg.

— Dap, zic, se pare că Scoția este cam bântuită, *pe bune*.

— Se pare.

Se ridică în picioare. Atunci sesizez colierul.

E un pandantiv pe un lănișor lung, din argint. Pe măsură ce fata se îndreaptă, obiectul se rotește. Realizez că nu e deloc un pandantiv, ci o mică oglindă rotundă. Mi se aprinde un beculeț în cap, dar nu știu de ce. Ea deja o ascunde în spatele gulerului.

— Sunt Cassidy Blake, zic, ridicând o mână.

Mă fixează o clipă înainte de a mi-o lua.

— Lara Jayne Chowdhury.

Purcede să treacă pe lângă mine, pe scări în jos, și e o nebunie, dar pot *simți* îndepărtarea ei, de parcă o frânghie se desfășoară între noi. Și poate că și ea o simte, pentru că aruncă o privire înapoi și mă cântărește o clipă, cu fruntea încrețită de gânduri.

— Tu crezi în fantome, Cassidy?

Nu știu cum să răspund la asta.

Vreau să zic, se presupune că ar trebui să spun nu. Dar un pic cam greu de zis asta în timp ce Jacob e în picioare aici, cu brațele încrucișate, lângă mine. În cele din urmă, consider că tăcerea vorbește pentru mine, pentru că gura Larei se arcuiește în ceva cam ca un zâmbet.

— O să iau asta drept da, zice, dispărând pe scări în jos, înainte de a apuca s-o întreb ce crede ea.

Jacob așteaptă până dispăre înainte de a vorbi.

— Am un sentiment foarte straniu legat de fata asta, spune el.

— Dap, zic eu. Înseamnă că suntem doi.

CAPITOLUL ZECE

În acea noapte, mami, tati și cu mine am stat pe jos în jurul unei măsuțe joase de cafea, mâncând fish and chips¹² de la un magazin din zonă. Sunt sceptică în privința ideii de fish and chips, dar am trecut pe lângă șase panouri care făceau reclamă acestui fel de mâncare de la aeroport până în Lane's End, așa că trebuie să fie ceva de el.

Deschid cutia de carton și mă holbez în jos spre conținut. O bucată uriașă de pește prăjit stă în vârful unei porții de cartofi prăjiți uriași.

Mă uit în sus, confuză.

— Țștia nu sunt *chips*.

— Sigur că sunt, zice mami cu o expresie încurcată și realizez că asta e o alta din chestiile alea pentru care te pierzi în traducere.

— Hm, nu, insist. Țștia sunt *cartofi prăjiți*. *Chipsurile* vin într-o pungă.

— Ah, felul acela de chipsuri se numește *crisps*.

E oficial. Nimic nu e sigur. Mă uit prin cutie, cercetând sub mormanul de șervețele.

— Cum e cu ketchupul?

În acest moment, mami mă informează că aici nu există ketchup, pentru că toată minunea e acoperită cu *sare și oțet*. Aroma care umple camera este o ciudată combinație de mâncare prăjită (bună) și oțet (o chestie despre care sunt aproape sigură că *nu* merge pe mâncare).

Sunt pe cale să mă revolt, când mami scoate un chips/ cartof prăjit și mi-l întinde.

— Haide, Cass, mă îndeamnă ea, încearcă-l doar. Dacă nu-ți place, o să comandăm pizza.

Cu norocul meu, *pizza* e cuvântul britanic pentru *caracatiță*. Strâmb din nas.

— Mâță sperioasă, mă tachinează Jacob de la locul lui de pe canapea, ceea ce nu e prea cinstit, pentru că nu e/ trebuie să guste.

Accept *chipsul* gros de la mami și iau, prevăzătoare, o mușcătură.

Gura mi se umple cu cartof cald și sare, și un pic de oțet ciudat, dar răcoritor față de uleiul din prăjeală. Nu seamănă cu nimic din ce am mai gustat.

Și este în întregime delicios.

Încerc și peștele și e la fel de bun.

— Wow!

Mami radiază.

— Ai văzut?

— E chiar bun, zic, dar mâncarea e fierbinte și gura mea e plină, așa că iese un fel de *echiabuă*.

— Trebuie să mâncăm *haggis*¹³ înainte de a se termina călătoria.

N-am nicio idee ce e acesta, dar după ce a fost menționat, chiar tati face o plecăciune, așa că decid să nu întreb. Se îndosariază: *Chestii care e mai bine să rămână un mister*.

Chipsurile, se pare, sunt uimitoare atâta timp cât sunt fierbinți. În clipa în care se răcesc, se transformă într-o chestie sărată, tare, ceea ce s-a întâmplat cu conținutul caserolei lui tati. El nu s-a atins de mâncare. E atât de absorbit de jurnalele doamnei Weathershire! Sunt o colecție de rapoarte luate de la vecini, prieteni, colegi de pahar de la bistroul local.

— Fascinant, murmură tati. Modul în care se leagă totul împreună, istoria și mitul. Poți sesiza bazele păgânismului și...

— John, zice mami liniștită. Cina ta.

Tati scoate un sunet surd și apucă un chips rece din morman, îndesându-și-l în gură. Asta e o imagine obișnuită acasă: tati curbat peste laptopul său, tastând mai departe în timp ce restul mâncării stă uitată alături. Mami și cu mine suntem obișnuite cu asta.

Jacob mijește ochii, concentrându-se cu totul pe un chips umed atârnat pe jumătate afară din caserola tatei. Dacă ar fi fost viu, probabil că i-ar fi curs sângele din nas până acum de atâta concentrare. În schimb, întregul său corp se încrețește de efort în timp ce reușește și-și odihnește un deget pe chips. O secundă mai târziu, chiar se înclină și cade.

Jacob își împinge ambele brațe în aer, imaginea triumfului.

— Iată, dibăcia mea telekinetică! zice el, deși sunt destul de sigură că chipsul pierduse deja bătălia cu gravitația.

Tati întoarce pagina jurnalului decolorat și exprimă un *hmmm* pentru el însuși.

— Ceva bun? întreb.

— O amestecătură, zice. Unele sunt doar bătăjeli și câteva sunt clare, dar toate vorbesc despre aceste mituri și legende de parcă ar fi fapte.

Mami compune un zâmbet victorios.

— Poveștile au putere, zice ea, atâta timp cât le crezi.

Tati aprobă absent.

— Ca aici.

Bătea în pagină cu degetul.

— Astea sunt o serie de povești despre Burke și Hare.

Numele îmi sună cunoscute. Apoi îmi amintesc – am auzit pe una dintre străzile cu artiști ambulanti, menționarea lor în Royal Mile.

— Cine sunt? întreb, intrigată.

— Ei bine, pe vremuri, la începutul anilor 1800, explică tati, studenții la medicină aveau nevoie de cadavre pe care să facă practică și era cam penurie, așa că hoții de morminte săpau după cei recent îngropați și îi livrau către instituțiile medicale. Dar William Burke și William Hare au decis ca, în loc să sape după cadavre, să și le creeze pe ale lor, proprii.

Jacob se cutremură lângă mine.

Îmi țin respirația.

— Ei au ucis șaisprezece oameni înainte de a fi prinși și încarcerați. Hare a depus mărturie împotriva lui Burke și, în cele din urmă, a fost eliberat, dar Burke a fost spânzurat și apoi disecat într-un laborator de anatomie, exact cum au fost și victimele sale.

Jacob și cu mine schimbăm o privire îngrozită.

Tati dă pagina:

— Potrivit acestui martor, oasele lui William Burke sunt încă la facultatea de medicină de la universitate. Fantoma lui bântuie coridoarele, aducând cu ea mirosul de moarte și țărâna de mormânt.

Pentru o clipă, niciunul dintre noi nu vorbește.

Vântul se pornește afară și un șuiurat amenințător străbate prin bătrâna fereastră.

Tati răsfoiește paginile jurnalului cu degetul.

— Sunt zeci de povești, câteva având rădăcini în istorie, ca Burke și Hare, altele mai curând legende urbane. Victime ale ciumei, îngropate în pereți. Muzicieni fără capete. Taverne cu fantome. Strigoii lui Mackenzie. Corbul în roșu. *The Raven in Red*.

Mă ridic țeapănă, amintindu-mi de femeia din Văl, de purpuriul mantiei sale. Pieptul mi se încordează.

— Despre ce e asta? Întreb.

— Care dintre ele?

— *The Raven in Red*.

Tati frunzărește înapoi vreo două pagini.

— Hmm. Ea apare în câteva povestiri separate despre copii dispăruți... Cred că e o variantă a mitului „mamei îndoliate”, femeia în straie negre de văduvă, care fură copiii altora. Dar nu există nicio poveste de început, nici în vreunul dintre jurnalele lui Weathershire. Acum despre criptele ciumate, asta-i o secțiune fascinantă...

Dar eu am rămas blocată în *copiii dispăruți*.

Pot să-l simt pe Jacob fixându-mă, în timp ce mintea mea sapă în amintirile din Văl, femeia cu părul și ochii negri, cântecul ei hipnotic. E ciudat, dar, când am văzut-o, nu mi-a fost frică. Dimpotrivă, a fost ca un petic de soare într-o zi cenușie. În acel moment, când cânta, *am vrut* să o urmez. Nu mă puteam gândi la nimic altceva.

Dar acum, că nu mai e, frica m-a cuprins.

Mami bate din palme și se ridică în picioare.

— Cred că sunt destule povești cu fantome pentru o noapte.

Curățăm resturile de la *fish and chips* și ne pregătim de culcare. Tati stinge luminile din camera de zi și Jacob se îndepărtează, așa cum face întotdeauna noaptea.

Fantomele nu au nevoie de somn și, după ce o dată l-am găsit cocoțat pe marginea patului meu, privindu-mă cum dorm, i-am spus că asta nu e *cool*. Acum nu știu *unde* se duce – dacă dispare ca o lumină stinsă sau rătăcește pe străzi, doar știu că nu e aici.

Nu mă pot opri din căscat și, în momentul în care mă urc în pat, mă simt ca și când mă scufund în locul acela de nepătruns de dinaintea somnului. Fereastra din dormitorul meu, pe jumătate deschisă, lasă să intre o adiere răcoroasă și un val de sunete îndepărtate, joase. Undeva, prin preajmă, țipă un bebeluș. O doamnă în vârstă râde. Un cuplu se ceartă.

Cel puțin așa pare că *se aude*, dar, în curând, îmi dau seama că sunt doar pescăruși chemându-se unul pe altul, în întuneric. Ei țipă ascuțit, scot triluri și sporovăie, dar, pe măsură ce-i ascult, tot mai mult mă gândesc că pot auzi o voce de femeie, adusă de vânt, sunetele înalte și joase ale cântecului ei adâncindu-mă în somn.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Echipa de filmare apare devreme în dimineața următoare, doi bărbați și o femeie, toți purtând helănci. Ei apar cu echipamentul pe roți și umplu cu zgomot etajul nostru de la Lane's End. Încep să discute despre programări, să tragă cadre de atmosferă, transformând plăcuta cameră de zi într-un vârtej de conversații tehnice.

Jacob e biciuit de toată această energie și începe să joace jocul lui favorit, care, pe scurt, înseamnă să urmărească oamenii din echipă, fluturându-și mâinile în fața lor și sporovăind ca și când el e o parte obișnuită din nebunie.

Eu stau pe canapea, ștergând picăturile de ploaie de pe obiectivul aparatului foto și încercând să nu stau în drum. Grim s-a întins sub fereastră și îi trag o poză în timp ce cască, transformându-l dintr-odată într-un mărunțel leu negru.

— Acesta e un aparat teribil, zice femeia din echipa de filmare. De epocă.

Propriul ei aparat îi atârna de gât, uriaș, tehnologizat și plin de butoane. Ea-l observă pe Grim.

— Of, minunat, e pisica de pe coperte?

Din genunchi, trage un cadru.

Jacob sare lângă motan și compune o postură, uitându-se la mine și eu râd. Amândoi știm că el nu va apărea pe acele fițoase camere digitale – deja am văzut poza pe ecranul ei, dar ne distrăm, știind că în imagine e mai mult decât vor vedea ei vreodată.

Privesc în jos la aparatul meu. Nu am niciun mod de a vedea ce fotografiez, ceea ce înseamnă că, până dezvolt, filmul dinăuntru va rămâne un mister, așteptând să fie scos la lumină.

Mami și tati apar, arătând de parcă sunt scoși de pe coperta uneia dintre cărțile lor: tati – în jacheta de tweed – și mami – cu coafura ei plină de pixuri. Nu am niciun rol în petrecere. Se pare că rețeaua a considerat că eu aduc „un element de distracție familială”, dar părinții mei au fost mai protectori și asta e perfect pentru mine – niciodată nu mi-a plăcut să joc, întotdeauna am preferat să fiu în spatele camerei.

Așa că sunt îmbrăcată într-o jachetă imensă și colanți, privind cum un bărbat fixează un microfon micuț pe interiorul sacoului lui tati. Femeia îi pune un microfon mic lui mami, care e ocupată să-și pună în ordine notițele.

Mami scoate o foaie de hârtie cu cele trei locuri de filmare de azi:

- 1) *THE SOUTH BRIDGE VAULTS*
- 2) *MARY KING'S CLOSE*
- 3) *THE WHITE HART INN*

— Uite, Cassidy, zice tati, înmânându-mi un telefon mobil pe care îl iau. Țasta, explică el, e al tău. Dar netul nu e ieftin. Țasta e pentru apeluri, mesaje și urgențe. Nu *Candy Crush*.

Îmi dau ochii peste cap.

Un sunet luminos se aude, dar nu vine din noul meu telefon. Unul dintre oamenii din echipă anunță că Findley e jos.

Findley este, se pare, ghidul nostru oficial.

Mami, tati și cu mine ne năpustim pe scări (împreună cu echipa și, bineînțeles, cu Jacob). Findley ne așteaptă în camera de zi. E un tip îndesat, cu o barbă dichisită și o pată cheală în mijlocul buclilor roșcate care îl face să arate de parcă ar purta o coroană. Îmi amintește un pic de roșcatul Hagrid¹⁴.

Doamna Weathershire îi toarnă o ceașcă de ceai; ceașca pare atât de mică în mâna lui cuprinzătoare, încât pare că-i toarnă apă fierbinte direct în pumn.

La vederea grupului nostru, fața i se destinde într-un zâmbet prietenos.

— Findley Stewart, se prezintă singur, cu ochii sclipind. Am auzit că sunteți în căutarea unor grozăvii. Ei bine, ați venit la locul potrivit.

Vocea lui bubuitoare are cadența povestirilor pe care le auzisem, mami și cu mine, în Royal Mile.

Findley soarbe ceaiul dintr-o înghițitură și pune ceașca pe masă.

— Mergem?

Și cu asta, ne ridicăm în picioare, cu Findley în frunte.

— Doar nu vrem să pierdem o picătură de vreme bună, zice el. Pe aici, explică el, savurezi soarele când îl ai – cine știe cât va dura.

Findley și mami par să aibă aceeași definiție pentru „vreme bună”.

Pământul e umed și șuvițe de cer albastru apar printre nori, dar sunt repede înghițite de cenușiu.

Tați privește în sus și, ca o replică potrivită, o picătură de ploaie îi lovește ochelarii. Findley îl bate pe spate, râde și pornește la drum.

În timp ce traversăm Orașul Vechi, Findley ne plesnește cu epidemii și crime, profanatori de morminte și cadavre îngropate în pereți, de parcă ar vorbi despre ceai, prăjituri și un pic de somn.

Tati e cu jurnalul la îndemână, mângălind note de subsol, atenția lui fiind împărțită între scrierea detaliilor și încercarea de a nu se împiedica de macadamul străzii. Mami, prinsă de basmele lui Findley, se înclină ca o floare a soarelui în lumină. Știu din experiență că tati va dibui povestea, iar mami va avea sarcina să o picteze. Să facă spectatorul să creadă. E tare la asta. Reușea să-mi spună povești atât de vii, încât visam la ele după aia. Sau, la cele înspăimântătoare, nu mai reușeam să adorm.

Se pare că Findley era prieten cu răposatul domn Weathershire. Findley se ducea cu el la puburi, prin oraș, ajutându-l să adune acele declarații care au umplut jurnalele decedatului.

Findley pare că știe o mulțime despre miturile și legendele Edinburgh-ului.

Ceea ce-mi dă o idee.

— Hei, Findley, îi zic. Tu știi povestea despre *Raven in Red*?

Își freacă tâmpla, gândind.

— Apăi, cam da, spune el, dând din cap. A trecut ceva vreme de când am auzit-o...

Îmi crește pulsul.

— E una din cele care ți se spun când ești copil, continuă el. Ca să te țină în pat noaptea. Să mă gândesc... Lumea o povestește în felurite moduri – unii spun că a pierdut un copil, alții că nu putea să

aibă unul, unii că era o văduvă, alții că era o vrăjitoare, dar uite varianta pe care o știu eu:

A fost odată o femeie, o frumusețe cu piele albă și păr negru, care avea un băiețel căruia îi plăcea să umble hai-hui. Și, într-o vreme, a fost o iarnă grea, o furtună de zăpadă care a albit tot orașul și băiatul a plecat la joacă și nu s-a mai întors. Femeia și-a pus mantia roșie, pentru ca băiatul ei să o poată vedea, și a plecat pe străzi, strigându-l, apoi cântându-i, apoi urlând după el, dar el n-a mai venit acasă niciodată. Ea a căutat toată noaptea și toată ziua și a înghețat sau ar fi trebuit să înghețe, dar, în loc de asta, ceva s-a frânt în ea. A început să urmărească alți copii, să-i cheme, să le cânte, să țipe după ei, până când ei veneau, atrași de vocea ei și de mantia roșie.

Întâlnesc mutra lui Jacob, îngrijorarea i se citește pe față.

— Întreaga iarnă, ea fură copii, continuă Findley, ademeniți departe de paturile calde, și de brațele părinților, și de locurile sigure. Corpurile lor au fost găsite în fața ușii ei, înghețate, dar în picioare.

Tremur la gândul ăsta. Amintirea frigului în plămâniile mele. Ideea că urcă până la nivelul pielii. Înelindu-mă în gheață.

— Dar de ce îi spun *Raven*?

Întrebarea vine de la Jacob, dar i-o repet lui Findley.

— Ah, probabil din cauza păsărilor cocoțate pe piatra ei de mormânt, sau poate a culorii părului ei, sau poate, așa cum zice povestea – dacă te prinde, mâna de pe brațul tău se va transforma în gheare și vocea ei se va sparge într-un *croncănit* aspru, iar părul ei negru se va metamorfoza în aripi și va zbura departe, cu tine înhățat. Ea bântuie orașul în fiecare iarnă, furând copii, ospătându-se cu a lor căldură.

— Ca un fel de flautist? sugerează mami.

— Mda și nu prea, zice Findley. Flautistul¹⁵ e un basm. Corbul nostru e o stafie. Spânzurată pentru crimele ei și înmormântată în cimitirul nostru, Greyfriars Kirk. Proaspetele mame lasă jucării și clopoței pe mormânt, adaugă el. Ca un patron sfânt, doar că te rogi să stea departe de copilul tău.

Afișează un zâmbet larg.

— Dar nu trebuie să te îngrijorezi de *Raven* în vremea asta a anului. Ea vine doar cu frigul.

Atunci, de ce, mă întreb, am văzut-o în cimitir? De ce mi s-a părut că mă vrea pe mine?

Tati își ridică ochelarii pe creștetul capului.

— Așadar, credeți în fantome, domnule Stewart?

Findley își mângâie barba.

— O să vă spun în ce cred, domnule Blake. Cred în istorie.

Tati strălucește. *Răspunsul corect*, gândesc. Findley continuă:

— Edinburgh are o istorie grozavă, dar nu toată veselă. Felul lucrurilor pe care le-a văzut orașul meu, ei bine, l-au obligat să lase urme. Acum, indiferent dacă e vorba de o piatră funerară sau de o fantomă, nu pot să zic, dar e greu de găsit cineva care nu a simțit un spirit sau care n-a văzut ceva care să te facă să te întrebi.

Cotim pe o stradă largă, numită South Bridge: prima oprire din programul nostru de filmări.

Pe măsură ce am trecut de cafenele și librării și o duzină de alte locuri obișnuite, încep să mă relaxez. Mai simt Vălul, dar nu e chiar ca și când îmi picură pe umăr. În schimb, atracția e mai ușoară, atingându-mi tălpile pantofilor, de parcă s-ar ridica de pe stradă.

Cei din echipă pregătesc aparatele și încep să filmeze, în timp ce părinții mei povestesc.

— South Bridge, începe mami, poate că arată ca o stradă obișnuită, dar arcele cuibărite dedesubt sunt locul multor bântuiri.

Of, chiar așa, gândesc, privind în jos.

— Nu, nu, nuu, zice Jacob.

— Nouăsprezece cripte în formă de arc, ca să fim exacti, spune tati. Și a fost, într-adevăr, un pod, adaugă el, înainte ca orașul să crească în jurul lui.

— Unii spun că South Bridge a fost blestemat de la început, continuă mami. Atunci când podul a fost terminat pentru prima dată, onoarea de a-l traversa i-a revenit unei soții de judecător, dar ea a murit cu puține zile înainte de ceremonie.

Mami face o pauză într-un cadru de ușă.

Sfâșiat între superstițiile și planurile lui, orașul a decis să marcheze inaugurarea podului trimițând sicriul ei.

— Stop, zice unul din echipă. E grozav.

— Permisea de filmare aici e pentru mâine, spune altul, așa că vom aștepta până mâine ca să filmăm bolțile.

Jacob și cu mine oftăm ușurați.

Ne întoarcem după colț și suntem din nou pe Royal Mile, cu artiștii săi stradali și ghizii în hainele lor de epocă.

Echipa filmează ceea ce Findley numește „B roll¹⁶”, cu mami și tati pășind înconjurați de mulțime și flancați de uriașele clădiri vechi. Apoi Findley ne conduce la un mic magazin. Semnul de afară ne arată că este vorba de *adevăratul Mary King's Close*.

— Ce e o *close*? întreb.

— O *close*, explică tati, este o îngrămădeală de cărări și străduțe, unde lumea lucra și trăia. Dar orașul s-a extins și ce-a fost nou a crescut peste ce-a fost vechi și cărările au fost îngropate. Străzile subterane au fost uitate pentru secole. Și apoi au fost descoperite.

— Sună promițător, face bășcălie Jacob, în timp ce pășim alături.

Acolo, sunt surprinsă să găsesc, din toate cele posibile, un *magazin de cadouri*.

Aici sunt acele stative de sârmă care susțin suvenire, broșuri și fotografii mărite, agățate pe pereți, și o teighea de unde poți cumpăra bilete, iar nimic nu pare în mod deosebit înfricoșător.

— Ah, echipa de televiziune, zice o femeie din spatele teighelei.

— Vă așteptam, adaugă, strălucind, un coleg.

Femeia înconjoară teigheaua și ne îndrumă spre un al doilea rând de uși.

— Putem să vă lăsăm o oră, zice, deschizându-ne ușa.

Un curent răcoros vine de dincolo de ea și o senzație nasoală mi se ridică în capul pieptului.

Mami mă fixează.

— Iubito, zice ea, nu trebuie să vii jos, cu noi, dacă nu vrei.

— Ai auzit asta? spune Jacob. Am putea să stăm aici sus, unde totul e frumos și nu e bântuit.

Dar simt din nou, acel *pic, pic, pic*. Acel îndemn să mă rotesc și să apuc din nou Vălul. Îmi scutur umerii.

— Nu, zic. Vin cu voi.

Jacob geme și Findley rânjește.

— Asta-i fata noastră.

Echipa împarte ceea ce ei numesc *torțe* – aparent, cuvântul britanic pentru *lanterne*. Înarmați cu strălucirea insensibilă a electricității, ne îndreptăm spre întuneric.

CAPITOLUL DOISPREZECE

În timp ce coborâm, coboară și temperatura.

Scade câte puțin cu fiecare treaptă. Doar că nu sunt trepte, pentru că intrarea în Mary King's Close e ca un set de scări bine netezite. O pantă descendentă, luminată de becuri galbene și slabe, pe pereți.

Deasupra atârnă fâșii de frânghii de rufe și e greu de crezut că suntem sub pământ, chiar dacă aerul e închis, iar mirosul este de pământ vechi și piatră umedă. Dar, curând, suprafața netedă se termină. Am ajuns la capătul pantei.

— N-a fost așa rău, zic.

Findley râde.

— Oh, fata mea, asta n-a fost Fundătura.

Mă ia de umeri și mă rotește spre dreapta.

— *Asta* e Fundătura.

Oh!

Se întinde în fața mea: un labirint de străzi înguste și uși acoperite, arce de piatră și locuri unde lumina nu ajunge. Aud curgerea îndepărtată a apei și văd umbre dansând pe pereți.

Jacob își încrucișează brațele pe tricou.

Ei bine, asta-i chiar minunat!

Echipa de filmare își pregătește aparatura, o testează și reglează lămpile.

— Aproape uitasem, zice Findley. Îi înmânează mamei un aparat mic și pătrășos. Arată ca o stație de emisie-recepție cu un rând de leduri în față.

— Un CEM-metru! chiuie mami încântată. Vocea ei generează ecouri prin tuneluri, în timp ce gesticulează cu obiectul spre mine. Câmp electromagnetic, explică ea. Măsoară activitatea paranormală.

Basculează întrerupătorul și aparatul emite un șuier slab, ca sunetul unui radio aflat între posturi. Mami îl balansează înainte și înapoi, căutând un semnal.

Jacob îmi aruncă un zâmbet machiavelic și face un pas spre el. Aparatul prinde viață, emițând un sunet slab.

— Ca să vezi, zice mami. Funcționează.

Mă gândesc să-i spun că e Jacob, dar ultimul lucru de care am avea nevoie ar fi ca echipa de filmare să știe că prietenul meu cel mai bun e o fantomă... Însă, trebuie să recunosc, e de-a dreptul *cool* să văd că prezența lui e înregistrată de aparat.

Jacob pășește înapoi și sunetul dispare, lăsând doar susurul apei pe piatră, târșăitul picioarelor noastre.

E liniște aici jos, dar nu e atât de liniște cât ar trebui să fie.

Vântul șuieră și mi se pare că aud pe cineva care strigă, dar vorbele nu se înțeleg. Când Findley se prinde că încerc să ascult, zâmbește.

— E doar bătrânul oraș, care ne joacă feste, șoptește el.

— Oare? zice mami, făcând cu ochiul. Și apoi se întoarce spre cameră și filmarea începe.

— Nenorocirile din Mary King's Close, începe mami, ne trimit în perioada ciumei.

— Și, când vorbim despre cadavre, intervine tati cu un ton profesoral, există două surse majore în istorie: epidemia și războiul.

— Iar Scoția a avut din plin și una, și alta, adaugă mami.

Tati preia și povestea trece de la unul la altul, ca la o ștafetă.

— Când ciuma a ajuns la Edinburgh și oamenii au început să se îmbolnăvească, cei sănătoși erau atât de înfricoșați de boală, încât uneori i-au înmormântat pe bolnavi înainte ca ei să fie morți.

Mă dezmeticesc și privesc la Jacob, iar el privește înapoi la mine, ochii albaștri larg deschiși mimând groaza. Sau poate groaza e adevărată.

E greu de spus când Jacob *chiar* este speriat și când râde de mine.

Acesta e modul nostru de a fi.

El se preface că este înspăimântat chiar și când nu este.

Eu mă prefac că *nu* sunt înspăimântată chiar și când sunt.

Mă așez mai aproape de el. Chiar dacă Jacob nu e din carne și oase, mă simt mai bine lângă el. Stăm umăr lângă umăr, cât de aproape putem, fără ca eu să-mi bag vreun cot prin el. Vălul îmi picură pe umăr și degetele mele strâng, din reflex, cureaua aparatului foto.

— Nici măcar să nu te gândești, mă previne Jacob.

Nicio grijă, îi răspund în gând.

Vălul dansează la marginea orizontului meu vizual, încercând să mă tenteze să mă întorc și să privesc, dar n-o fac. Se simte aici o întunecime, o *răutate*, ca energia din Greyfriars Kirk.

— Cum devine cineva o fantomă? Întreabă mami. Ea vorbește încetișor acum, ca și când ar sta pe marginea patului meu.

— Poate că depinde de cum a trăit o persoană. Dar cred că întotdeauna contează cum *a murit*.

Lovește cu degetele în cel mai apropiat perete.

— De aceea numim aceste spirite *neîmpăcate*.

Frazele astea nu sunt ca în *toate* acele emisiuni TV siropoase, cu fantome. Felul în care părinții mei vorbesc... e ca și când mami citește o poveste cu voce tare. Ca și când tati predă în fața clasei sale. Ei sunt naturali și eu sunt atât de absorbită de vocile lor, încât, pentru câteva minute, uit să-mi fie frică. Uit că stăm într-un labirint îngropat, înconjurați de oase.

Și apoi mă uit în jur și observ o pereche de ochi, fixându-mă de pe o față palidă. Scot un scâncet, dând înapoi peste Findley.

— Stop, strigă unul dintre cameramani.

— Scuze, îngaim, simțindu-mă vinovată pentru că am stricat secvența. Am văzut...

Al doilea cameraman își rotește lampa spre umbre. Care luminează luciul de plastic al unei figuri de ceară.

— Oh, zice Findley. Astea sunt peste tot pe aici. Pentru *ambianță*.

— Asta-i perfect normal, spune Jacob sec. Lucru de mântuială.

Mami și tati, echipa de filmare și Findley se duc pe un culoar. Când încep să-i urmez, *pic, pic, pic*-ul slăbește puțin. Mă întorc și privesc pe coridor, punând un pas în altă direcție. Vălul devine mai puternic. Dacă ar fi fost un joc de Cald-Rece, eu aș deveni fierbinte, în timp ce părinții mei s-ar duce direct spre apa înghețată.

Mami și tati or fi ei străluciți, dar e evident că nu știu nimic despre cum să găsească fantomele *adevărate*.

Aștept până când sunt între secvențe – luminița roșie de pe cameră e stinsă –, înainte de a-i striga.

— Pe aici!

Pe aici aici aici, se aude ecoul vocii mele.

Mami și tati se repliază, cu echipa de filmare remorcată în spatele lor.

— Ai găsit ceva? întrebă Findley.

Ridic din umeri.

— Doar o senzație.

Trecem printr-o ușă joasă. Lumea pare că se micșorează, tavanul se închide chiar deasupra capului alor mei. O cameră îngustă. Fără ferestre. Doar piatră.

Îmi amintește de un mormânt.

Aparatele de filmat pornesc din nou. Și contorul CEM prinde viață.

Dar, de data asta, Jacob nu e aproape de el. Sunetul se transformă de la un ton jos, pe care îl avea înainte, la un scâncet înalt, practic un bocet.

— Ei bine, aici e un loc întreg de nu-uri, zice Jacob, îndepărtându-se.

Să nu îndrăznești să mă lași aici, sâsâi în mintea mea.

Nu am fost niciodată chiar atât de claustrofobă, dar încep să-mi doresc să fiu pe stradă. În timp ce mami și tati filmează, mă retrag pe culoar și nu bag de seamă *pic, pic, pic*-ul care năvălește în spatele meu, până când e prea târziu.

Vălul se apropie.

— Când străzile de jos au fost zidite în timpul ciumei... zice tati.

Se apucă de umerii mei.

— ...unele dintre victime au fost îngropate înăuntru...

Se agață de mânecile mele.

— Cass, mă avertizează Jacob, în timp ce îmi țin ochii strâns închiși.

Nu mă *voi* întoarce.

Nu *voi* privi.

Nu *voi*...

Dar, în cele din urmă, nu mai contează.

Vălul se desparte în spatele meu și eu răsufliu, aerul rece inundându-mi plămâni, în timp ce sunt târâtă.

Mary King's Close e *plin* de stafii.

Ele tușesc, se strigă, își târșâie picioarele unele pe lângă altele. Careva scoate un sunet ca de tocător. O legătură de zdrențe se rostogolește pe jos. E o persoană – *era o persoană* – înăuntru.

Cărămizile sunt așezate pe teren umed, iar zidurile construite pe jumătate se ridică și cad de fiecare parte. Undeva, în apropiere, un pumn lovește amarnic în piatră.

Jacob geme și-și trece o mână prin părul blond dezordonat.

— *Cass*.

— Nu am avut intenția, zic.

— Știu, răspunde el, încrucișându-și brațele la piept cu un fior. Hai s-o ștergem de-aici!

Mă uit în jur.

Echipa de filmare, Findley și părinții mei au dispărut, înghițiți după cortină. Dacă mă străduiesc, mai pot să le aud vocile fantomatice, cu ecou. Dar, când caut Vălul, mâinile mele găsesc ceva prea rezistent.

Mai curând un perete decât o cortină.

Asta nu-i bine. Încerc să-mi stăpânesc panica crescândă, atunci când un om scheletic șchioapătă pe lângă mine.

O femeie în vârstă plânge cu sughițuri.

O familie se îngrămădește împreună pentru a se încălzi.

Jacob este mai aproape de mine, iar aerul din jurul nostru e îngroșat de frică, și de disperare, și de boală.

Un murmur plutește printre stafii, capetele lor se întorc și mă observă. Un intrus în morțile lor, în amintirile lor, în lumea lor.

Omul scheletic se oprește din mers.

Femeia în vârstă își mijește ochii lăptoși.

Familia privește fix.

— Cassidy, șoptește Jacob.

Caut Vălul, sperând să prind partea de material și să trec înapoi prin el, dar se menține rigid sub atingerea mea. Tot încerc. Asta nu s-a mai întâmplat.

Fantomele se mișcă acum.

Spre noi.

— Jacob, zic încetișor, încercând ca panica să nu mi se simtă în voce. Un pic de ajutor?

— Stai calmă, spune. O să ieșim de aici.

Își pune mâna pe brațul meu și pot simți oasele din degetele lui în timp ce mă strânge tot mai tare.

Tot nu se întâmplă nimic.

— Jacob?

Mormăie, ca și când ar încerca să ridice ceva greu.

Pot să spun că încercă să ne tragă înapoi prin Văl, atâta doar că, sigur, nu merge, pentru că suntem încă aici și fantomele tot vin spre noi, aducând cu ele un val de...

Amenințare.

Răutate.

Ură.

Teroare.

Boală.

Întristare.

Simt de parcă aș avea apă înghețată în plămâni, ca răceala dureroasă în oase. Nu mă pot lepăda de ei, ca și cum m-aș rupe în două. Nu pot separa amintirile mele de ale lor, odată ce am simțit ce fac ei acum, iarăși și iarăși.

— Jacob! respir compulsiv, fără suflare.

— Încerc!

Am pășit înapoi, până am ajuns cu spatele la zid. Mâinile mele bâjbâie după aparatul foto de la gât, agățându-mă de el ca de un talisman, o aducere-aminte a realității. Degetele mele pipăie unul dintre butoane.

Și blițul pornește.

O sclipire de lumină irumpe din mâinile mele, o strălucire bruscă și strălucitoare în tunelurile întunecate.

Fantomele dau înapoi, câteva acoperindu-și ochii, altele clipind, ca și când ar fi orbit. Nu va dura. Dar, în acea secundă furată, Jacob mă

apucă de mână și mă trage din fața stafiilor printr-un spațiu gol și fugim.

CAPITOLUL TREISPREZECE

O rupem la fugă prin labirintul de alei subterane. Pot să simt fantomele în spatele nostru, le aud venind, dar nu privesc în urmă, picioarele mă poartă pe piatra brută, prin uși, camere și galerii.

În sfârșit, observ o rampă cu scări.

Sus. Doar la asta mă pot gândi. Sus. Fiecare pas ne duce mai departe de Mary King's Close, și de adunătura fantomatică, și de oribilul val de senzații.

La jumătatea drumului, Vălul slăbește destul pentru mine ca să pot găsi și prinde cortina – care este, în fine, țesătură din nou – și s-o dau deoparte. Ne rostogolim prin el, în afara Vălului și înapoi într-o lume cu lumină difuză și aer proaspăt.

Gâfâi de la răcoarea din plămâni mei, senzația de urcare din apele adânci. Greutatea mâinii lui Jacob a dispărut, dar el este încă lângă mine. Lumina soarelui se filtrează prin el, în timp ce-și sprijină spatele de peretele aleii.

Mă uit în jur, pierdută.

Nu, nu *pierdută* – e greu să fi pierdută când auzi zgomotul de la Royal Mile, undeva, la distanță. În plus, pământul se înclină sub mine, așadar, în *sus* ajung într-un anumit loc, iar în *jos* într-un altul. Nu sunt pierdută – dar nici nu știu unde mă aflu.

Fusesem atât de concentrată să ies din Mary King's Close, să ies din Văl, că nu prea acordasem atenție direcției. Trebuie că o luasem pe alte scări, pentru că Jacob și cu mine stăm în picioare pe o stradă îngustă pe care n-am mai văzut-o niciodată. Aici, e trei sferturi piatră cenușie la un sfert cer cenușiu. Aici nu e agitație, nu e vreun zgomot.

Mă proptesc din nou de zid și mă scurg jos, până când ajung să stau pe pământ, ceea ce probabil că nu e prea sănătos, dar nu-mi pasă. Pielea mea încă se simte de parcă e acoperită de pânze de păianjen și, de fiecare dată când clipesc, văd fantomele. Felul în care se uitau la mine, cu dorința, cu mânia și cu teama lor.

Am fost într-o grămadă de locuri bântuite, dar niciodată n-am ajuns într-un spațiu unde Vălul să fie mai puternic decât mine. Mai puternic ca *Jacob*. Stă în picioare în fața mea, cu brațele încrucișate,

și aș vrea ca măcar pentru o singură dată să-i pot citi mintea, pentru că nu pot citi nimic pe fața lui.

— Trebuie să fi plecat la o plimbare în oraș, zic în cele din urmă.

Aprobă din cap și se așază cu picioarele strânse sub el, lângă mine.

— Te face să-ți lipsească elevii înfiorători din sălile de festivități în flăcări, așa-i?

Încerc să zâmbesc. Stăm pentru o clipă, în liniște, doar cu țipetele pescărușilor deasupra și îndepărtatul sunet al cimpoaielor.

— Ești okay? Întreabă Jacob, și îi mulțumesc pentru asta. Știe că nu sunt OK, dar totuși întreabă și știu că, dacă îl mint, nu mă vă mai întreba despre asta. Ne vom preface – ceea ce e normal, că el nu este o fantomă cititoare de gânduri, că eu nu sunt... ceea ce oi fi. Că eu nu sunt atrasă spre locuri pline de moarte precum o piatră care se rostogolește de pe un deal. Constantă ca gravitația.

Ce e în neregulă la mine?

— De unde să încep? mă tachinează.

Îl îmbrâncesc, simțind o ciupitură rece când brațul meu trece direct prin mâneca lui.

— Asta gădilă, zice el, ridicându-se. Îmi întinde mâna și mi-aș dori să i-o pot prinde. În loc de asta, mă împing în perete. Sunt pe jumătate ridicată în picioare, când Jacob își fixează ochii în dreapta lui și zice:

— Nu se poate!

Îi urmăresc privirea și văd o fată traversând drumul.

O recunosc instantaneu. Pielea închisă la culoare, părul negru, tras pe spate, prins cu o panglică. Fata din Lane's End.

Lara Jayne Chowdhury.

— Ce face? se întreabă Jacob, în timp ce Laura alunecă după un colț.

— N-am idee, zic, îndreptându-mă. Dar vreau să aflu.

O urmărim, cotind după colț exact la timp să observăm că Lara s-a oprit, aruncă ocheade în stânga și dreapta și apoi *dispare*.

De-a dreptul de pe stradă – și către nimic.

Ceea ce nu-i posibil.

— Doar dacă... începe Jacob.

Termin fraza pentru el. *Doar dacă nu e ca mine.* Îmi amintesc sentimentul de recunoaștere. Felul în care Lara m-a privit și cum părea că-l aude pe Jacob când râdea.

Tu crezi în fantome? m-a întrebat ea.

Trec spre zona unde a dispărut și simt unda de pe cortină acolo unde s-a fixat înapoi la locul ei.

Lara nu a pășit în nimic.

Ea a pășit în *Văl*.

Și deja îl caut și eu, când Jacob îmi taie calea.

— Nu, zice el. Ai uitat ceea ce abia s-a întâmplat? Ai uitat partea în care am fost *blocați*?

— Sigur că nu, răspund cu amintirea proaspătă a apariției fantomelor. Dar nu am întâlnit niciodată pe cineva ca mine. Trebuie să văd. Trebuie să știu. Prind bine cortina și o trag într-o parte.

— Tu poți sta aici, îi zic lui Jacob și, pentru o secundă, chiar mă gândesc că va face asta ca și când nu mi-ar putea auzi gândurile care-mi bat alături de puls.

Tu poți să stai, dar nu vreau asta.

Jacob se enervează.

— Regula numărul nouă, bombăne, urmându-mă dincolo.

Vălul e mai subțire aici, tranziția mai ușoară. Răceala din plămâni mei e abia ca o respirație, un tremur și apoi dispare.

Trecem dincolo. Picioarele mele aterizează pe străzi vechi din piatră. Lumina strălucește din pieptul meu. Alături de mine, Jacob este plin – rețineți! plin.

Gesticulează de jur-împrejur spre alee.

— Și acum?

E pustie. Nu Lara. Nu stafii. Nimic în afară de o ceață subțire.

Dar asta nu e posibil. Am văzut-o dispărând. Am văzut...

O voce familiară cu accent englezesc taie liniștea.

— Privește și ascultă...

Cuvintele sunt purtate de aer și, când le urmăresc, după cel mai apropiat colț, o văd pe Lara în picioare, la baza unei mici rampe cu trepte. Îi văd spatele și e de un cenușiu-neutru, la fel ca mine, cu aceeași lumină arzându-i în piept.

Și acolo, împins înapoi spre scări, ca și când ar încerca să scape, o fantomă. Un bărbat de vârsta tatălui meu. Are o barbă scurtă și o

haină lungă care îl învăluie ca o umbră.

Colierul Larei atârnă în mâna ei întinsă, partea cu oglindă spânzurând în fața stafiei, ca un pendul al unui hipnotizator. Doar că nu se învâрте în lateral. Nu se mișcă deloc. Stă perfect nemișcată, și la fel și tipul.

Jacob îngheață lângă mine. Îmi țin respirația.

— Vezi și cunoaște... continuă Lara.

Cuvintele sună de parcă ar fi o vrajă. Poate că sunt o vrajă, pentru că fantoma stă acolo, pe trepte, de parcă ar fi prinsă cu acul în ierbar. Lara stă în picioare, cu degetele desfăcute în timp ce recită al treilea și cel din urmă vers.

— Asta e ceea ce ești.

Aerul vibrează odată cu forța cuvintelor, tot Vălul cutremurându-se. Și, în timp ce privesc, fantoma se subțiază, ca sticla și ceața, în loc de carne și oase. Pot vedea direct prin el, pot vedea lucrul încolăcit în pieptul său. Un colac de frânghie, un șnur.

Ca mine, dar fără lumină.

Lara bagă mâna și trage șnurul afară. Capătul se termină în pieptul său, dar ea îl trage rapid. Firul întunecat devine liber în mâna ei, agățându-se moale, de degetele ei, pentru o clipă, înainte de a se spulbera ca cenușa.

Un moment mai târziu, tipul se sfărâmă și el, doar... dezintegrandu-se. Acum o secundă era fantomă și în următoarea a dispărut. O adiere susură pe alee, neașteptat și nenatural și împrăștiat departe praful.

Jacob lasă să scape un mic suspin și Lara tresare.

Îl împing pe Jacob deoparte, după colț, afară din peisaj, în timp ce ea se întoarce, scuturându-și ultimele fărâme de praf de pe mâini.

O fixez șocată.

Mă privește lung, cu o privire chibzuită, fără ca ochii ei căprui să clipească.

— Ce? zice în cele din urmă. Te porți de parcă n-ai văzut niciodată până acum un vânător de fantome.

**PARTEA A TREIA
VÂNĂTORII DE FANTOME**

CAPITOLUL PAISPREZECE

— Ce vrei să?... mă opresc, neștiind ce să spun.

Un vânător de fantome? La marginea câmpului meu vizual, Jacob tremură și, brusc, sunt încântată că ea nu poate să-l vadă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, continuă ea, direct.

— Să-ți dai seama ce?

— Că erai ca mine.

Își aruncă peste cap colierul, ascunzând pandantivul sub tricou.

Observ că lumina din pieptul ei este o nuanță mai caldă, trandafirie, în timp ce a mea e albăstrie, rece.

— Cred că am bănuțit, de când eram în Lane's End. Dar păreai atât de pierdută. Aproape la fel ca acum...

— Hei! mă burzuluiesc eu. Și eu am știut că e ceva ciudat cu tine.

Își arcuiește o sprânceană neagră, perfectă.

— Pe bune?

— Doar că nu știam ce e, îi explic. N-am realizat că mai sunt și alții... care pot...

— Oh, zice ea, ajustându-și panglica. Ai crezut că erai singura care a păcălit vreodată moartea? Singura în stare să se miște prin mijlocitor? Cât de prozaic!

— Mijlocitor?

Ea arată în jurul nostru.

— Aha, spun, Vălul.

Lara ridică o sprânceană.

— Așa numești tu locul acesta?

— E mai bine decât *mijlocitor*, îi replic.

Lara începe să protesteze, când suntem întrerupte de voci, pași, apropierea unor noi stafii. Plural. Lara și cu mine înțepenim.

— N-ar trebui să stăm aici, zice, întorcându-se pe vârfuri și volatilizându-se înapoi prin Văl, fără nici o altă otheadă. Sunt gata să mă duc după ea, când Jacob mă prinde de încheietură.

— Nu-mi place asta, șuieră el. Nu-mi place tipa. Ai văzut ce a făcut cu individul ăla? Pentru că eu am văzut, Cass. L-a transformat în *cenușă*.

Știu. Am văzut. Dar în cap mi se învârt întrebări.

Poate că Lara are răspunsuri. Mă eliberez din strânsoarea lui Jacob și trec dincolo de Văl. Un jet de rece și apoi sunt din nou în partea solidă a lucrurilor.

Jacob nu m-a urmat prin Văl.

Lara își strânge baza nasului.

— Edinburgh îmi dă o durere de cap.

— Ce ai... încep.

— Am crezut că mijlocitorul de dincolo din Londra e nasol, dar e ceva cu orașul acesta, îl simți? Ca o plapumă de plumb...

— Ce i-ai făcut lui? întreb.

Își dă ochii peste cap.

— Cui?

— Tipului de pe trepte.

Își încrețește nasul.

— Nu era un tip, zice afectată. Era o fantomă. L-am trimis de aici.

— Unde?

Ridică din umeri.

— În mărețul necunoscut? În lumea tăcută? La liniște și pace? Spune-i cum vrei. L-am trimis în locul de *dincolo*. Unde *ar trebui să fie*.

Ar trebui să fie?

— De ce?

Sprâncenele Larei se ridică.

— Pardon?

— De ce ai făcut asta?

Îi sare muștarul.

— Pentru că e *treaba* mea.

— Te-a angajat cineva să vânezi fantome?

— Bineînțeles că nu, zice. Dar asta e ceea ce *facem*.

Noi? Vânători de fantome? Nu înțeleg. Și trebuie că am spus-o cu voce tare, pentru că Lara oftează și zice.

— Evident. Fantomele nu stau în mijlocitor pentru că vor să fie acolo, Cassidy. Ele stau pentru că nu pot merge mai departe. Sunt înțepenite. De noi depinde să le eliberăm.

Noi.

Se încruntă.

— Ceea ce ai *făcut* în *Vălul* tău nu era vânătoare de fantome?

Ochii ei se opresc pe aparatul foto de la gâtul meu.

— Of, Doamne, spune-mi că nu faci *turism*?

— Ce...

Gura mi se deschide, se închide. Nu știu ce să spun.

Telefonul ei prinde glas, anunțând un mesaj, și ea îl citește.

— Ups, trebuie să plec.

— Așteaptă, negociez eu, nu poți să *pleci*, pur și simplu.

— Deja sunt în întârziere, spune ea, pornind pe alee. Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu mătușa Alice la muzeu. Mămica și tăticu' insistă asupra ședințelor săptămânale de *îmbogățire culturală* sau cam așa ceva... Oh, adaugă, ca și când abia și-a adus aminte, știi, nu-i așa, că ești bântuită? Un băiat, continuă ea, ridicând mâna, cam atât de înalt, păr blond ciufulit, tricou cu țintă pe piept...

Mă termină. Nimeni altcineva vreodată n-a putut să-l vadă pe Jacob.

— Da, zic prevăzătoare. Știu.

Lara se încruntă.

— Și n-ai făcut nimic cu asta?

Simt un bolovan în stomac, pentru că știu ce vrea să zică prin asta. E în numele slujbei: *vânător de fantome*.

— El e *prietenu*l meu.

Își lăbărțează buzele de parcă ar fi gustat ceva amar.

— Proastă idee.

Arată de parcă ar vrea să spună mai mult, dar telefonul ei mobil clincăne din nou, așa că doar își clatină capul dezaprobat și pășește în pas alert spre capătul aleii.

— Așteaptă, zic. Te rog, n-am cunoscut niciodată pe cineva care... care poate... ai spus...

O duzină de întrebări mi se rostogolesc prin cap și probabil că ea e în stare să le vadă, pentru că spune:

— Sunt în 1A.

— Ce?

— Etajul meu, la Lane's End. Treci mâine-dimineață.

Zece fix.

Pășește în stradă.

— Să nu întârzii!

Mă chircesc iar cu spatele la zid, cu mintea la turație maximă.

Asta e ceea ce facem.

Treaba mea... să vânez fantome... să le trimit de aici... Oare de-asta sunt în stare să traversez Vălul?

Și o întrebare și mai neliniștitoare: Oare Jacob *știe*?

A știut mereu?

Și, ca și când m-ar fi auzit, Jacob re apare. Apare direct prin pietrele caldarâmului, cu brațele încrucișate și ochii întunecați. Pot zice că nu e prea fericit.

Încerc să alung toate întrebările din mintea mea ca să nu le poată auzi, dar arată de parcă nici măcar nu ascultă.

— Ai avut o conversație plăcută? mă întreabă cu răceală.

— Nu mă lua așa, zic. Am fost doar curioasă. Nu știam că sunt și alții care pot traversa Vălul. *Tu știi*?

Zgârmăne în pavaj cu încălțările.

— Nu.

E clar că nu mai vrea să vorbească, dar nu pot să-mi opresc toate celelalte întrebări care îmi bolborosesc în cap.

— Știi ceea ce sunt în realitate, Jacob? Ce pot să fac?

Se crispează, dar nu zice nimic.

— Tu spuneai că sunt reguli în Văl.

— *Sunt.*

— Pe care nu mi le poți spune. *Ăsta e adevărul?* Sau doar nu ai vrut să le spui?

Jacob se înroșește și privește departe, iar reacția asta e la fel de bună ca un răspuns.

— Tu n-ai încredere în mine, zic, realizând cât de mult doare când o spui în cuvinte.

Jacob clatină din cap.

— Nu-i chiar așa, Cass.

— Regula numărul șase a prieteniei, Jacob. Prietenii nu-și lasă prietenii în întuneric.

Pare mâhnit.

— Îmi pare rău. Mi-a fost doar... își scutură capul... frică...

— De ce? întreb, dar înainte să răspundă, telefonul meu doar-pentru-urgente sună din buzunar.

Of, oh!

— *Cassidy?* spune tati, cu vocea ce pare chiar îngrijorată atunci când răspund. Unde ești?

— Scuze, zic repede. Am avut nevoie de ceva aer și apoi m-am învârtit pe aici.

Urmez instrucțiunile de la tati, cu Jacob pe urmele mele, până ajungem din nou la intrarea în Mary King's Close. Tati apare o clipă mai târziu, cu părul ciufulit și ochelarii prăfuiți.

— Iată-te, spune. Te-am căutat *peste tot*. Am sunat pe telefonul tău de patru ori până ai răspuns.

Se pare că nu e semnal în Văl.

Tati se întoarce și strigă spre interiorul tunelului.

— Am găsit-o!

Găsit-o, găsit-o, găsit-o, duce ecoul mai departe.

— Scuze, zic, cu aer de mironosiță. Cred că m-am cam speriat.

Tati mă prinde într-o îmbrățișare.

— Pot să-ți spun un secret?

Dau din cap, iar el zice:

— Și mie locul acesta îmi dă fiori.

Mă strânge de umăr.

— Dar nu-i spune maică-tii, adaugă. Am o reputație de apărat.

Mami apare câteva clipe mai târziu, cu echipa de filmare și Findley la remorcă.

— A fost minunat! spune ea cu obrajii îmbujorați.

S-o lăsăm pe mami să savureze o sperietură bună. Pe pariu că i-ar plăcea și mai mult dacă ar putea vedea și cealaltă parte. Tati îi aruncă o privire și devine brusc serioasă, rânjetul ei transformându-se într-o îngrijorare părintească.

— Mai puțin partea cu dispariția ta, domnișoară. Asta cu siguranță *n-a* fost minunat.

Mormăi o scuză cu jumătate de gură.

Findley îmi face cu ochiul.

— Deja te-am făcut să crezi?

— Oh, spune mami. Cassidy a crezut întotdeauna. Sprâncenele ruginii ale lui Findley se ridică.

— Chiar așa? mă întreabă cu un respect proaspăt dobândit.

— Cel mai bun prieten al ei e un spirit.

Și uite-așa m-a aruncat de la categoria interesantă la nebună.

— *Mamă*, mă zborșesc la ea. Își aruncă brațele în jurul meu.

— Acceptă-ți ciudățenia, draga mea fiică. Unde e distracția dacă ești normal?

Vorbește ca cineva care nu vede fantomele.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Terminăm ziua într-un loc numit *Grassmarket*, magazinul de iarbă.

Evident, nu e niciun pic de iarbă și nici nu văd vreo urmă de magazin. Doar o piață largă, înconjurată de prăvălii și bistrouri. Castelul se înalță în spatele clădirilor ca o stranie santinelă, dar piața însăși e drăguță, aerisită, largă.

Nu-i chiar așa de rău, gândesc chiar înainte ca mami să-mi spună că aici a fost un loc de execuție. Chiar, de ce aș fi surprinsă?

Desigur, în timp ce urmez echipa de filmare prin piață, Vălul se agață în jurul brațelor și picioarelor mele până când mă simt de parcă aș merge prin apă. Singurul motiv pentru care nu sunt trasă înauntru e pentru că mintea mea e încă blocată pe Lara Chowdhury: pandantivul-oglină, ciudata incantație și felul în care fantoma s-a prăbușit la picioarele ei.

Asta e ceea ce facem.

Jacob se fâțâie nervos pe lângă mine. N-am mai vorbit deloc despre ce s-a întâmplat pe alee, despre ce a vrut să spună prin faptul că i-a fost teamă să-mi spună, iar acum nu e momentul potrivit. Așa că facem fiecare ce poate, pretinzând că nu s-a întâmplat nimic.

Tati gesticulează spre o lespede joasă de piatră, ca un semn pe caldarâm.

— Vezi asta, Cassidy? Sute de oameni au fost trimiși la moarte chiar aici.

Vălul devine plumb, în timp ce trec mâna de-a lungul pietrei.

— Hei, hei, nuuu, zice Jacob, gonindu-mă de acolo.

Pe când ajungeam la ultimul loc de pe lista de filmări – un pub numit *White Hart Inn*, presupus a fi celebru pentru cât de bântuit este –, eram pregătită pentru tot ce e mai rău. Așa că am fost ușurată atunci când *pic, pic, pic*-ul Vălului se estompase într-o înțepătură depărtată.

Din fericire, acest local nu e bântuit.

În fine, nu mai bântuit decât restul orașului. Ceea ce e bine, pentru că, sincer, avusesem destul parte de toate fazele cu *Inspiritiștii* într-o singură zi. Mami, tati și echipa se duc în spatele pubului să filmeze,

În timp ce Findley și cu mine (și Jacob) ne strecurăm într-un separeu și comandăm mâncare.

Findley se ridică să meargă la bar și, în timp ce lipsește, Jacob și cu mine nu vorbim. Nu pot să nu mă gândesc la ceea ce a spus – și la ce n-a spus. Jacob își păstrează ochii fixați pe masă, încercând să ridice un suport de pahar de pe blatul de lemn.

În final, Findley reapare, așezând pe masă două halbe de bere.

— Hm, zic, nu sunt chiar suficient de mare să beau.

El râde, un muget înfundat și lung.

— Nu-i pentru tine, spune.

Trage un pahar în fața lui.

— Țasta-i al meu, explică el, împingând cu cotul cealaltă halbă spre locul gol de lângă el, și acesta-i pentru Reggie.

Privesc împrejurul localului.

— Reggie?

— Reggie Weathershire, spune Findley. Fostul meu tovarăș. Țasta era locul lui preferat.

Ochii mi se dilată. Fostul soț al doamnei Weathershire. Cel care este mort de opt ani.

— Crezi că bântuie pe aici? întreb.

Findley ridică din umeri complice.

— Nu pot să zic. Dar, dacă o face, n-ar vrea să fie însetat. Întotdeauna fac cinste cu prima tură.

Nu e niciun semn de la domnul Weathershire, nu în partea asta a Vălului. Dar tati mi-a spus odată că cei în viață îi rețin pe cei morți, că „fantomele” sunt doar felul în care îi putem păstra alături de noi. Bineînțeles că știu că e mai mult decât atât, dar gândul că domnul Weathershire ar fi aici îl face pe Findley fericit.

Un coș mare cu cartofi prăjiți – vreau să zic chipsuri – sosește pe masă. Îi scufund în oțet și arunc unul în gură.

Findley chicotește.

— O să facem din tine un localnic veritabil.

Mă întind după alt chips.

— *Chiar* crezi în fantome?

— Îhî, spune el, fără nicio clipă de ezitare. Într-un anume fel. Cred că există ceva lăsat în urmă atunci când fiecare persoană pleacă, un

fel de amintire. Trăiesc de prea mult timp în acest oraș ca să nu cred. Dar nu, nu cred că ne vor răul.

Lara probabil că nu ar fi de acord cu asta.

— Și chiar dacă o fac... adaugă el. Aud că ai propria ta fantomă pe post de înger păzitor.

Mă încordez, dar nu e nicio urmă de tachinare în vocea lui. În privirea lui e o undă răutăcioasă, dar nu râde de mine.

— N-ai de ce să te temi când ai un asemenea prieten.

Jacob privește în sus, zâmbind forțat:

— Știi că-ți voi ține întotdeauna spatele, Cass.

— Așadar, spune Findley, povestește-mi despre această fantomă a ta. Cum se numește?

Arunc un alt chips în gură.

— Jacob, zic. Mi-a salvat viața, adaug.

Sprâncenele lui Findley se ridică.

— A făcut-o el? Ei bine, nu-i așa că ești norocoasă?

O privire scurtă către Jacob. *Sunt.*

Jacob se îmbujorează și privește în jos, la masă. Puțin după asta, mami și tati se întorc împreună cu echipa și tot restul mesei aud multă conversație tehnică despre emisiune. Eu construiesc stive de chipsuri. Jacob încearcă să le dărâme.

Când e timpul de plecare, ne încărcăm cu toții, echipament și toate cele, și ne îndreptăm spre uși. Arunc o privire înapoi spre masă, pentru ultima dată, și văd că paharul domnului Weathershire e gol.

Dacă această zi m-a învățat ceva, e că mai am multe de învățat.

Poate că lumea e chiar mai ciudată decât știu.

Echipa de filmare zice noapte bună, iar restul grupului se îndreaptă înapoi, spre Lane's End. Tati și Findley sunt adânciți în conversație, Jacob fluieră tema muzicală a unui desen animat pe

care nu-l pot recunoaște, iar mami își ține capul pe spate, bucurându-se de aerul verii. Luna este sus.

Noaptea este rece, senină și perfectă, și fac poze cu străzile șerpuitoare, cu luminile felinarelor, de culoarea chihlimbarului. Chiar dacă nu sunt în Văl, tot este ceva magic în acest oraș.

Suntem la capătul lui Royal Mile când aud cântecul.

Se revarsă dinspre drum și, la început, mi se pare că vine de la un artist de stradă sau de la un cimpoier. Dar drumul este gol, întunecat. Și sunetul este clar ca sticla.

E o femeie care cântă.

Vocea ei îmi zgârie auzul ca un cârlig, încetinindu-mi pașii. Știu acel cântec. Sau mai degrabă știu vocea celei care-l cântă. Pentru că nu e deloc o persoană. Îmi pot imagina mantaua ei roșie, buclele ei negre, mâna ei întinsă. Mă opresc din mers și mă rotesc pe loc, căutând sursa cântecului. E atât de aproape, vreau s-o găsesc.

Trebuie s-o găsesc.

— Auziți asta? șoptesc.

Dar nimeni altcineva nu pare să bage de seamă cântecul, nici măcar Jacob, care mă privește de parcă mi-am pierdut mințile. Îmi întind capul, ascult, ascult, dar, înainte de a găsi sursa melodiei, dispare.

Nu mai aud altceva decât vântul.

Mami și tati stau treji până târziu, trecând peste înregistrările zilei și pregătind filmarea de mâine. Între timp, mă duc direct în pat și tot ce îmi doresc e să dorm (și de preferat să visez despre altceva decât alei bânuite și cripte sinistre).

Dar somnul nu vine.

Nu se lipește.

Sfârșesc zvârcolindu-mă și învârtindu-mă. Când închid ochii, văd tunelurile sfărâmate din Mary King's Close, felul în care o duzină de

fețe grețoase s-au întors către mine. Scena se dizolvă și sunt la suprafață, Lara Chowdhury stă pe stradă, pandantivul oglindă atârându-i de degete.

Privește și ascultă...

Vezi și cunoaște...

Asta e ceea ce ești...

E miezul nopții când arunc cuvertura și mă scol, aproape căzând pe Grim. Mă strecor până în camera de zi. Ușa de la camera părinților mei este întredeschisă, dar luminile sunt stinse și pot auzi cum tati sforăie ușor.

— Jacob? șoptesc, sperând că e prin preajmă, dar niciun răspuns.

Traversez spre bătrânul birou de sub fereastră. Aparatul meu foto stă pe cureaua lui violetă, într-o baie de lumină a lunii. Îl ridic, privesc la contorul de deasupra – mai am zece clișee rămase pe rolfilm. Rotesc dispozitivul în mâini, cu intenția de a curăța lentila cu manșeta bluzei de pijama, când observ ceva.

De obicei nu sunt de partea asta a aparatului, așa că n-am observat niciodată cum se reflectă lentilele, ca un ciob de sticlă. Sau o oglindă.

Oare de asta Jacob nu se uită niciodată la aparat când îi fac o poză?

Câte secrete mai păstrează?

Câte lucruri mai am încă de deslușit?

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

— Ești sigură că nu vrei să vii? mă întrebă mami în dimineața următoare. Ne ducem să explorăm arcadele de sub South Bridge. Se presupune că *debordează* de activitate paranormală.

Așa vorbesc niște părinți normali cu copilul lor?

— De când ceva legat de familia ta e normal? zice Jacob.

— Sunt sigură, îi spun mamei, trăgându-l aproape pe Grim. Cred că o să stau pe aici.

— Totul e-n regulă? întrebă tati, mâzgăind câteva idei de ultim moment în notesul lui.

— Dap, zic.

Nu zic că e o fată mai jos care mă așteaptă să vorbim despre vânătoarea de fantome. Nu-mi permit nici măcar să mă gândesc la asta, nu cu Jacob aici, iar secretul atârnă între noi ca o minciună. În loc de asta, folosesc mult încercatul și verificatul model al fricii.

— E doar...

Îmi mușc buzele pentru efect.

— Sunt încă ușor speriată de Mary King's Close.

A fost destul de înfricoșător. Și mai e și partea aia când Vălul *nu m-a lăsat să plec*.

— Nu sunt sigură că o pot face din nou.

— Of, dulceață, spune mami, îndepărtându-mi părul de pe față. Am auzit că te-ai zvârcolit și te-ai perpelit noaptea trecută. De-asta?

Aprob și ea îmi mângâie capul.

— Ai fost întotdeauna atât de sensibilă la treburile astea.

— Înecul n-a ajutat, se bagă Jacob cu voioșie.

Îl săgetez cu privirea.

— Acolo, jos, energia, zic cu un fior, era chiar *atât de întunecată*.

Jacob pufnește. E clar că el crede că exagerez puțin, dar mami aprobă din cap, compătîindu-mă.

— Cu siguranță e ceva malefic acolo jos, spune ea.

— Probabil, zice tati, nu e cel mai bun loc unde să duci un copil.

Aproape că mă zbârlesc la asta. Nu pot să sufăr când îmi zic *copil*. Și pot să spun, după tonul lui, că amândoi au mai avut această

discuție. Că tati s-a gândit la început că nu ar fi trebuit să vin la Edinburgh. Oare a existat o versiune a poveștii ăsteia fără mine?

— Nu! răspund fără echivoc. O să fiu bine. Am nevoie doar de o zi. Nici măcar o zi. O dimineață! Câteva ore normale fără spirite, sau spectre, sau strigoi, sau fantome, sau...

Bat câmpii acum. Jacob se încruntă și aș zice că încearcă să-și imagineze ce poate să-mi treacă prin minte, dar mă concentrez pe părinții mei.

— Probabil că a fost combinația dintre mâncarea grasă și diferența de fus orar. O să-mi regăsesc pofta de umblat după fantome, închid conversația fără nicio îndoială în glas.

— Sunt sigură că ți-o vei regăsi, zice mami. Mă pupă pe vârful capului.

Tati îmi lasă ceva bani pentru urgențe, la fel ca și programul lor de filmare pe ziua de azi și instrucțiuni stricte să stau nemișcată în Lane's End până se întorc, pentru că Edinburgh poate că e un oraș drăguț, dar e totuși străin.

— Să vă distrați urmărind fantome, le strig afară, în timp ce ușa se închide în urma lor.

Jacob sare pe canapea alături de mine.

— Ce să facem acum? se întreabă cu voce tare. Putem viziona ciudata televiziune scoțiană sau să descoperim unde ascunde doamna Weathershire biscuiții sau... De ce mă privești așa?

— Nu te panica, zic apăsător.

Ochii i se îngustează.

— Chiar nu e felul în care să începi o propoziție, dacă vrei să stau liniștit.

Mă foiesc, chiar n-are rost să-l mint. A minți e destul de greu. A minți pe cineva care-ți poate citi gândurile e aproape imposibil.

— Ar trebui să văd pe cineva.

Jacob nu are nevoie să mă întrebe pe cine. Poate vedea răspunsul, imprimat în gândurile mele, și eu pot vedea groaza imprimată pe fața lui.

— Faci mișto de mine.

— Trebuie doar să vorbim.

— Nu pot să cred că te duci să te vezi cu ea!

Nu vreau să mă lupt cu Jacob din nou. Nu despre asta. Nu se poate supăra pe mine pentru că vreau să *înțeleg*...

— Ea e *vânător de fantome*, zice el, arătând spre el însuși, înțelegi? Cineva care *vânează fantome*.

— Știu ce este. Dar, în ultimul an, am crezut că sunt singura care poate trece dincolo de Văl. Iartă-mă dacă sunt curioasă, dar niciodată n-am întâlnit pe altcineva ca mine.

— Dar nu e ca tine! izbucnește el. Tu le faci poze fantomelor. Tu nu – gesticulează cu mâna – tu nu le *desfaci*.

Dar asta e problema. Dacă *ar trebui s-o fac*?

Jacob probabil că m-a auzit gândind, pentru că fața i se strâmbă. Nu l-am văzut niciodată pe Jacob atât de enervat ca acum. Furia schimbă oamenii, dar schimbă și mai mult fantomele. Buzele îi tremură și paloarea i-a cuprins toată fața. Arată ca un... vampir.

— Sunt perfect de acord să-ți faci prieteni, Cass, zice el, dar vreau să-ți spun că mă îndoiesc de intențiile Larei într-o prietenie, dar nu mi dai ocazia să explic. Și poate ai putea să alegi pe cineva care nu transformă persoane ca *mine* în praf.

Înainte să mă potolesc, ripostez:

— Dacă ai fi fost cinstit cu mine de la început, poate n-ar fi fost nevoie să caut răspunsurile în altă parte.

Jacob mă fixează lung și adânc, apoi își încrucișează mâinile și dispăre, iar eu rămân singură în mijlocul apartamentului.

Nu e cinstit felul în care a fugit, pur și simplu, dintr-o dispută.

Dar nu am mai avut nicio dispută cu Jacob înainte de acest voiaj.

Gândul îmi dă fiori reci până în oase.

Aștept cât de mult pot, umblând, punând teancul de bani în buzunar, agățându-mi aparatul foto pe umăr și încălțându-mă cu tenișii, totul cât mai lent, cu speranța că se va întoarce. Dar, până la ora zece, el tot nu e aici.

Dacă nu plec acum, o să întârzii.

Bat la 1A, așteptând-o pe Lara, dar sunt surprinsă când doamna *Weathershire* deschide ușa. E îmbrăcată într-un capot, părul ei alb e strâns într-un coc neglijent.

— Oh, salut, zice în felul ei voios. *Ești* fata Blake, nu-i așa? E totul în regulă?

La început, cred că am greșit etajul, dar apoi Lara apare în micul coridor din spatele ei.

— Ea-i aici să mă vadă pe mine, tușică.

Doamna *Weathershire* pocnește din palme.

— Oh, ce frumos!

Se sprijină și ciripește:

— Era și timpul ca Lara noastră să-și facă o prietenă.

Apoi se îndreaptă și face un pas într-o parte.

— Intră, draguță! Pun ceainicul pe foc.

— E-n regulă, zice Lara, apucându-și geaca. Mergem la o plimbare.

Mergem? gândesc, dar Lara deja mă împinge pe scări în jos. Poartă colanți și o rochie cu mânecă lungă, iar părul ei e împletit într-o elaborată coadă ca de pește. Eu port blugi și un hanorac și mi-am aranjat oarecum o coadă ca de cal.

Suntem în holul de la intrare, când aud zgomot de pași deasupra capului.

— Domnul *Weathershire*? risc o propunere, privind în sus.

Lara își dă ochii peste cap.

— Nu *totul* este paranormal, Cassidy. Din când în când, e doar o instalație proastă.

Afară nu plouă, dar arată de parcă s-ar putea, ceea ce mă face să învăț repede că e ceea ce scoțienii numesc „parțial însorit”. O adiere rece trece prin mine, o avertizare imediată că nu sunt suficient de

bine îmbrăcată. Dar Lara merge cu un pas atât de vioi în josul străzii, că nu am tupeul să-i cer să ne întoarcem acum.

Drumul cotește în jos, departe de Royal Mile. Habar n-am încotro ne îndreptăm, iar Lara nu e prea vorbăreață, așa că încerc puțină conversație.

— Ești un fan Harry Potter? o chestionez.

— Mă întrebi pentru că sunt englezoaică?

— Nu, zic. Te întreb pentru că e Harry Potter și e minunat. Și autorul a scris cărțile aici.

Lara își ridică bărbia.

— Ei bine, povestea de la Elephant House e contestată printre localnici. Adaugă, ezitând: Dar întotdeauna m-am închipuit ca un Ochi-de-șoim¹⁷.

— Deci ești fan!

Mi-aruncă o privire piezișă.

— Lasă-mă să ghicesc! Tu ești o Cercetașă¹⁸.

O săgetez.

— Cum te-ai prins?

Mă măsoară din cap până-n picioare.

— Nechibzuită, încăpățânată, mai mult ca sigur pregătită pentru o situație neprevăzută.

Un zâmbet subțire.

— Plus că porți un hanorac roșu și galben de la Hogwarts.

Mă uit în jos. Are dreptate.

La capătul drumului, în fine, încetinește ritmul.

— Aici e mai bine, zice, respirând adânc. Niciun pic de intimitate în locul ăla.

— Doamna Weathershire e mătușa ta?

— Strămătușa mea, din partea mamei. Familia tatălui meu e din New Delhi. Familia mamei e din Scoția. De aici... Trasează o direcție, gesticulând cam spre Lane's End. Eu m-am născut și am crescut la Londra... dar, dacă stau aici mai mult, o să-mi pierd consoanele.

Zâmbesc, chiar dacă nu sunt tocmai sigură ce a vrut să spună. Accentul Larei e aspru, iar accentul scoțian pe care l-am auzit e mai muzical, dar amândouă sună straniu și simpatic.

Ne oprim la un chioșc pe stradă și cumpăram ciocolată caldă – ei bine, eu cumpăr ciocolată caldă, Lara optează pentru ceai.

Amestecă lapte în paharul de carton, iar mișcările ei sunt lente, precise. Pot să pariez că e tipul ăla de fată cu un scris de mână perfect cursiv. Tipul ăla care nu pune niciodată piedică, nu-și trosnește genunchii sau nu se trezește cu un culcuș de șobolan în loc de păr.

— Cât de mult o să stai cu mătușa ta? întreb.

Lara ridică din umeri cu un oftat.

— Părinții mei nu mi-au dat o dată exactă pentru întoarcere. Ei fac niște săpături în Tanzania. Ceva legat de ceramică.

— Și nu te-au luat cu ei?

Un mic zâmbet amar.

— Se pare că un sit arheologic nu e locul pentru o fată în creștere.

Nici vreun tur al fantomelor, gândesc, dintr-odată recunoscătoare că mami și tati nu au decis să mă lase acasă.

— De obicei, apar din nou înainte de a începe școala.

— Îmi pare rău!

— Pentru ce? întreabă ea repede.

— Vreau să zic...

Lara se răsucesc atât de brusc, încât aproape mă ciocnesc de ea.

— N-am acceptat să ne întâlnim ca să putem discuta despre familia mea. Să ne concentrăm pe *afaceri*.

Atâta timp cât am mers, castelul se zărea deasupra noastră pe culmea stâncoasă. Acum, Lara mă îndrumă, printr-o poartă metalică joasă, într-un parc aflat la baza stâncii. Suntem înconjurate de copaci bătrâni și de câțiva oameni care își plimbă câinii.

Lara se așază afectată pe o bancă, la umbra unui copac. Eu stau cu picioarele sub mine, încercând să nu mă foiesc. Lara își întoarce ochii ei căprui-închis spre mine, cu una dintre acele priviri lungi și grele la care e greu să stai liniștit.

Sunt atât de obișnuită cu comentariile fără sfârșit ale lui Jacob, de parcă aș avea un povestitor al propriei vieți, încât, fără el, lumea pare tăcută. El nu e totdeauna în preajmă, dar e prima dată când simt că *lipsește* în mod deliberat.

Ca și cum Lara îmi citește gândurile, îmi zice:

— Fără asistent astăzi?

— Numele lui e Jacob, zic.

Ridică din umeri cu dispreț.

— Fantomele nu aparțin de mijlocitor, spune ea, și cu siguranță nu aparțin *acestei* părți a lui.

— El mi-a salvat viața.

— Așadar, l-ai lăsat să tragă o tură în ținutul celor vii? Nu-i inteligent, Cassidy. Nu-i inteligent deloc.

Privește în jur.

— Și unde e el acum?

— Bosumflat, zic. E supărat pe mine că sunt aici. Pentru că vorbesc cu tine, după ceea ce ai făcut.

Lara pare surprinsă.

— Ce *am* făcut?

— Omului de pe alee.

— Oh, spune. *Fantoma*.

Își scutură degetele disprețuitor.

— Vine la pachet cu slujba. Așadar, de cât timp ești un mijlocitorist?

— Un ce?

— Un *mijlocitorist*, spune, recitând pe litere în caz că n-am auzit. Un între-lumi. O umbră-trecătoare.

Când mă uit la ea cu privirea năucă, își dă ochii peste cap.

— Știi ce suntem *noi*.

— Oh, nu știam că există un cuvânt pentru asta.

— Sunt cuvinte pentru orice.

— Ca Văl sau mijlocitor, pun punctul pe i.

Lara aruncă o aprobare plină de invidie.

— Bine, da. Mă rog, mijlocitor este un cuvânt pe care eu l-am învățat și asta face ca o persoană ca mine – ca tine – să fie un mijlocitorist.

— Dar cine te-a învățat? întreb. Ce ești tu? Ce să *faci*?

Pentru prima dată, Lara e cea care dă din colț în colț.

— Eu... ei bine... asta e, nimeni nu m-a învățat. Unchiul Reggie are – avea – o bibliotecă vastă. Am petrecut mult timp acolo și am cercetat, o mulțime de încercări și eșecuri...

Cred că minte. Sau cel puțin nu-mi spune tot adevărul. Dar, înainte să-i atrag atenția, ea schimbă subiectul.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cât a trecut de când ai *murit*?

Mă înfioresc auzind cuvântul, modul tâmpit în care îl folosește, dar nu trebuie să fac vreo socoteală. Știu exact de când. Nu pare să pot uita.

— Puțin peste un an, zic, pentru că nu e atât de ciudat ca și când aș fi zis *trei sute șaptezeci și trei de zile*.

Lara mă privește îngrozită.

— Un an? zice tăios. Și tu n-ai ras măcar o singură fantomă?

— Nu știam că ar fi trebuit, contraatac. Nu am avut un manual de utilizare sau o bibliotecă (deși, respectând adevărul, trebuie să fi fost câte ceva în biroul mamei și al tatii, dar nu m-am gândit niciodată să trag o privire). Sinceră să fiu, tot nu sunt sigură că trebuia.

Lara se strânge de baza nasului.

— Uite, zice ea, tu ești atrasă în Văl, nu-i așa?

Aprob din cap.

— Chiar dacă te înspăimântă...

Da, gândesc.

— Și o parte din tine vrea să uite că e acolo, dar nu poți...

Da.

— Te simți obligată să tragi de cortină, să pășești dincolo de graniță și să găsești partea cealaltă...

— Da, mărturisesc, d-abia șoptind.

Lara se înalță, dând din cap triumfător.

— Ceea ce simți, Cassidy Blake, se numește *scop*.

Dacă Jacob era aici, ar fi făcut niște bancuri despre eroi, și căutări, și monștri care așteaptă să fie învinși. Dar Jacob nu e aici și singurii monștri despre care vorbește Lara sunt fantomele. Ca el.

Lara continuă:

— Ești atrasă în Văl pentru că are nevoie de noi. Pentru că tu și cu mine putem face ceva ce alții nu pot. Noi putem elibera spiritele captive acolo. Putem să le dăm drumul.

— *Trebuie s-o facem?* întreb moale.

Lara își încrețește buzele.

— Acea tragere pe care o simți nu dispare. Va deveni tot mai puternică, până când vei începe să te ții de afacere.

— Dar nu am făcut nicio afacere, zic exasperată. N-am ales să trec peste pod în acea zi. N-am ales să cad în râu. N-am ales să mă

înec... Tot ce am vrut a fost să ajung la suprafață. Tot ce am vrut a fost aer, și lumină, și a doua șansă.

O nouă umbră trece pe fața Larei: milă.

— Da, ai vrut, zice încetișor. Poate că nu ai rostit niște cuvinte speciale, dar ești aici, în viață, când ar fi trebuit să fii moartă. Ceva ți-a fost dăruit și tu trebuie să dăruiești înapoi. Tu și cu mine – avem capacitatea să traversăm Vălul, suntem *menite* să-l traversăm, pentru că avem o treabă de făcut de cealaltă parte. Și e timpul să trecem la treabă.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Scop.

E-o nebunie, dar știu că are dreptate.

Pot s-o simt în oasele mele. Răspunsul la întrebările din ultimul an, cele care au devenit tot mai stridente de la accident.

De ce sunt atrasă în Văl?

Cum am capacitatea de a trece dincolo?

Ce se presupune că ar trebui să fac în partea cealaltă?

Mâna Larei se lasă purtată spre pandantivul oglindă din jurul gâtului.

— Cum funcționează asta? întreb, amintindu-mi felul în care l-a clătinat în fața fantomei, incantația revărsându-se de pe buzele ei.

Lara își scoate colierul peste cap și îl așază pe bancă între noi, cu oglinda în sus.

— Fantomele nu pot privi în oglinzi, explică ea. Rămân blocate.

Mă gândesc la Jacob acolo, în dormitorul din Lane's End, prins de propria reflecție, oribila lui versiune de pe sticlă. Și îmi amintesc singurul răspuns pe care mi l-a dat.

— *Eu... am pierdut puțin...*

Mi-am forțat creierul – l-am văzut vreodată pe Jacob privind într-o oglindă înainte de acel moment? N-aveam una în dormitorul meu de acasă și n-a mers niciodată la baie – n-avea de ce. De fiecare dată când trecea prin dreptul oglinzii înguste din holul de la intrare, continua să meargă. Nu m-am gândit mult la asta.

— Ce înțelegi prin *blocați*? întreb.

— Oglinzile sunt cinstite, zice Lara. Ele te arată așa cum ești. Pentru o fantomă, o oglindă o forțează să facă față adevărului.

— Și care-i adevărul?

Lara mă privește. Are ochii ca două pietre. Grele.

— Adevărul, zice, e că ele sunt moarte. Că ele sunt duse.

Se așază din nou.

— În felul ăsta, noi suntem tot ca oglinzile. *Noi* le arătăm lor. *Noi* le spunem lor. Și, îndată ce le faci să accepte adevărul, trebuie doar să ajungi să scoți afară mosorul. Ar trebui să porți întotdeauna ceva care reflectă, adaugă. Pentru protecție.

— Protecție? Întreb. Pentru ce?

— Nu toate fantomele sunt prietenoase, zice răspicat. De fiecare dată când pășești în Văl, tu ai un picior în lumea noastră și unul într-
a lor. Și poți gândi despre tine că ești un vizitator, un spectator, dar
adevărul e că, dacă o fantomă e destul de puternică, îți poate face
rău. Și o vor face pentru că tu ai ceva ce ei *vor*.

— Ce vor?

Lara se bate în piept.

— O *viață*.

Mă gândesc la urâta și cenușia funie pe care a scos-o din pieptul
fantomiei. Și strania lumină ce-mi umple propriul piept în timp ce sunt
în Văl. Aceeași lumină pe care am văzut-o în Lara.

Se uită în spatele meu.

— Oh, uite, zice sec. Prietenul tău e aici.

Mă rotesc brusc și sunt aproape sigură că e Jacob, privindu-ne
mânios din spatele unui copac din apropiere. Ușurarea mă cuprinde
și îmi doresc să pot să-mi arunc brațele în jurul lui, dar, în momentul
în care mă uit, se ferește să fie văzut. Doar un colț de la tenis și un
zuluf din părul lui blond zburlit se furișează pe după trunchiul de
copac.

Lara privește fix în ceașca ei.

— Ceaiul meu s-a răcit.

Se ridică în picioare, înhățând pandantivul de pe bancă.

— Mă întorc într-o clipă.

O privesc mergând spre chioșcul de la marginea zonei verzi. Se
așază la coadă, verificându-și telefonul, în timp ce așteaptă să
comande.

Am simțit din nou mișcare la capătul câmpului meu vizual. De data
asta, Jacob se așază pe bancă alături de mine. Pentru câteva
momente, niciunul dintre noi nu vorbește. Mă simt de parcă ar trebui
să-i cer scuze, dar mi-ar plăcea să o facă și el, așa că sunt ușurată
când eu deschid gura să zic *scuze* și el mi-o taie cu:

— N-ar fi trebuit să dispar.

— Regula numărul șaisprezece a prieteniei, zic. Nu te duce
undeva unde nu te pot urma.

— Am crezut că regula numărul șaisprezece e: niciodată să nu
povestești sfârșitul unui film.

— Nici pomeneală, zic sigură pe mine, aia e regula numărul douăzeci și patru.

Chicotește și e minunat să-l văd că zâmbește din nou, dar spațiul dintre noi încă mai pare sensibil, ca o vânătaie.

Jacob respiră adânc.

— Nu ți-am spus, zice rar, pentru că mi-a fost teamă că, dacă vei ști de ce fantomele sunt prinse în Văl, dacă vei ști că ne poți trimite de acolo, tu mă vei trimite pe *mine*...

— Dar tu nu ești prins în Văl.

Jacob privește în jos.

— Am *fost*.

— Ei bine, nu mai ești. Ești aici, cu mine. *Vrei să pleci?*

Dă din cap.

— Nu. Sigur că nu.

— Și apoi de ce aș vrea să te trimit de aici? Ești prietenul meu cel mai bun. Și cred că există un motiv pentru care suntem legați așa.

Jacob se luminează.

— Crezi?

Aprob cu profunzime.

— Tu nu ești o fantomă obișnuită. Cred că ar trebui să mă ajuți. Cred că ar trebui să fim o echipă.

Jacob se mai luminează puțin.

— Ca în *Skull și Bone*?

— Dap, zic, ca în *Skull și Bone*.

Îi apare un zâmbet.

— Și care dintre noi e câinele în scenariul ăsta?

Lara se întoarce, ținând o cană proaspătă de ceai.

— În regulă, zice. Unde eram...?

Jacob se apleacă în față și spune:

— Tot nu-mi place de ea.

Ochii Larei clipesc spre el.

— Nici eu nu te plac, fantomă.

El aproape că alunecă pe spate de pe bancă.

— Poate să mă audă?

— Da, te pot auzi, zice Lara, și te pot vedea și n-ar trebui să pot să fac niciunul dintre lucrurile astea, pentru că *tu* n-ar trebui să te afli aici.

Îmi dreg vocea, dornică să schimb subiectul, când deodată îl simt.

Pic, pic, pic-ul unei fantome în apropiere.

Lara îl simte și ea, pot să zic asta după felul cum pufnește, cu capul ridicat, ca și când ar căuta să asculte un sunet.

— Ce zici? mă întreabă ea, întorcându-se să plece. Gata să vezi de ce ești în stare?

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Lara nu caută Vălul, nu apucă aerul. Ea doar ridică o mână și biciuiește cu ea într-o parte – o singură și decisivă mișcare iar Vălul se desprinde în jurul ei. În jurul nostru.

Pășesc înainte, simt acel familiar puf de răceală și asta-i tot. Suntem tot în parcul de la baza castelului – o versiune mai mohorâtă. Lumea este acum cenușie și fantomatică.

Într-un fel, m-am așteptat ca Jacob să rămână în urmă, dar este aici, alături de mine. Lasă să-i scape o respirație tremurândă și încrucișează brațele.

— *Skull și Bone*, murmură el și nu mă prind dacă vorbește cu mine sau cu el însuși.

Lara mătură fire invizibile de praf de pe mânecile ei, cu acea lumină caldă strălucind în pieptul ei.

În apropiere, un bărbat, îmbrăcat în haine de iarnă, strigă un nume. Vocea lui este înaltă și subțire, de parcă i-o fură vântul.

Începe să ningă, nu peste tot, doar strict în jurul lui. Când se întoarce și pornește șovăitor spre ieșirea din parc, Vălul pare să se retragă împreună cu el ca o maree, luând iarna cu totul.

— Cum... încep.

— Mijlocitorul nu este chiar *un singur* loc, explică Lara. E diferit pentru fiecare fantomă. Un fel de... capsulă a timpului. Fantomele se intersectează uneori, se chinuiesc împreună, dar, în cele din urmă, fiecare trăiește în propriul mijlocitor, mișcându-se prin el în propria buclă.

Urmăm bărbatul la ieșirea din parc și de-a lungul străzii. Merge chinuit prin stratul superficial de zăpadă până în fața ușii unei case. O deschide cu umărul și pășește înăuntru. Lara grăbește pasul și îl ajunge din urmă înainte ca ușa să se închidă.

Lara, Jacob și cu mine ieșim din ninsoare și intrăm în casă. Jacob se așază în fața mea ca un scut. Dar bărbatul nu se întoarce spre noi. Stă în fața unei vetre, agitând lemnele unui foc muribund cu un vătrai. E înalt și costeliv, cu părul cenușiu neîngrijit și ochi înfundați în orbite. *Ar putea* fi înfricoșător. Dar nu e. E doar o tristețe copleșitoare, care se ridică din el ca un abur.

— L-ai văzut? Întreabă bărbatul, cu o voce slabă, răgușită.

Fac un pas în față.

— Pe cine? răspund blând cu o întrebare.

Lara deja își ridică pandantivul, dar o prind de încheietură și clatin din cap.

— Așteaptă, șoptesc.

— De ce? șoptește înapoi. Nu e nevoie să-i ascultăm povestea.

Poate că nu e necesar, dar pare important.

Ochii triști ai bărbatului alunecă spre mine, spre aparatul foto de la gât.

— Ce ai acolo, drăguță?

Îl ridic pentru el, ca să vadă.

— Fac poze.

O umbră traversează chipul omului și încep să cred că nu știe ce e o fotografie. Poate că a trăit înainte ca aparatele foto să existe. Dar apoi extrage o mică și decolorată bucată de hârtie din cămașa sa și mi-o arată.

Un băiat privește din dreptunghiul îngălbenit al unei fotografii vechi.

— Fiul meu, Matthew, explică el. A făcut asta la târgul de iarnă. Chiar înainte să dispară.

Stomacul meu se crispează. Un copil furat în iarnă.

Ochii bărbatului poposesc pe fereastră.

— Soția mea, ea s-a dus în sud să-și vadă rudele. Dar nu mi-am putut părăsi băiatul. I-am spus mamei lui că-l voi aștepta. Îl voi aștepta cât de mult va trebui.

Omul se afundă în scaunul său alături de focul muribund și închide ochii.

— Îl voi aștepta până va veni acasă.

Vântul suflă în ferestre.

Respirația bărbatului lasă aburi în atmosferă și tremur pe măsură ce frigul mă cuprinde.

Îl voi aștepta cât de mult va trebui.

Îmi amintesc ce a spus Lara despre fantome. Că ele stau în Văl pentru că sunt blocate. Mă doare sufletul pentru acest om prins aici, în această lume, în această casă, în această nesfârșită zi de

așteptare, pentru că știu că nu se va opri niciodată să privească afară, pe fereastră. Și știu că fiul lui nu va reveni niciodată.

— Cassidy, zice Lara, apărând lângă mine.

Înțeleg că e timpul.

— Ai o oglindă? Întreabă ea, oferindu-mi-o pe a ei.

Arăt în jos spre aparatul din mâinile mele.

— Am aceasta, zic, scoțând capacul și arătându-i lentila obiectivului, felul în care strălucește când îl înclin reflectând mobila din cameră. Va funcționa?

Mă privește sceptică.

— Presupun că vom afla.

Privesc spre Jacob, care se sprijină cu spatele de ușă, iar fața lui e neclintită.

Tu nu ești ca el, gândesc. Tu nu ești de aici. Tu ești cu mine.

Jacob își mușcă buzele, dar înclină afirmativ din cap și îmi reîntorc atenția către bărbatul din scaun. Înghețul i se cuibărește în barbă și pielea lui devine străvezie de la frig.

— Dacă îmi vezi băiatul... murmură el, cu respirația ca un nor.

— Îl trimit acasă, promit, ridicând aparatul foto. Pot să-ți fac o poză, ca să i-o arăt?

Deschide ochii cu greutate, întâlnește reflexia lentilei și rămâne nemișcat. E ca și cum cineva l-a transformat dintr-o persoană într-o statuie. El îngheață. Toată durerea și tristețea au dispărut de pe fața lui.

Îl aud pe Jacob că-și ține respirația, dar îmi păstrez concentrarea.

— Îți amintești cuvintele? întreabă Lara.

Cred că da.

— Privește și ascultă, zic.

Înghețul se strecoară prin canaturile ferestrelor.

— Vezi și cunoaște.

Țurțurii coboară pe fața omului.

— Asta e ceea ce ești, șoptesc.

Marginile omului se subțiază, întreaga lui formă se încrețește. Apoi respir adânc, îmi adun toate puterile și pătrund în pieptul lui. Trag afară un fir fragil, sfărâmicios și cenușiu. Ținând în mâna mea viața omului – moartea lui –, înțeleg ce a vrut să spună Lara când s-a

referit la *scop*. Înțeleg ce mă tot atrăgea în Văl. Ce am căutat acolo fără să caut. Ce era nevoie.

Asta era.

Panglica se sfărâmă în palma mea și la fel și omul – în cenușă și apoi în nimic.

Jacob, Lara și cu mine stăm împreună în cămăruța înghesuită. Jacob se mișcă primul. Vine în față și se apleacă la picioarele scaunului, trecându-și degetele prin resturile de pulbere.

Și apoi, în jurul nostru, camera începe să se estompeze, ca o fotografie purtată prin timp, detaliile încep să se șteargă. Bineînțeles. Acum, fantoma s-a dus. E normal ca și Vălul să se estompeze.

Simt mâna Larei pe umărul meu.

— Să mergem!

Odată ce suntem din nou, în siguranță, de partea vie a lucrurilor, toți trei ne întoarcem în Lane's End.

Jacob și Lara sunt cu câțiva pași în față. Jacob o bombardează cu întrebări. Pare că relația lor s-a încălzit. Sau măcar a ajuns la un fel de armistițiu.

Stau în spate. Mâna încă mă furnică acolo unde am ținut panglica vieții bărbatului. A morții lui. A fost trist să-l trimit de acolo, dar a fost și un fel de eliberare, ca și când răsufli adânc după ce ți-ai ținut respirația prea mult, dându-i drumul.

Și, după aceea, *pic, pic, pic*-ul a dispărut.

Nu că a slăbit, a dispărut de tot, lăsând în urmă o întindere de liniște, de pace.

M-am simțit... *bine*.

Grăbesc pasul să-i prind din urmă pe Jacob și Lara.

— Care e cea mai înspăimântătoare fantomă cu care ai avut de-a face? întrebă Jacob.

Lara bate cu degetele în buze.

— Nu pot să spun. E între William Burke...

— Acel... acel hoț de cadavre transformat în asasin în serie? se bâlbâie Jacob.

— Chiar el, zice Lara. E între el și fetița asta mică în furou pe care am găsit-o într-una din bolțile ciumate.

Jacob pufnește.

— Pui egalitate între un criminal în serie și o fetiță în rochie?

Lara ridică din umeri.

— Copiii îmi dau fiori.

Copiii. Asta îmi amintește de ceva.

— Lara, zic, grăbind pasul și mai mult. Ai văzut vreodată o femeie într-o mantie roșie?

Voioșia piere de pe fața Larei, gura i se strânge.

— Vorbești despre *Raven in Red*, Corbul în Roșu?

Aprob.

— Ai văzut-o vreodată?

— O dată, zice gătit. Iarna trecută. Eram în vizită pe perioada vacanței, vânând în mijlocitor, când am auzit-o cântând. Și următorul lucru pe care l-am făcut a fost să merg direct spre mâna ei întinsă.

Lara își scutură capul.

— A fost aproape.

— Dar ai scăpat.

— Am fost *norocoasă*. Mătușa Alice era în apropiere, a auzit chemarea ei și a rupt vraja. Am avut doar destulă minte să mă răsucesc și să părăsesc mijlocitorul. Și am fost foarte, foarte atentă de atunci.

Lara își îngustează ochii întunecați.

— De ce? Ai văzut-o și *tu*, Cassidy?

Aprob din cap și mâna Larei mi se pune în piept, oprindu-mă în loc.

— Trebuie să stai departe de ea, înțelegi?

Sună ca o poruncă în vocea ei. E neobișnuit pentru ea.

— Îți amintești ce am spus despre viețile noastre?

Mâna ei se duce la piept, pe locul unde lumina strălucea în Văl.

— Despre fantomele care le vor? Corbul este una dintre alea. Ea se hrănește cu firele copiilor pe care-i fură. Dar acele fire sunt mici și subțiri. Ea trebuie să mănânce o mulțime doar ca să fie ceea ce este. Dar, dacă ar reuși să rețină o viață ca a ta sau a mea – ceva strălucitor ar fi *dezastruos*.

Mă înfiorez la gândul acesta.

Lara privește la Jacob.

— Fă-ți datoria, fantomă. Ține-o în siguranță!

Jacob pufnește.

— Mai ușor de zis decât de făcut.

Urcăm colina care ne conduce înapoi la Lane's End.

— Nu prea are sens, zice Lara, jumătate ca pentru sine. Nu e perioada bună a anului.

— Știu.

Mă îngrijorează și pe mine. Ce-a spus Findley? *Ea vine odată cu frigul*. Mă gândesc la râu, căderea mea în apa înghețată. Felul în care frigul mă cuprinde de fiecare dată când trec Vălul. Marginea albăstruie a luminii din pieptul meu.

— Poate are ceva de-a face cu felul în care am...

E încă greu să o zic cu voce tare, chiar și acum, chiar și cu cineva ca Lara. Schimb vorba.

— Cum se simte Vălul când treci prin el? o întreb.

Lara gândește.

— Ca o ceață. Ca febra. Am fost bolnavă odată, chiar bolnavă. Un pic am fost pe muchie, răspunde repezit. Și nu puteam sta trează. Se simte cam așa. Visând, dar nu într-un sens bun.

Dau din cap.

— Pentru mine, e ca și când aș cădea într-un râu înghețat. Se simte ca un frig groaznic. Dacă Corbul este atras de frig, poate că e atrasă de mine.

— Poate, zice Lara. Ei bine, acesta e un și mai bun motiv să stai departe de ea. Dacă o vezi, să îți acoperi urechile, ieși din Văl și, pentru numele lui Dumnezeu, adaugă ea, arătând spre aparatul foto, e cazul să îți faci rost de o oglindă veritabilă.

Suntem aproape înapoi la Lane's End, când îl recunosc pe omul care se apropie de noi, cu coroana lui de păr roșu bordată de soare. Mă opresc la apariția lui.

— Of, of, zice Jacob.

— Ce avem noi aici? zice Findley, privind la Lara. Domnișoara Chowdhury. Nu *te-am* considerat niciodată o spărgătoare de reguli.

Lara se încordează.

— Nu am încălcat nicio regulă, zice ea, încă o dată într-o postură afectată. Vântul mi-a zburlit buclele castanii în toate părțile. Cum oare coada ei neagră este încă perfect în ordine?

— Ce faceți aici? mă rățoiesc la Findley.

— Asta e o chestie simpatică, zice. Părinții tăi m-au trimis să *te* verific. Doar că tu nu erai acolo.

Mă uit spre Lara.

— E posibil să le fi promis părinților mei că voi sta înăuntru, îi zic ei.

Pivotez înapoi spre Findley.

— Am fost doar să luăm niște aer curat.

— Chiar așa? spune el, cu o licărire în ochi. Cunosc scânteia. Am văzut-o pe fața mamei de o sută de ori.

— N-am necazuri, nu-i așa?

— Oh, precizează amabil, o plimbare hai-hui n-a făcut rău nimănui.

Ceea ce e destul de clar că nu e adevărat, mai ales când e vorba de persoane tinere și orașe străine pline de fantome răpitoare de copii, dar apreciez opinia.

— Vă zic ceva.

Ridică un deget durdului.

— Nu le voi spune nimic alor voștri cu o condiție.

— Care?

— Ei bine, zice, „mami tău și tati tău” m-au trimis să văd dacă ești destul de curajoasă ca să-i însoțești sus, la castel.

— Nu am fost speriată, ripostez.

— Nicio rușine să fii speriat, contraatacă el. Dar e o diferență între a fi speriat și a fi speriat *de moarte*. Vino și dă-mi ocazia să arăt ca un adevărat campion al schimbării gândurilor tale. Ești, de asemenea, bine-venită, domnișoară Chowdhury.

Îi arunc o privire Larei, care clatină din cap

— Pas, zice ea. Castelul *este* un loc fascinant, zice ea cu o privire cu tâlc. Oscilează de la mine la Jacob și înapoi. Și amintește-ți ce ți-am spus.

— Sau, zice Jacob, ne putem duce înapoi la un loc cald, drăguț, cu benzi desenate și cu prăjiturele pentru ceai.

— Uite ce-i, spune Findley, văzând că ezit. Nu poți veni la Edinburgh și să *nu* vezi castelul.

— Îl putem vedea de aici, zice Jacob, arătând spre clădirea de pe stâncă.

— Nu ești nici măcar un pic curioasă? continuă Findley.

Bineînțeles că sunt curioasă. N-am fost niciodată într-un castel. Plus că mi-e capul plin de poveștile Larei despre scop și mâinile

mele sunt încă încălzite de la eliberarea bărbatului din casă.

— Ei bine, mă îmboldește Findley. Ce zici?

Privesc la Jacob.

Vreau să văd castelul, dar nu vreau să merg fără el, și nu numai pentru că s-ar putea să rămân înțepenită în Văl. A fost ciudat să fiu fără el în dimineața asta. M-am simțit ca și când cineva mi-a îndepărtat umbra.

Dar Jacob nu este umbra mea.

El e partenerul meu de năzdrăvăni.

Aghiotantul eroului meu (*sau erou al aghiotantului meu*, mă cenzurez când se uită la mine șocat). Și trebuie să scoată o vorbă.

E după cum vrei tu, gândesc. Dacă nu vrei să mergem, atunci nu trebuie să mergem.

Și probabil că asta dorea, să i se dea posibilitatea de a alege, pentru că își dă ochii peste cap și mă fulgeră cu o grimasă.

— Ei bine, zice el, am citit toate benzile desenate și nu pot mânca prăjiturile.

Zâmbesc și mă întorc spre Findley.

— E-n regulă. Să mergem la castel.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Castelul Edinburgh, așezat pe stânca lui înaltă, se profilează deasupra *tuturor*. În timp ce începem să urcăm pe treptele largi, de piatră, se uită spre noi o umbră cenușiu-închisă pe un cer cenușiu-deschis.

În timp ce urcăm, Findley pălăvrăgește despre multele fantome celebre ale castelului. Ochii lui strălucesc din ce în ce mai mult cu fiecare poveste. Se află aici cimpoierul care a fost dat dispărut în tuneluri, soldații care s-au pierdut pe parcursul unui asediu, un toboșar fără cap, prizonierii uitați în bolte și o femeie acuzată de vrăjitorie și arsă pe rug. Vălul crește tot mai greu cu fiecare poveste spusă și cu fiecare pas pe care-l urcăm. Greutatea istoriei, a amintirilor. A lucrurilor care nu mai sunt *aici*, dar nici n-au *dispărut*.

Findley ne conduce peste un șanț și, prin poarta principală, în interiorul castelului.

Cuvântul *castel* m-a făcut întotdeauna să mă gândesc la o casă uriașă.

Dar e mai curând ca un oraș în miniatură.

Suntem încă în aer liber, înconjurați de ziduri înalte de piatră și o încrengătură de clădiri scunde, unele cu acoperiș, altele plate, totul ca și când ar fi scos dintr-o fantezie medievală.

— *Cool*, șoptește Jacob.

Cortina cenușie a Vălului flutură în colțul câmpului meu vizual. Dacă aș trece dincolo acum, oare ce aș *vedea*? Curiozitatea înflorește în sufletul meu. Dar acum știu că nu e doar curiozitate. E chemarea scopului. Inima tresaltă. Degetele se curbează pe aparatul foto.

Nu mă prind că m-am oprit din mers până când Findley se uită înapoi.

— Pe aici! strigă. Ne conduce prin ceea ce el numește un „portcullis” – e o poartă asemănătoare cu partea de sus a unei guri, plină cu dinți ascuțiți de oțel.

Mergem în sus, tot în sus, în sus, doar înainte și în sus, spre o curte interioară cu tunuri și ticsită cu turiști. Producătorii cu siguranță nu pot închide un loc atât de popular pentru a filma cu părinții mei.

— Nu-i văd, zice Jacob, dar Findley deja a pornit în linie dreaptă spre vârful meterezelor. Nu știu la ce se uită, până nu ajung destul de aproape pentru a vedea panorama ascunsă de zidul de piatră.

Panorama nu e un termen suficient. Suntem atât de sus, având clădirile castelului în spatele nostru și hăul stâncii la un pas. Întreg Edinburgh-ul se întinde la picioarele noastre, ca un covor.

— Wow, zice Jacob.

— Wow, îl imit.

— Vedeți? spune Findley radios. V-am zis că merită excursia.

Are dreptate.

Locul îți *taie respirația*. Pentru prima dată, nu pot să mă conving să fac o fotografie, pentru că știu că o imagine n-ar putea niciodată să prindă ceea ce văd. Așa că stau pe metereze și doar las să vină toate la mine. Vălul vibrează și se rotește și închid ochii, imaginându-mi că pot auzi bocănitul îndepărtat al cizmelor soldaților, vuietul tunurilor, cântecul plin de jale al unui cimpoi și...

Cântă.

Tremur.

Auzi asta? îl întreb în gând pe Jacob, dar când răspunde pare neatent.

— Probabil că e vântul.

Dar nu e vântul. Aici, sus, aerul șuieră în jurul nostru, dar în sunetul pe care îl aud e mai mult decât aer.

Acea voce.

Recunosc refrenul, în timp ce-mi vibrează prin oase. Încerc să-mi amintesc cuvintele Larei, avertismentele ei, dar propriile mele gânduri continuă să se destrame și trebuie să le țin strâns ca să nu zboare aiurea.

— Cass? Jacob flutură o mână translucidă în dreptul feței mele.

Clipesc și cântecul se estompează, înlocuit de briza înaltă, subțire. Poate că Jacob avea dreptate. Poate că era doar o joacă a atmosferei.

Mă îndepărtez de metereze, exact când ceva face BUM.

Sar în sus, clătinându-mă pe spate, dar e clar că nu sunt singura care a auzit *asta*. Un smoc de fum se ridică în apropiere și aerul se agită de zgomot. Findley doar zâmbește.

— Lovitura de tun de la ora unu, zice el, de parcă ar fi perfect normal ca lumea să tragă cu un tun greu în mijlocul zilei. Haide, adaugă, ar fi bine să mergem să-ți căutăm părinții.

Scot din buzunar programul de filmare, dar nu scrie decât *CASTEL*. Nu îmi e de cine știe ce ajutor, luând în considerare că tot vârful muntelui e ocupat de castel.

— Ai vreo idee despre unde ar putea fi? îl întreb pe Findley.

— Nu, recunoaște el. Dar n-ar trebui să fie atât de greu să-i găsim. Aș bănui clădirile cazărmii sau celulele închisorii.

Corect. Are sens. Părinții mei nu sunt aici pentru bijuteriile coroanei, sau pentru bucătării, sau pentru St. Margarets Chapel —, fiecare dintre aceste locuri fiind cu mândrie anunțate printr-o plăcuță sau un indicator. Nu, pe ei îi va interesa mai mult partea cea mai întunecată a istoriei castelului.

O tăiem spre cea mai apropiată clădire, care, așa cum zice placa de pe zid, este Great Hall. Primul meu gând e că seamănă exact cu sala de mese din Harry Potter.

— „Pigworts!” anunță Jacob triumfător. Broomball! Crowpuff!¹⁹

De fapt, el n-a citit cărțile, ceea ce mă enervează la culme, dar știe, de asemenea, că nu am timp să stau și să dau zece mii de pagini pentru el, așa că le-am lăsat și i-am arătat filmele.

— E ca scena aia cu Tumbledore²⁰ și Pălăria Magică, explică el cu însuflețire.

Cu siguranță nu-i acordase chiar atât de multă atenție.

Ne continuăm drumul din Great Hall în altul, ca o curte interioară micuță. Aici, vraja e ruptă de indicatoare spre toalete și o cafenea mică și turistică.

— Un fel de uciderea chefului, nu-i așa? zice Jacob.

Findley se oprește să-și ia o cafea neagră, tare, la pahar de carton.

Privesc în jur, încercând să-mi dau seama de ce castelul pare atât de diferit de Mary King's Close. Poate că numărul turiștilor sau deschiderea spre afară... După Findley, acest loc este precis bântuit. Și pot să simt Vălul, dar nu este amenințător. Este un ușor și constant *pic, pic, pic* al fantomelor, dar e ca o burniță, nu ca o răpăială.

Mi se pare doar mie, gândesc, sau acest loc e mai puțin înspăimântător ca Mary King's Close?

— Ssst, sâsâie Jacob. Nu zice asta.

De ce nu?

— Cobești.

Îmi dau ochii peste cap.

Apoi pășim în afara curții interioare și jos, în celule, tot acel plăcut nu-chiar-așa-de-bântuit sentiment dispare, tras afară ca fierbințeala printr-o fereastră deschisă.

Tremur, aerul în jurul meu e deodată rece. Tavanele sunt joase, pereții – întretăiați de bare de metal, iar în fundul celulelor se văd mesaje scrijelite în lemn. Mi se ridică părul de pe mâini de tensiune.

Jacob se încruntă la mine.

— Tu ai făcut asta.

— N-am cobit eu, șoptesc. Castelul era deja bântuit.

— Poate.

Se întunecă.

— Dar cu certitudine l-ai făcut *mai bântuit*.

Aș vrea să-i spun că nu merge așa, dar Vălul deja se înfășoară el însuși în jurul meu, încercând să mă tragă jos, dedesubt. *Pic, pic, pic*-ul s-a transformat în bătăi de ciocan. Mă retrag câțiva pași spre siguranța din curtea interioară.

Apoi aud vocea tatii, cea pe care o folosește când predă la clasă.

— Ne-am mutat dintr-un oraș îngropat spre o fortăreață aflată foarte la vedere. Castelul Edinburgh e așezat pe un strat de stâncă dantelată, străjuind locurile de aproape o mie nouă sute de ani...

— Cu atât de multă istorie, prinde glas mami, nu e nicio mirare că fortăreața adăpostește atât de multe fantome...

Bineînțeles că vocile lor nu vin din aerisita, fără fantome, curte interioară din spatele nostru, ci din fundul culoarului, mai adânc, din închisoare.

Și cum lui Findley nu pot să-i spun că-mi vine s-o iau la sănătoasa, el plantează o mână uriașă pe spatele meu și mă îndeamnă să înaintez spre întuneric. Îmi găsesc părinții în picioare, într-o celulă, lampa de la camera echipei de filmare împrăștiind fâșii de umbre prin bare.

— Prizonierii de război erau ținuți în aceste celule, spune mami, și, dacă priviți de aproape, puteți vedea mesajele lor disperate, scrijelite pe pereți. Desigur, nu astea sunt singurele urme pe care le-au lăsat.

Aud o bătaie seacă, ca un pumn în barele de fier.

Pare că nimeni nu bagă de seamă.

Apuc aparatul foto.

— Și stop! strigă unul din echipă.

Mami îl vede pe Findley, apoi pe mine și fața ei se face toată un zâmbet.

— Cassidy!

— Asta-i fata noastră! spune tati. Bună treabă, Findley, că ai convins-o să iasă.

— N-a fost greu, zice el, aruncându-mi o privire conspirativă. Cred că era deja agitată.

— Ai ratat bolțile din South Bridge, spune mami, înlănțuindu-mă cu brațul în jurul umerilor. Încerc să par dezamăgită, chiar dacă sunt doar ușurată.

Și sunt și mai ușurată când strâng aparatele și ieșim afară din închisoare. Pășim înapoi spre spațiul deschis al curții interioare. Echipa se îndreaptă spre următorul loc de filmare, cazarma castelului, dar eu rămân în urmă. Nu pentru că sunt speriată, ci pentru că e din nou în aer acea melodie subțire, dulce și fantomatică.

— Asta-i pentru că e un cimpoier aici, zice Jacob.

Și are dreptate. E doar un bărbat într-un kilt, în picioare pe crenelurile de sus, instrumentul bocind ușor în mâinile lui.

Nu e nimic straniu la cimpoier – așadar, de ce am un asemenea presentiment ciudat? Poate că doar împrumut belele, cum ar zice mami. Căutând monștrii din dulap. Forme în întuneric. Poate că încă mai sunt tensionată după ce s-a întâmplat cu omul din casă. Zguduită de tot acest trimite-stafiile-de-aici.

A fost destul de dur.

Tați privește înapoi de unde e, lângă mai multe uși.

— Cass? Vii?

— Sunt chiar în spatele tău, zic, dând din cap spre un semn de toaletă. Jacob mă așteaptă afară în timp ce mă duc. Pun capacul pe lentila obiectivului și așez aparatul pe o poliță, dându-mi cu puțină

apă pe față. Nervii mei s-au liniștit și suspin, îmi iau din nou aparatul de fotografiat și ies afară.

Dar Jacob nu e.

Jacob? îl chem în capul meu și apoi cu voce tare:

— Jacob?

Niciun răspuns.

E ca și cum ar fi *dispărut*. Doar că n-ar fi făcut-o din nou, nu după dimineața asta.

— Jacob? strig din nou mai tare.

Și apoi este o pauză în cântecul cimpoiului.

Vocea lui Jacob ajunge la mine, dar e subțire, neclară.

— *Cassidy...*

Mă întorc scanând curtea interioară.

Unde ești?

De ce nu pot să-l văd? De ce vocea lui pare atât de departe?

Și apoi mă trăsnește. Vălul.

Dar de ce ar fi traversat dincolo fără mine?

Vin acum! gândesc, căutând cortina cenușie.

— *Stai aco...* începe el, dar vocea i se stinge brusc, iar eu deja trag de țesătură într-o parte, rătăcindu-mă dintr-o lume în cealaltă.

Apă rece și piele amorțită și tot aerul scos din mine, iar apoi am terminat.

Ochilor mei le trebuie o frântură de secundă să se adapteze.

La lumea înconjurătoare cenușie și la lumina din pieptul meu.

La turiștii dintr-odată înlocuiți cu soldați-fantome, mărșăluind în careul castelului.

La vederea feței panicate a lui Jacob, vizibilă doar pentru o clipă înainte de a fi târât înapoi, în închisoare.

Și atunci nu gândesc.

Nu mi se întâmplă să fug departe, mai ales să fug în *orice* altă direcție decât cea spre cel mai bun prieten al meu.

— Jacob, urlu, alergând după el.

Mai apoi, o să regret atât de mult acest moment.

Treaba e că n-am un plan. Treaba e că nici nu am dat jos capacul de pe lentila obiectivului. Treaba e că doar alerg.

Dar, în acest moment, tot ce gândesc e să-l salvez pe Jacob.

Mă arunc în închisoarea întunecată.

Celulele nu mai sunt goale acum.

Oameni cu uniforme zdrențuite zdrăngăne barele, dar nu bag în seamă pe niciunul pentru că Jacob e aici, pe podeaua unei celule îndepărtate, țintuit pe pardoseala de piatră umedă de o jumătate de duzină de copii.

Doi dintre ei arată de parcă au ieșit dintr-o pictură drăguță de epocă și unul este îmbrăcat în zdrențe. Ceilalți arată mai modern, de parcă ar fi putut chiar să meargă la școala mea. Singurul lucru pe care îl au în comun este paloarea rece a pielii și chestia că-l atacă toți pe prietenul meu.

Mâini acoperind gura lui Jacob și genunchi care îi țintuiesc încheieturile. Un băiat acoperit de gheață stă pe pieptul lui, iar, în timpul ăsta, ceilalți se chinuie să-l țină la pământ.

— Jos de pe el! ordon, grăbindu-mă spre celulă.

Jacob își eliberează gura destul că să țipe:

— Fugi! dar nu pot, nu o voi face, nu fără el.

— Dați-vă jos de pe prietenul meu! mârâi, ridicând aparatul. Dar capacul este încă pus și, înainte de a apuca să-l dau jos, o mână mă prinde de încheietură și o voce îmi șoptește în ureche.

— Scuze, iubire, zice. Ei mă ascultă doar pe mine.

Mâna se strânge și mă răsuțește. Pentru o clipă, tot ce văd e doar roșul mantiei ei. Apoi buclele negre lucioase, pielea albă, buzele purpurii, care se curbează într-un zâmbet.

— Salut, drăguțo, gângurește Corbul în Roșu.

Știu că trebuie să lupt, dar nu pot, nu cu degetele ei pe pielea mea și cu ochii ei fix în ochii mei și cu vocea ei ca o muzică în cap.

— Tu... murmur eu, dar nu pot nici măcar să-mi duc gândul la capăt.

Cealaltă mână a ei se ridică până la bărbie, întorcându-mi fața spre a ei.

— Atât de multă lumină, atât de multă căldură.

— Cassidy! urlă Jacob, și îmi revin în simțiri, dar e prea târziu.

Corbul în Roșu se transformă în fața mea.

Mantaua ei biciuiește brutal, ca și când ar fi prinsă de o rafală de vânt, și degetele ei se întăresc ca ghearele. Zâmbetul ei se sparge și devine crud, iar mâna ei îmi împunge pieptul.

Frigul gonește prin mine, un frig de îngheață pietrele, mai rău decât pe fundul râului. De parcă degete de gheață s-au strâns pe inima mea.

Nu pot să respir, nu pot să vorbesc, nu pot să fac nimic decât să privesc cum Corbul își scoate mâna afară, ținând strâns o panglică de lumină alb-albăstrie. Lumina mea. Viața mea.

Îi dă drumul.

Și totul se întunecă.

**PARTEA A PATRA
CORBUL ROȘU**

CAPITOLUL DOUĂZECI

— Cass... Cassidy! Oh, Dumnezeule, Cassidy, trezește-te!

Deschid ochii și văd cenușiu.

Îmi ia o secundă să-mi amintesc unde sunt, o alta să realizez că stau întinsă pe spate. Mă holbez la pietrele întunecoase și netede ale tavanului unei celule.

Jacob și-a încrucișat picioarele alături de mine, cu unghiile săpând în umărul meu, și știu că ceva nu e în regulă, pentru că nu numai că simt prinderea lui, ci și doare. Brațul lui e solid pe brațul meu. În carne și oase.

— Ce s-a întâmplat? întreb. Se aude o mormăitură incoerentă.

Jacob mă ajută să mă ridic. Mă uit în jos la mine și respir convulsiv. Sunt decolorată complet, ca o fotografie ștersă, ca Jacob, ca oricare altă fantomă din Văl. Dar nu lipsa culorii e ceea ce mă înfioară. Ci lipsa luminii. Strălucirea din spatele coastelor mele, acea bobină constant alb-albăstruie *a dispărut*.

Apoi totul se derulează înapoi.

Corbul în Roșu.

Mâna ei căutând prin pieptul meu.

Panglica strălucitoare înfășurată pe degetele ei.

Altă amintire se ciocnește de asta – Lara punându-și mâna pe pieptul ei.

Noi avem ceva ce ei vor.

Dacă ea reușește să apuce o viață ca a ta... ar fi dezastruos.

Mă clatin pe picioare, capul se rotește.

— Unde e?

Celulele de pe fiecare parte sunt pline de fantomele prizonierilor, dar nu prea apuc să-i observ, în timp ce mă împiedic pe scări în sus și ies în curtea interioară a castelului. Careul e plin de soldați-fantome cu baionete la arme, bărbați în haine cu croială aleasă, femei în rochii cu corsete. Dar niciun semn al Corbului.

Caut în jur să apuc Vălul, să-l trag deoparte și să plonjez înapoi în lumea celor vii. Dar degetele mi se strâng doar în aer.

Nu.

Nu din nou.

— Cassidy, zice Jacob, dar nu mă pot concentra.

Închid ochii și încerc să-mi imaginez țesătura cenușie atingându-mi degetele, cortina mângâindu-mi palmele și...

Prind ceva, ceva subțire, dar care e acolo.

Deschid ochii, răsuflu adânc observând Vălul în mâinile mele. Dar când încerc să trag de material într-o parte, nu pot.

Nu pot pentru că nu găsesc o margine a cortinei.

Pentru că nu *există* o margine. Vălul se răsucește în jurul degetelor mele, unduindu-se ușor sub atingere, dar nu contează cum trag, cortina nu mă lasă să trec. Mă arunc cu toată greutatea pe țesătura cenușie, care se întinde, devine compactă, dar nu se rupe. Nicio îndoială de ce e atât de greu pentru o fantomă să ajungă în lumea noastră, să lase orice fel de semn.

Dar nu sunt o fantomă.

Sunt un mijlocitorist. Un între-lumi. O trecătoare prin *Văl*.

Asta înseamnă că am un picior în fiecare dintre lumi.

Asta înseamnă că mă pot întoarce.

Trebuie să fiu în stare să mă întorc.

Jacob zice ceva, dar nu pot să-l aud, nu peste urletul panicii oarbe din urechile mele.

Apoi șocul atunci când o văd.

Ea e tocmai de partea cealaltă a curții și de cealaltă parte a Vălului. Dar pot să o văd, clară ca sticla, de parcă cineva a tăiat o fereastră prin ceață. Mantia ei roșie. Părul ei negru. Lumina vieții mele încolăcită pe mâna ei.

Corbul privește înapoi la mine, prin Văl, și surâde.

Și apoi se întoarce și alunecă prin mulțime.

Nu pot s-o las să dispară cu asta.

Nu pot s-o las să *dispară*.

Dar e deja dusă și eu rămân, lovind în Văl, în timp ce se întărește, trecând de la cortină la perete sub mâinile mele.

În fine, înregistrez vocea lui Jacob:

— Îmi pare rău, Cass. Am încercat să te previn că era o cursă. N-ar fi trebuit să vii după mine.

— A trebuit, zic, dar cuvintele sunt subțiri, chiar pentru mine. Privesc în jos, din nou, la mâinile mele. Nu sunt atât de luminoase cum ar fi trebuit să fie. Nu atât de pigmentate. Nu atât de reale.

Nu. Nu. Nu. Cuvântul îmi zdrăngăne în cap. Nu știu dacă e doar o negație sau faptul că sunt prinsă în Văl ca toate celelalte fantome și, la fel ca ele, nu pot face față adevărului. Adevărul e că, fără acea lumină, fără acea viață, sunt... opusul vieții, sunt... sunt moar...

— *Nu*, zice Jacob cu o energie bruscă. Tu nu ești opusul vieții. Ești doar *temporar fără o viață*. Și astea sunt lucruri foarte diferite. Vezi tu, una este pierdută pentru totdeauna și cealaltă este doar *rătăcită*, așa că tot ce trebuie să facem este să *găsim* viața ta și să o luăm înapoi.

În general, eu sunt cea care îl târăsc pe Jacob departe de gândurile sumbre. Și, chiar dacă el încearcă mult prea tare să mă facă să cred, eu sunt chiar ușurată că încearcă. Îmi dă ceva de care să mă pot agăța.

— Cassidy...?

Mă întorc la sunetul numelui meu. Vine de foarte departe, distorsionat de Văl, transformat în ceva ascuțit și subțire. Dar știu acea voce. Am știut întotdeauna acea voce. *Mami*.

Și, deodată, panica mea prinde altă formă.

— *Mami*, strig înapoi, dar vocea mea se aude ca opusul unui ecou, mută. Ea nu mă va auzi niciodată.

Mă lipesc cu totul de Văl, străduindu-mă să văd dincolo de lumea celor morți și în lumea celor vii. E ca și când ți-ai arăta fața printr-un bol plin cu apă, fără aer și în jur totul e cam vălurit.

— Cassidy...?

De data asta mă strigă tati. La început, tonul lui e normal, ca și când doar nu m-a reperat. Ca și când suntem hai-hui din nou. Chiar ca mai înainte. Dar, de fiecare dată când părinții mei pronunță numele meu, vocile lor devin mai subțiri, mai înalte, cu îngrijorarea crescând în ton.

— Sunt chiar aici! strig și, de jur-împrejurul curții interioare, toți bărbații și femeile din vremurile vechi își întorc capetele.

Dar, dincolo de Văl, părinții mei îmi tot strigă numele.

Eu pot să-i văd, dar ei nu mă pot vedea.

Eu pot să-i aud, dar ei nu mă pot auzi.

Și, deodată, înțeleg ceea ce mi-a spus Lara despre fantomele care nu sunt în Văl la decizia lor. Despre faptul că sunt prinși.

Fantomele nu stau pentru că vor asta.

Ele stau pentru că nu pot merge mai departe.

Tati scoate telefonul mobil din haină și inima îmi tresare în timp ce scormonesc după telefonul de urgență din buzunar, îl țin strâns până mă dor degetele. Dar deja știu că nu va funcționa.

Tati formează, dar mobilul din mâinile mele nu sună deloc.

Findley apare alături de părinții mei, scoțiana lui cântată e doar puțin mai mult decât un suspin prin zidul îngroșat.

— ...sunt sigur că nu poate fi departe...

Nici nu-și dă seama câtă dreptate are.

— O s-o găsim... continuă el.

Mă întorc disperată spre Jacob.

— Trebuie să le atragi atenția. Trebuie să *faci* ceva dincolo.

Jacob pălește.

— Cass, nu am fost niciodată în stare să...

— Te rog, îl implor. Trebuie să încerci.

Jacob înghite în sec, apoi dă din cap cu hotărâre.

— Okay, zice el. Stai aici.

Ca și când am de ales.

Se apropie și Vălul își face simțită prezența între degetele sale, solid, dar flexibil, ductil. Pentru o secundă, în timp ce el apasă pe cortină și ceața se subțiază, pot vedea lumea de dincolo și cred că e pe cale să funcționeze.

Dar apoi mâna lui Jacob începe să tremure și Vălul îl respinge. Jacob se poticnește împins înapoi și speranța mea se scufundă.

— Nu înțeleg, zice, frecându-și degetele.

Dar eu cred că da.

Jacob și cu mine am fost întotdeauna amestecați, legați împreună. Și a fost întotdeauna în stare să treacă dincolo, dar asta a fost când și eu puteam. El putea intra în lumea mea și eu puteam intra în a lui. Dar acum, că sunt prinsă aici, la fel e și el.

Un soldat-fantomă ne taie calea, blocându-mi vederea. Vălul se ondulează și lumea de dincolo se estompează ca un vis.

— Asta nu-i loc pentru copii, mormăie soldatul, arătând spre curtea castelului. Dă-i drumu' d-aci, ori te zvârl într-o celulă.

Vocile părinților mei se sting.

— Așteaptă, zic, încercând să mă strecor pe lângă soldat. Mă apucă de guler și mă împinge înapoi spre Jacob. Ne împiedicăm de

pietrele din caldarâm, soldatul se încruntă la noi. Jacob se ridică în picioare și mă ridică și pe mine.

— Haide, îmi zice la ureche. Nu putem sta aici.

Dar nu pot nici să-mi părăsesc părinții.

Jacob își încolăcește brațele în jurul meu și mă trage.

— O să rezolvăm asta.

Vocea lui e o ancoră. Vorbele lui sunt o plută.

— Ai dreptate, zic.

Trebuie să-mi iau viața înapoi.

Mă eliberez și o iau direct spre poarta castelului, forțându-mă să mă îndepărtez de părinții mei, și de Findley, și de echipa de filmare, departe de sunetul numelui meu plutind în aer. Jacob nu trebuie să întrebe unde mergem. Îmi citește gândurile, așa că el deja știe.

Mergem să obținem ajutor.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Câteodată, ajutorul e un loc și câteodată e o persoană, iar câteodată e un pic din fiecare.

Ne așternem la drum, gonind pe aleile castelului, prin portcullis și prin poarta principală.

Trebuie să ajungem la Lane's End.

Trebuie să o găsim pe Lara.

Ne grăbim în jos pe principalul șir de trepte, care ne scoate în vârful căii Royal Mile. Celălalt Edinburgh a dispărut, ascuns în spatele cortinei. Aici, în Văl, un ciudat, vechi oraș prinde formă, colcăind de... ei bine, nu viață, ci mișcare. Lume. Acesta este *adevăratul* oraș al fantomelor.

Sunt peste tot, unele în haine moderne și altele în veșminte de modă veche. În timp ce privesc o duzină de scene diferite în plină desfășurare, e destul de clar că Lara a avut dreptate – fiecare stafie e prinsă în timpul ei, în bucla ei.

Bocitoarele se adună sub o mare de umbrele.

O femeie într-o rochie lungă împinge un cărucior împodobit, gângurind către interiorul său ascuns.

Un grup de bărbați care poartă kilturi pășesc împiedicați, accentul lor fiind prea îngroșat pentru a putea fi înțeleș.

— Vino înapoi aici! mugește un bărbat și mă întorc, crezând că vorbește cu mine, dar, o secundă mai târziu, un băiețel trece ca o săgeată pe lângă noi, ținând strâns o bucată de pâine. Vânzătorul își cere banii, în timp ce băiatul aleargă în stradă, chiar în fața unui cal și a unei căruțe.

Mă întind să-i prind brațul, dar e prea târziu. Băiatul se împiedică și calul se ridică în două picioare și îmi strâng ochii închiși, așteptând ciocnirea, dar nu se produce. O clipă mai târziu, băiatul, și bărbatul, și calul, și căruța au dispărut. Undeva, bucla începe din nou.

— Haide, Cass, zice Jacob, luându-mă de mână.

leșim de pe Royal Mile și universul pâlpâie, se schimbă. E ca și când ne-am muta dintr-o cameră în alta, într-o casă fără sfârșit. Sunt momente când pare golită, o pânză cenușie fără nimic altceva, și

altele când fantomele și amintirile se aștern atât de multe încât e greu să te concentrezi.

O femeie în haine de epocă se năpustește din cadrul unei uși.

Smocuri de fum se înalță deasupra unei clădiri din lungul străzii.

Un bărbat într-o mantie cu glugă avertizează lumea să stea deoparte.

N-am fost niciodată în Văl atât de mult timp. Chestiile ar fi trebuit să devină tulburi până acum, dar, dimpotrivă, devin tot mai clare. Nu mă simt amețită, confuză, răătăcită sau alte lucruri pe care o persoană în viață s-ar presupune că le-ar simți dacă ar petrece prea mult timp în lumea celor morți.

Ăsta e semn prost, iar eu știu asta, și la fel știe și Jacob, care-mi strânge mâna, în timp ce gonim spre Lane's End. Dar, pe măsură ce suntem mai aproape, tot mai mult am senzația că mergem în direcția greșită. Ceea ce n-are niciun sens.

Întoarce-te! zic picioarele mele.

Mergi încolo! zic brațele mele.

Urmează-mă! zice inima mea.

Dar nu pot să cred nimic, nu aici în Văl.

Lane's End apare în orizontul nostru și un mic oftat de ușurare îmi scapă din piept. Sunt atât de bucuroasă să văd acea ușă vopsită roșu aprins.

Încerc să nu mă îngrijorez de ceea ce înseamnă că Lane's End există aici în interiorul Vălului. Că ultimele momente ale cuiva trebuie că sunt legate de acest loc.

Mă năpustesc, deschizând ușa.

— Lara! o chem din holul de la intrare.

— Lara! o strigă Jacob, în timp ce urcăm scările spre 1A.

Probabil că nu poate să ne audă, nu prin Văl, dar noi o chemăm oricum.

Ușa apartamentului ei e deschisă vrainște și pășim înăuntru. Arată mai vechi, mai ciudat, îngrămădit cu cărți și cu tapet diferit. Bineînțeles, acesta nu e apartamentul *Larei*. Dar, chiar acum, e cel mai aproape de ceea ce putem obține.

Trebuie să sper că e destul de aproape.

Mă apăs pe Văl, încercând să văd printr-o draperie ce pare să devină tot mai groasă pe măsură ce trec secunde. Când lumea de

dincolo apare, în final, în fața ochilor noștri, e neclară de parcă ne-am holba la două fâșii de film care n-au fost potrivite prea bine.

Inima îmi îngheață, pentru că, neclar sau nu, pot vedea că spațiul este gol.

Ar trebui să fiu surprinsă, dar nu sunt. Știam că n-ar trebui să fie aici. Doar că nu știu *cum* de știu.

— Sal'tare, sal'tare, zice o voce joasă în spatele meu.

Jacob sare și eu mă rotesc, ca să mă trezesc cu un om bătrân într-un halat. Are o pipă între buze și o carte la subraț. E-o fantomă, partea asta-i evidentă, dar e ceva la el ce pare totuși... solid. Present. În cazul tatălui îndurerat din casa înghețată, era clar să pășisem în amintirile lui. Chiar și când vorbea cu mine, el era într-o ceață deasă.

Dar acest bărbat nu pare a fi blocat într-o buclă. Când se uită la mine, la Jacob, pot să spun că el ne vede pe bune.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă cu voce amabilă.

— Eu o... caut pe Lara, mă bâlbâi.

— Ah, mi-e teamă că nepoata mea nu-i acasă.

— Nepoata ta?

— Cât de nepoliticos, zice bărbatul, întinzându-și mâna. Sunt Reginald Weathershire. Prietenii îmi zic Reggie.

Desigur, *domnul* Weathershire.

Lane's End – acesta trebuie să fie Vălul său.

— Cassidy Blake, zic, strângându-i mâna.

Domnul Weathershire se încruntă.

— A vorbit de tine. Dar – își clatină capul – a zis că tu ești – gesticulează spre cămașa mea, unde ar trebui să fie lumina – ca ea.

— Nu sunt o fantomă, zic, împiedicându-mă de cuvânt. A fost doar o foarte lungă zi.

— Bună, eu îs Jacob, o taie el, și fără să fim nesimțiți, dar suntem un pic pe fugă. Știți cumva unde s-a dus nepoata dumneavoastră?

Domnul Weathershire clatină din cap.

— Mi-e teamă că nu prea ies afară zilele astea.

Panica îmi umple plămâni cu apă.

Cum naiba s-o găsim pe Lara?

Mă întorc într-un cerc lent, încercând să-mi imaginez ce-i de făcut. Dar Vălul nu are răspunsuri. Închid ochii și mă forțez să respir,

încercând să mă concentrez pe aerul care intră în plămâni mei, bobina din interiorul pieptului meu...

Stai.

O bobină?

E acolo, chiar în spatele coastelor mele, aceeași atragere pe care am simțit-o atunci când am întâlnit-o prima dată pe Lara. Ca și când era un fir întins între noi. O simt și acum, doar că nu mă trage spre apartament, ci afară pe hol, în jos, pe scări.

— Trebuie să mergem.

— Așteaptă, unde? întreabă Jacob.

— Cred că știu cum să o găsim, zic, deja îndreptându-mă spre ușă.

Dar ceva mă face să mă uit în urmă.

Domnul Weathershire este de cealaltă parte a camerei, strecurându-și cartea într-un spațiu liber de pe raft. După cum zicea Lara, el e o fantomă și ar trebui trimis de aici. Dar nu pare pierdut. Nu pare prins.

— De ce ești aici? întreb.

Se uită în jur cu drăgălășenie.

— Cred că nu sunt gata să zic la revedere.

— Și Lara te lasă să stai?

Chicotește ușor.

— Fiecare dintre noi are nevoie de cineva care să ne vadă clar.

Hmm. Probabil că, la urma urmei, Lara are un punct slab.

— Și probabil că eu îs Skull Shooter, zice Jacob. Fără supărare, Cass, dar nu-mi pasă de Astropuful²¹ interior al Larei. Îmi pasă de cum îți luăm viața înapoi și, ca să facem asta, avem nevoie să dăm de ea.

Jacob are dreptate, bineînțeles.

Urmăresc atragerea, o las să mă conducă pe scări și afară pe stradă. Mami întotdeauna mi-a zis să ai încredere în stomacul tău, ceea ce fac.

Ai stat vreodată în vârful unui deal? E o dorință firească de a te trage în jos, felul în care picioarele o iau la goană imediat ce pornești, atracția gravitațională care te trimite mereu, mereu, mereu la baza pantei.

Chiar așa mă simt acum.

Ca și când Lara e la poalele dealului și eu sunt atrasă spre ea.
Tot ceea ce trebuie să fac e să am încredere în picioarele mele și să merg.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

— Știu că sună nebunește, zic, explicând atragerea, în timp ce ne găsim drumul prin orașul fantomatic.

Jacob ridică din umeri.

— Nu e cel mai straniu lucru care s-a întâmplat azi.

Râd – un sunet micuț, delirant. Mă bate pe umăr.

Vălul se scurge și plutește în jurul nostru, clădiri se ridică și se prăbușesc, fantome pâlpâie pe lângă noi. Ar fi trebuit să-mi ascult mădularele când mi-au transmis că merg într-o direcție greșită. Acum le las să mă conducă. Nu ignor bobina, vocea din oasele mele care zice mergi încolo sau înapoi. Picioarele mă poartă și, cu fiecare pas, linia dintre mine și Lara se strânge, și se strânge, și se strânge până când... Începe să cedeze.

Mă opresc brusc.

Gândindu-mă că merg în direcția greșită, pășesc înapoi câțiva metri până tensiunea revine. Încerc din nou, dar, indiferent de direcția pe care o apuc din acel punct, direcția se pierde.

Aici – exact aici – e locul unde ar trebui să fiu.

Problema e că *exact aici* nu e nimic.

Vălul este gol, cu excepția mizeriilor de pe stradă și a contururilor cețoase ale locurilor care nu există pe partea asta a draperiei. E ca într-una dintre acele picturi în care artistul a lăsat liniile de schiță pe la margini. E chiar o margine, un loc unde Vălul și lumea normală nu se aliniază.

Trag o otheadă, încercând să mă prind ce e de cealaltă parte, dar începe să fie mai greu să văd ceva dincolo de cortină. Când încerc, totul e lipsit de claritate și...

Claritate.

Asta îmi dă o idee.

Aparatul foto încă îmi atârnă de gât. Poate că e un aparat ciudat, care vede un pic mai puțin și un pic mai mult. Dar *toate* aparatele permit o ajustare a distanțelor focale ale obiectivului, așa că poți să faci clare lucruri care sunt mai aproape sau lucruri care sunt foarte departe. Ca Vălul și lumea obișnuită.

Ridic vizorul spart la ochi, rotind inelul obiectivului până când Vălul din fața mea se blurează. Pentru o clipă, întreaga imagine este neclară, dar continui să rotesc inelul până când Vălul devine o ceață și lumea reală de dincolo apare în plină claritate.

Dacă am fi în lumea reală chiar acum, am sta într-o librărie.

BLACKWELL's citesc pe o firmă de pe perete, vopsită în alb și albastru.

— Urmează-mă, îi zic lui Jacob.

Pune o mână pe umărul meu și îmi păstrez ochiul pe vizor, în timp ce ne învârtim printr-o mulțime de clienți și rafturi de cărți.

Jos, zice bobina din pieptul meu și o iau pe scări, mișcându-mă printr-o lume pe care o pot vedea, dar n-o pot atinge, trecând prin oameni de parcă nici n-ar fi acolo – când, de fapt, eu sunt cea care lipsește.

Ajungem la nivelul de jos și aici e ea, într-un colț al cafenelei librăriei. Stă la o mică masă rotundă, trăgând de o ceașcă de ceai și citind o carte.

— Lara! strig, sperând că simțurile ei sunt mai ascuțite ca ale mele.

Ridică privirea și speranțele mele se avântă pentru o clipă doar, înainte de a privi din nou la cartea ei.

— Lara, te rog.

O micuță cută se formează între ochii ei, dar atât.

Ajung la ea și o împing cât de tare pot. Sau cel puțin, încerc. Mâna mea lovește Vălul și se simte mai mult ca sticla decât ca țesătura. Sticla vibrează, dar nu curbează, nu se sparge.

Lara se ridică în picioare, închide cartea și se pregătește de plecare.

Nu.

O urmăresc afară din cafenea, cu Jacob pe urmele mele.

— Lara, Lara, Lara, Lara, Lara, strigă el, în timp ce ea se duce după un colț spre un coridor gol, se întoarce prompt pe un călcâi și pășește ușor prin Văl.

— Ce? șoptește.

Las aparatul să-mi cadă susținut de curea. Librăria explodează ca imaginea de după declanșarea unui bliț, strălucitoare și dusă, strălucitoare și dispărută.

Dar Lara e aici.

Adevărată.

— Așadar *ne-ai* auzit, zice Jacob.

— Da, te-am auzit, stafie, ne servește ea.

— Numele meu, ripostează el, e Jacob.

N-am timp pentru toate astea.

— Lara, spun eu, avem o problemă.

Atenția ei se îndreaptă, în fine, spre mine, cu o replică deșteaptă deja pregătită pe buze. Dar, la vederea mea, cenușie și neclară și întunecată, se oprește. Pentru prima dată de când ne cunoaștem, Lara pare cu adevărat surprinsă. Nu credeam că e posibil s-o dai peste cap și nu sunt sigură dacă asta mă face să fiu mândră sau îngrozită.

— Cassidy, murmură ea.

Cred că starea mea curentă merită o oarecare îngrijorare, dar sunt total surprinsă cu garda jos atunci când următoarele ei cuvinte scoase pe gură sunt:

— *Ce ai făcut?*

— N-am *făcut* nimic, o contrazic.

— Te-am prevenit, zice Lara, cu mâinile în șolduri. Ți-am spus să stai departe de Corb. Și tu – se întoarce spre Jacob. Ți-am spus s-o protejezi.

Iar către mine.

— Te-am lăsat singură pentru o oră și-ai plecat și ți-ai pierdut firul?!

— Chiar nu ne ajuți, zic, luptând să-mi stăpânesc panica din voce.

— Unde ți-era mintea? continuă ea. Unde ți-era aparatul foto?

Înclin capul.

— Capacul era pus.

Lara își aruncă mâinile în sus.

— Asta-i chiar teribil, Cassidy.

Suspină, apucându-se de baza nasului.

— Cum ai reușit să mă găsești?

— Nu știu, zic. Am *simțit* un fel de ceva. Ca și când era o frânghie care se derula între noi.

Lara aprobă. Ochii i se apropie de ceea ce încep să recunosc ca fiind o față gânditoare.

— Are sens, faptul că suntem legate împreună. La urma urmei, ca invitațiile să dai *like*. Am simțit-o și eu, dar nu am realizat că poate avea o *utilitate*...

— N-aș vrea să vă întrerup ședința de analiză, zice Jacob, dar Cass este în acest moment o fantomă.

Este pentru prima dată când am auzit cuvintele rostite cu voce tare. Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Fără dramatisme, zice Lara. Ești doar prinsă în Văl, îmi spune mie. Firul vieții tale a fost furat. Trebuie să-l furăm *înapoi*. Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Așadar, asta fac.

Îi povestesc despre castel, despre copiii înfiorători, despre Corbul în Roșu și despre felul în care ea mi-a furat viața. Lara ascultă toată povestea în liniște, cu brațele încrucișate și ochii în sus. Rămâne în poziția asta și după ce am terminat.

— Spune ceva, mă rog de ea, pentru ca o liniște inconfortabilă să nu se adâncească între noi.

— Gândesc.

— Gândește mai repede, zice Jacob.

Dintr-odată, un frison se rostogolește prin mine și, pentru o clipă, plămânii dor și lumea se estompează și mi-e atât de frig, de nu-mi pot imagina că îmi va mai fi cald vreodată.

— Cass? zice Jacob, cu ochii mari de îngrijorare. Ce-a fost asta?

— Nu știu, șoptesc, încercând să-mi ascund tremurul din voce. Dar când privesc în jos la mâinile mele, ele par... cenușii.

— Chiar nu arăți bine, spune Lara, ceea ce este un comentariu total nefolositor. Lumina ei caldă strălucește puternic prin cămașă.

— Îmi vreau viața înapoi, zic printre dinții care îmi clănțăne.

Lara își mușcă buza.

— E-n regulă, vrei veștile bune sau pe cele rele?

— Chiar cred că ar fi bine-venite niște vești bune acum.

— Vestea bună e că Raven nu posedă viața *ta* încă. E încă a ta. Ea doar a împrumutat-o.

— Și vestea proastă? întreb.

Lara ezită.

— Vestea proastă e ceea ce are de gând să facă cu ea.

Nu vreau nici măcar să întreb. Dar n-am de ales.

— Ce?

— Ei bine, zice Lara. Ea trebuie să sape după propriul corp și să pună viața ta în interiorul lui. Cred că asta-i o altă bucată de veste bună – e nevoie de timp pentru a săpa după un cadavru, așa că avem ceva timp până va putea face asta. Dar cred că asta e și o veste proastă. Odată ce reușește să pună viața ta în corpul ei, ei bine, nu mai ai cum să desfaci acel nod.

Lara privește în jos la ceasul de mână.

— Sunt cinci cimitire istorice în Edinburgh și e corect să presupunem că se va duce spre unul dintre ele...

Sunt atât de prinsă de balansul veste bună – veste proastă, că îmi ia o clipă să-mi amintesc – știu răspunsul. Findley deja mi l-a spus.

— E îngropată în Greyfriars.

Lara strălucește.

— Ei bine, ăsta e un pas în direcția corectă. Greyfriars nu e departe de aici. Să mergem.

Lara se întoarce, dar o prind de braț.

— Așteaptă. Nu poți merge cu noi.

— Ai nevoie de mine.

Și are dreptate.

— Știu. Dar am nevoie de tine să faci altceva la început.

— Ce ar putea fi mai important...?

— Trebuie să-mi găsești părinții.

Lara pălește.

— Ce?

— Sunt sus la castel – sau cel puțin ultima dată erau acolo. Uită-te după echipa de filmare și Findley și...

— Și ce ar trebui să le spun mai exact? bombăne Lara. Că fiica lor a fost capturată de-o oarecare legendă scoțiană înfiorătoare?

Fac o pauză pentru o clipă, întrebându-mă dacă mami și tati chiar ar crede asta. Interesul lor despre fenomene supranaturale nu merge chiar atât de departe.

— Spune-le doar că sunt *okay*...

— Nu sunt tare la *minciuni*...

— Fă o excepție. *Te rog!*

Lara clatină din cap, dar zice:

— Bine.

O îmbrățișez. Lara se bosumflă, apoi mă bate pe spate. Încerc să nu mă gândesc cât de diferită o simt pe ea în comparație cu mine, cât de mult mai solidă și mai *reală*.

— O să le spun *ceva*, zice ea, dându-se în spate, și apoi ne vom întâlni la Greyfriars.

Se întoarce să plece, cu o mână ridicată spre Văl. Dar, înainte să treacă de cortină, se uită înapoi.

— Cassidy?

— Da?

— O să resolvăm asta, zice.

Și apoi draperia se rotește și ea dispăre.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Nu există soare în Văl, doar o palidă strălucire cenușie, dar cumva cerul se întunecă în jurul nostru în timp ce Jacob și cu mine ne îndreptăm spre Greyfriars Kirk. Ca și când cineva așterne o umbră peste tot ce e în jur.

Ceața alunecă pe străzi și prezența fantomelor devine brusc amenințătoare.

Apuc aparatul foto cu ambele mâini, capacul scos și obiectivul pregătit, în caz de probleme.

— Nu cred că avem un *plan*, zice Jacob.

— Desigur, spun, încercând să mimez speranța. Planul este să o oprim pe Corbul în Roșu și să-mi iau viața înapoi.

— Îmi displace să-ți atrag atenția, dar niciunul dintre noi nu e într-o *formă fizică*.

— Știu.

— Și Corbul este de cealaltă parte a Vălului.

— Știu.

— Și nu putem...

— Știu, îl reped.

Jacob face o reverență.

Respir adânc.

— Uite, am văzut-o acolo la castel, după ce a trecut dincolo.

— Și?

— Și ea era dincolo de Văl, dar puteam încă să o văd, fără să mă chinui.

Jacob pufnește.

— Și ce înseamnă asta?

— Nu știu sigur, recunosc. Dar cred că înseamnă că e ca mine acum.

Jacob începe să protesteze, dar ridic mâna să-l opresc.

— Vreau să zic, cred că este cu un picior aici și cu unul în partea cealaltă. Cred că o parte din ea este încă legată de Văl. *Sper* că asta înseamnă că există un mod prin care o putem trage înapoi.

Nu trebuie să-i citesc mintea lui Jacob ca să știu ce gândește. Aceași teamă care huruie și în capul meu.

Și dacă nu putem?

Dar e destul de drăguț să n-o spună cu voce tare.

Câte-un pas, pe rând, gândesc. În primul rând, să ajungem la cimitir.

— În casele voastre! anunță o voce.

Mă întorc și văd un grup de figuri cu glugi pe cap și purtând măști hidoase – fețe de păsări cu ciocuri lungi. Țin strâns lanterne, dar iese fum din ele și nu lumină.

— Păziți-vă singuri de boală, zice unul. Fiți vigilenți!...

— Oare nu ești un lucru frumușel? gângurește o femeie bătrână și știrbă. Întinde un buchet de flori putrezite spre mine.

— Maci pentru puștoaică. Vino aici, vino aici...

Dau înapoi și aproape pocnesc un soldat.

Mulți dintre ei sunt ghemuiți la perete, cu gulerile ridicate ca și când s-ar apăra de-un vânt tăios. Nu pot simți nimic, dar ei tremură, respirațiile lor încețoșează aerul. Ochii lor alunecă spre mine și eu șoptesc scuze în timp ce Jacob și cu mine ne zorim.

Dacă aș fi fost un bun vânător de fantome, m-aș fi oprit și aș fi adunat acești indivizi. (Apoi din nou, dacă aș fi fost un bun vânător de fantome, probabil că, în primul rând, n-aș fi fost în această încurcătură.)

Îmi zugrăvesc harta în minte ca să-mi păstrez cumpătul. Suntem aproape de Greyfriars. Trebuie doar să traversăm strada, și apoi în jos, pe calea cu macadam, și apoi...

O mână apare de nicăieri, osoasă, cu degete murdare, se încleștează pe încheietura mea. Mâna aparține unui bărbat în zeghe. Fața lui se despică într-un surâs larg. O grimasă.

— Scoate-mă de-aici, drăguță.

— Dă-i drumul! ordonă Jacob, împingând brațul prizonierului.

Dar degetele împuțite doar se strâng pe pielea mea.

— Scoate-mă ori o să-ți frâng...

Nu cred. Ridic sus aparatul foto, arătându-i fața. Ochii i se aruncă pe aparat și mă lasă atât de repede încât îmi pierd echilibrul și mă împleticesc în spate. Jacob mă prinde, dar cureaua aparatului foto se desface și aparatul însuși se rostogolește pe macadam.

Tot corpul îmi înlemnește, speriată că s-a spart, dar a aterizat pe capacul din spate, cu obiectivul în sus. Mă feresc de mâinile

prizonierului și mă aplec să-l apuc.

Nu vreau să mă uit la obiectiv.

Sau, mai curând, mă gândesc să *nu* mă uit.

Dar, în momentul în care văd reflexia mea în sticla argintie, mintea mi se goleşte și apoi sunt...

În râu din nou, plămâni umplându-se cu apă sloi și de data asta nimeni nu mă salvează.

De data asta, nu mai ies afară pentru aer.

De data asta, lumina se duce tot mai departe și continui să mă scufund în jos, în jos, în jos, până când...

Imaginea devine neagră.

Și îmi ia o clipă să realizez că nu e un întuneric absolut, ci mâinile lui Jacob peste ochii mei, vocea lui în urechea mea:

— Ești-n viață! Ești-n viață! Ești-n viață!

Mă reîntorc, tremurând, la mine. Sunt în genunchi pe stradă, pietrele macadamului îmi pătrund în gambe și pieptul se opintește. Dar sunt aici. Adevărată. În viață. Sau cât de aproape pot fi de asta acum.

— Mulțam, zic. Vocea îmi tremură. Jacob se preface că nu observă.

— Regula numărul treizeci și trei, zice cu un zâmbet.

— Prietenii nu-și lasă prietenii prinși în reflexii?

— Chiar asta-i.

Știu că încercă să mă facă să zâmbesc, dar tot ce îmi vine în minte e oribilul frig pe care l-am simțit, conștientizarea modului în care ziua aceea s-ar fi putut sfârși. Ar fi putut să se sfârșească.

S-a terminat...?

— Stop, zice Jacob cu fermitate, citindu-mi gândurile. Nu s-a terminat. Și nu se va termina. Nu aici. Nu așa. Acum să mergem. Suntem aproape acolo.

Are dreptate.

Intrarea în Greyfriars este chiar în față. După curbă și în josul drumului în pantă. Iau de jos aparatul și arunc cureaua purpurie peste cap, atentă să țin lentilele orientate departe de mine.

Mi-e și mai clar de ce Jacob întotdeauna evită să le privească. Niciodată n-a privit direct spre lentile.

Ne ducem după colț și începem să coborâm pe drum. Metalul porților de la Greyfriars apare la vedere. Și acolo, în fața barelor metalice, un băiat și o fată stau așteptând.

Fata e înaltă și blondă, în blugi, un hanorac și o eșarfă a Viperinilor. Ea arată de parcă a ieșit direct din Elephant House. Dar băiatul este dintr-o perioadă diferită. El are părul negru și ochi triști și arată de parcă e dintr-o pictură, de mult timp trecută. Sunt atât de diferiți și totuși au aceeași expresie absentă pe fețele lor. Același îngheț care se strecoară pe pielea lor.

Încetinesc. La fel și Jacob.

— Poate că vor doar să ne vorbească... zice el.

— Poate, spun, dar nu prea îmi pun speranță în asta.

Fata se îndreaptă și privește fix.

Băiatul împinge porțile de fier și își scoate mâinile din buzunare, mișcându-se spre noi și realizez că l-am mai văzut înainte. Într-o fotografie îngălbenită, în mâna unui bărbat bătrân dintr-o casă înghețată.

Dacă îmi vezi băiatul...

— Salve, Matthew, zic în timp ce ne apropiem. Dar el nu clipește, nu pare să înregistreze numele.

Ați auzit vreodată vorba: *Nu e nimeni acasă?*

Așa arată ei doi, holbându-se la noi cu ochii goi.

— E pe aici un fel de parolă? întrebă Jacob. Ca *Sesam, deschide-te?*

Dincolo de porți, pot auzi sunetul lopeților lovind pământul. Dar, când încerc să trec pe lângă băiat, se mișcă, cu viteza luminii, blocându-mi drumul.

Degetele mele se strâng pe aparatul foto.

— Îmi pare rău, zic, ridicându-l în dreptul feței băiatului. Se holbează absent în obiectiv.

— Privește și ascultă, încep.

Băiatul își înclină capul.

— Vezi și cunoaște.

Doar o clipire leneșă.

— Asta e ceea ce ești.

Nu face nicio mișcare, în timp ce caut în pieptul lui, gata să scot firul lui.

Degetele mele se închid pe... nimic.

Nicio panglică. Nicio frânghie.

Doar spațiu gol.

Poate că nu am făcut-o bine. Poate...

Mâinile lui se ridică brusc și se strâng în jurul gâtului meu.

Se întâmplă atât de repede – dintr-odată mă împinge cu spatele într-un perete de piatră.

Am făcut odată un curs de autoapărare, unul dintre acele workshopuri de după școală care erau la mintea cocoșului (nu vorbi cu străinii, evită adulții din camionete care-ți oferă bomboane sau păpuși), dar spre sfârșit ne-au învățat cum să ieșim din strânsoarea cuiva. Nu că mi-aș aminti instrucțiunile chiar acum.

Din fericire, nu trebuie.

Jacob îl plachează pe băiat și amândoi se prăbușesc în stradă.

Mă clatin, desenând mișcări ample în aer, în timp ce fata se năpustește spre mine. Mă feresc de brațele ei și îl ridic pe Jacob în picioare.

Și facem singurul lucru pe care-l putem face.

Fugim.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

— Plan? Întreabă Jacob, în vreme ce alergăm în josul drumului, pe lângă Greyfriars.

— Lucrez la asta, răspund fără suflare. Aparatul mi se leagănă în jurul gâtului.

Ar fi trebuit să meargă.

De ce n-a mers?

— Ceva nu e-n regulă cu ei, zic.

— Vrei să zici pe lângă faptul că *ne urmăresc*? Întreabă Jacob.

Ajungem la capătul drumului și alunecăm, oprindu-ne.

— Oh, nu!

Când eram de cealaltă parte a Vălului, puteam simți greutatea lui, presiunea care mă atenționa când locurile erau bântuite, când fantomele erau aproape. Dar, din partea *asta*, nu pot simți nimic.

De aceea nu mă prind *unde* mergem până nu suntem chiar acolo. Grassmarket.

De partea cealaltă a Vălului, Grassmarket era o piață agitată, plină de turiști și restaurante, într-un spațiu deschis și plin de istorie.

Aici, este totuși ceea ce era înainte: un loc de execuție.

Locul în care sute de bărbați și femei și-au găsit sfârșitul.

Piața este ticsită de fantome, îngrămădite în jurul unui eșafodaj din lemn.

— Ocolire, șoptește Jacob, dar pot auzi băiatul și fata alergând în urma noastră și nu avem pe unde altundeva să mergem, nici un alt drum decât prin piață.

Îl iau pe Jacob de mână și ne deschidem drum prin mulțimea densă, în timp ce un om este condus spre platformă. O frânghie grosolană e strânsă în jurul gâtului său.

Mă întorc într-o parte, îngropându-mi fața în umărul lui Jacob, pentru că sunt lucruri pe care nu trebuie să le vezi niciodată.

Dar execuția nu se produce.

Vocile din mulțime se sting într-o liniște stranie.

Și, când privesc în sus, văd o sută de fețe. Gloata nu se uită la omul de pe eșafod. Se uită la *noi*.

O femeie își târșâie picioarele spre mine.

— Corbul a venit pe drumul ăsta...

Un bărbat se înghesuie mai aproape.

— Ea a zis că ne eliberează...

Un copil sare și se rotește.

— Tot ce trebuia să facem...

O femeie în vârstă mă apucă de mânecă.

— ...era să ne ținem de voi.

Ridic aparatul foto ca un scut, iar femeia în vârstă se leagănă în spate ca și când ar fi lovită.

Jacob mă ia de mână și mă împinge către capătul pieței.

— Nu putem să fugim de ei, spune. Nu trebuie s-o facem, zice.

Și are dreptate. Putem fi prinși aici în Văl, dar nu suntem prinși *aici*, nu suntem legați de un loc anume, o anume buclă în timp și amintire.

Tot ce trebuie să facem e să ajungem la marginea spațiului numit Grassmarket.

Mâinile ne apucă în timp ce ne ferim și ne rotim prin mulțime.

Un bărbat îl prinde de guler pe Jacob, dar îl eliberez pe prietenul meu, țin aparatul foto ridicat și tot alergăm, cât de iute putem. Aerul de la marginea Grassmarket sclipește în fața noastră, în timp ce gloata de fantome se închide în spatele și în jurul nostru.

Simt degete care mă zgârie pe spate, încercând să smulgă cureaua aparatului, dar, chiar în clipa în care se strâng, schimbăm direcția spre stânga, ieșind din piață într-un drum îngust. Apoi Grassmarket dispare în urma noastră, ca o ușă care se trânteste.

Gloata de stafii, mulțimea înfometată, țipetele și urletele lor au fost înghițite de un pliu al Vălului.

Jacob e alături de mine, iar eu, gâfâind și tremurând, alunec cu spatele la perete, fără suflare. Senzația de frig e tot mai puternică. Nu-i spun lui Jacob, dar o poate vedea pe fața mea, o poate citi în gândurile mele panicate. Mâinile mele, când le privesc, și-au pierdut culoarea. Suntem în criză de timp.

Îmi întind capul, străduindu-mă să văd peste vârfurile acoperișurilor, până zăresc piatra cenușiu-închisă a zidurilor cimitirului.

— Să mergem, zic, târându-l pe Jacob după mine.

Zidul se ițește printre case și îl păstrez în câmpul meu vizual, pentru că ultimul lucru pe care mi l-aș dori acum, cu femeia-corb atât de aproape și criza de timp, ar fi să *ne pierdem*.

Ocolim într-un cerc larg și ajungem pe drumul îngust care curge de-a lungul zidului cimitirului, aproape în spatele porții, când văd băiatul cu ochii triști – Matthew – în buza aleii. Un copil mai mic stă alături de el.

Jacob se oprește prin alunecare și se întoarce, doar pentru a o zări pe fata în haine moderne, cu alte două fantome în spatele ei.

— Plan? întreabă el din nou, iar vocea are tonuri înalte, pline de îngrijorare.

— Lucrez la asta, spun, dând înapoi până ce umerii mei lovesc piatra zidului cimitirului.

Nu știu ce vor copiii, dar nu cred că e vorba de conversație.

Nu scot nici măcar un sunet, nicio șoaptă sau suspin sau mormăit. Nu poți să-ți dai seama ce enervantă e liniștea decât atunci când e peste tot.

Cercul fantomelor se strânge ca un nod. N-aș vrea să aflu ce s-ar întâmpla când ar închide și ultimul spațiu dintre noi.

— Stai în spate! îi ordon lui Jacob. Cum fantomele se tot apropie, îmi aruncă o privire nervoasă. Merită o încercare.

Mă reazem cu spatele de zid. Nu e cale de scăpare.

Sunt atât de aproape! Atât de aproape! Pot auzi lopețile lovind pământul de cealaltă parte a zidului. Copiii se apropie, deschizând gurile și, în loc să auzim voci diferite, e doar una. Cea a Corbului. Cântecele ei straniu, hipnotic se revarsă printre buzele lor. Notele muzicale umplu aerul.

Mâinile lui Jacob se închid pe mine.

— O să încerc să le distrag atenția, zice. Tu fugi!

— Nu, spun fără să gândesc, pentru că nu mă simt în stare să plec singură de aici, să fiu prinsă în Văl sau să fac față Corbului fără cel mai bun prieten al meu. Suntem amândoi băgați în asta.

Jacob surâde strâmb.

— Wow! zice. Mă bucur că zici asta. Chiar nu sunt pregătit pentru sacrificii nobile. Dar...

Privește spre cercul format de fantome.

— Ce facem acum?

Îmi las privirea să urce, alunecând pe zid. Pietrele sale ascuțite, iedera coborând în jos în smocuri ca frânghiile.

Am o idee.

Pot recunoaște, e o idee proastă.

Împreunez mâinile în jurul aparatului foto.

— Plan, zic sigură pe mine. Când blițul se declanșează, începem să urcăm.

Jacob se smiorcăie.

— Chiar nu sunt fanul înălțimilor.

— E momentul să-ți înfrunți temerile, șoptesc. Pe locuri... fiți gata... start!

Apăs butonul.

Blițul aparatului se declanșează și, pentru o singură secundă amețită, fantomele se smucesc înapoi, cântecul se stinge.

În acea secundă urcăm.

Mă agit, cățărându-mă aproape doi metri până îmi alunecă pantoful. Mă prind de o încrengătură de buruieni, pietrele zgâriindu-mi coatele și gambetele. Reușesc să-mi agăț piciorul în scobitura formată de o piatră lipsă și urc mai departe pe peretele dur. Nu privesc în jos, nu până ajung pe coamă.

Îmi arunc piciorul peste muchie și privesc înapoi. Jacob e chiar în urma mea. Începe să zâmbească și apoi alunecă, începând să cadă.

Fandez, prinzându-i mâna și îl salt sus pe muchia de piatră, lângă mine.

— Vezi? zic fără suflare. N-a fost... atât de greu.

Jos pe stradă, copiii se holbează la noi, nedumeriți și apoi încep să pășească pe drum în sus.

— Poate că au renunțat? spune Jacob plin de speranță.

Poate, gândesc. Sau poate că ei caută o altă cale de intrare.

Oricum, nu am timp. Le întorc spatele, lor și orașului clocotitor, și privesc spre cimitir.

Greyfriars se întinde în fața noastră, așteptând.

Clopoțele bisericii bat în văzduh, rar și trist. Scrutez gazonul înclinat, aglomerat cu pietre funerare, încercând să o zăresc pe femeia-corb. Negura se rostogolește printre morminte, iar lumina scade în intensitate, așa că n-o pot vedea de aici.

N-o pot vedea, dar știu că e acolo.

Pot să simt atragerea firului meu lipsă, ca și când capătul său e încă atașat în pieptul meu. Sunt ca o busolă și Corbul în Roșu e noul meu nord.

Alt fior trece prin mine, frigul îmi invadează tot corpul, luându-mi tot aerul din plămâni și împiedicându-mă să-mi regăsesc echilibrul. Jacob mă susține, așa că mă concentrez pe forța din strânsoarea lui, în timp ce mă ridic încet în picioare.

Apoi Jacob îmi dă drumul, preferând să rămână sprijinit în mâini și genunchi.

— E ceva perfect normal să-ți fie frică de înălțimi, răspunde defensiv. Dar prea tare. Vocea lui răsună în amurg și își acoperă gura cu mâna.

N-avem prea multe atuuri în acest moment.

Surpriza e într-un fel esențială.

Lopețile răsună undeva în spatele bisericii, iar, prin ceață, reușesc să zăresc un mic halou de lumină albăstrie. Lumina *mea*.

E momentul să o iau înapoi.

Privesc în jur și observ o piatră funerară înaltă, în apropiere, sprijinită de zid. Mormântul este marcat de un bloc de piatră cu o sculptură în interior, aripi de înger ieșind în afară pe ambele părți și un chip de om ridicându-se din piatră, ca și când ar fi ieșit la suprafață după aer.

Încerc să nu mă uit la ochii închiși sau la gura deschisă a îngerului, în timp ce mă las tremurând în jos, pe zid, până la cea mai apropiată aripă din piatră, apoi, de la aripă, pe o singură mână întinsă.

Sar.

E o cădere ușoară și apoi picioarele mele se scufundă într-un pământ argilos, gros, și umed, și proaspăt săpat. Jacob aterizează alături de mine o secundă mai târziu și se rostogolește în față, adâncindu-se în pământ până la coate. Se jelește în timp ce se eliberează.

Mă ridic în picioare și privesc în jur, dar, în timp ce fac asta, ceva se întâmplă.

Vălul licărește în jurul nostru și cimitirul se schimbă, întreaga lume devine neclară pentru o secundă lungă, înainte de a pălpâi din nou, clară, și proaspătă, și dureros de familiară. Este cimitirul Greyfriars

pe care l-am văzut ziua trecută, cel cu câinele-fantomă alergând printre pietrele funerare și cu bărbatul fumând în vârful colinei.

Nu, ăsta e Greyfriars *chiar de acum*.

Vălul și lumea de dincolo s-au aliniat pentru prima dată, două imagini aranjate și mișcate până au ajuns perfect clare.

Singurul lucru care mă reține este o senzație nasoală, ca niște degete coborând pe șira spinării.

— Nu pricep asta, zice Jacob.

Dar eu da.

Fiecare și oricare dintre fantome își creează propriul Văl, pictând propria amintire pe o pânză albă. Și asta e versiunea *mea*.

Dacă eșuez în a-mi lua viața înapoi, dacă mor – mor cu adevărat, așa va arăta lumea mea de după viață. Voi fi prinsă rătăcind prin acest cimitir, privind Corbul cum își sapă propriul mormânt, ca să pună viața mea între propriile-i rămășițe.

Dar nu renunț.

Nu mor aici.

Nu mor deloc.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Jacob și cu mine șerpuim printre morminte, urmărind zgomotul lopeților. Ne găsim calea în sus pe pantă și împrejurul bisericii.

Și apoi o văd.

Corbul în Roșu stă în vârful unei mari lespezi din piatră, răsucind ușor firul strălucitor al vieții mele încâlcit ca un joc de sfori²² între degetele ei.

Nu sapă.

Dar pot încă auzi lopețile lucrând. Văd o scânteie de oțel ca niște artificii în văzduh și groapa adâncindu-se la picioarele Corbului, ca și când ar fi un truc de magie.

Apoi, când ridic aparatul la ochi și privesc prin vizor, Vălul devine neclar și lumea reală de dincolo are contururile precise. Cele două locuri par la fel, cu câteva diferențe *esențiale*.

În lumea reală, Corbul e tot cocoțat pe placa de piatră, dar, de partea asta, nu e singură. Doi adolescenți stau în groapă până la piept, evident vrăjiți. Expresiile lor sunt sticloase, respirațiile lor se încețoșează în timp ce aruncă din groapă lopată după lopată, pline de țărână, într-o movilă ierboasă.

Mă mișc de-a lungul scenei.

Porțile principale ale cimitirului au fost ferecate. O bătaie monotonă se aude din spatele ușilor închise ale bisericii, ca și când cineva a fost prins înăuntru. Cimitirul este pustiu, cu excepția Corbului și a celor doi băieți.

Las jos camera și Vălul redevine clar. Adolescenții dispar și iată doar Corbul, ținând viața mea furată.

— Plan? întreabă Jacob, și se dovedește a fi un moment prost, căci vocea lui prinde un spațiu de liniște între două lovituri de lopată.

Capul Corbului se ridică brusc.

Jacob și cu mine ne bulucim în spate, ascunzându-ne după cele mai apropiate pietre funerare și lipindu-ne de mormintele distruse.

— Scuze, șoptește.

Cercetez din nou după colț și văd gaura tot mai adâncă a mormântului Corbului și deodată am un plan.

Este, fără îndoială, un plan foarte prost, probabil cel mai prost pe care l-am avut vreodată și Jacob nici măcar nu trebuie să întrebe, pentru că mă poate auzi cum gândesc și el deja clatină din cap *nu nu nu nu*.

Dar nu e timp de ceartă.

Loviturile lopeților s-au oprit.

Corbul a coborât de pe muchia pietrei.

— Am nevoie de o diversiune, șoptesc. Mi-asiguri spatele?

După un moment lung, Jacob răspunde:

— Întotdeauna.

Se încruntă, adăugând.

— Dar, dacă mori, n-o să ți-o iert.

Îl îmbrățișez. Și apoi o iau din loc. Mă las jos și mă deplasez jumătate mers, jumătate târâș printre morminte, formând o buclă largă în jurul copacului, și în jurul gropii, și în jurul Corbului în Roșu.

Femeia-corb pășește în cerc pe marginea mormântului ei, cu viața mea încolăcită pe mâna ei. E pe cale să coboare în groapă, când vocea lui Jacob răsună prin cimitir.

— Hei, tu!

Corbul se uită în sus la Jacob, care stă pe vârful unei pietre funerare.

— Ce-i asta? întrebă ea în acel straniu și melodios mod. Un băiețel pierdut?

— Nu sunt pierdut, zice el.

Își face drum spre el, întorcând spatele mormântului ei descoperit. Asta e șansa mea. Pornesc spre marginea gropii, în timp ce Jacob se retrage, femeia-corb urmărindu-l printre morminte.

— Bietul de tine, îl căinează. Vino la mine!

Adolescenții pâlpâie la marginea câmpului meu vizual, estompați de cortina Vălului. Ei stau alături de mormanul de țărână din mormânt, cu ochii pierduți și mâinile lăsate în jos, încă sub vraja Corbului.

Sunt aproape de groapă, când tenișii mei alunecă. Țărâna începe să curgă ca grindina în mormântul deschis, aterizând pe cutia de lemn din fundul gropii. Îmi țin respirația, dar Corbul nu privește înapoi și cobor în mormânt.

Apoi în sicriu.

Deschid capacul și apoi, împotriva celei mai decisive hotărâri pe care am luat-o, mă forțez să mă târăsc înăuntru.

Înăuntru cu oasele Corbului în Roșu.

Confesiune: În ciuda podului și a râului, frica mea cea mai mare n-a fost niciodată înecul. A fost să fiu înmormântată de vie. Și, când închid ușor capacul sicriului, cufundându-mă în întuneric și în aerul stătut, închis și umed, decid că frica mea nu s-a schimbat.

Îmi cuibăresc corpul alături de un schelet într-o rochie roșie decolorată, împingându-mă în peretele sicriului. Apuc strâns camera și îmi țin respirația, când ceva greu aterizează pe capac.

O secundă mai târziu, capacul se deschide cu un geamăt.

Primul lucru pe care îl văd e viața mea, răsărind ca o lanternă în mâna Corbului.

Dar ea nu mă vede.

E atât de concentrată pe oasele ei, încât nu mă observă decât atunci când e prea târziu – când mâna îi ajunge între coastele ei și vrea să pună acolo viața mea furată, dar mâna mea sare brusc și o prinde prima.

Fierbințeala urcă în mâna mea ca fulgerul, cu o explozie de lumină aproape dureroasă.

Dar nu-i dau drumul. Țin strâns viața mea prețioasă, ceea ce, de fapt, chiar este.

— Copil prost, șuieră femeia-corb.

Trage înapoi, încercând să ia frânghia cu ea, dar acum suntem legate prin firul dintre noi, prin viața mea furată. În timp ce se îndreaptă, mă ia cu ea, afară din sicriu, în picioare și deja ridic aparatul foto cu cealaltă mână, convinsă că, dacă am făcut-o, am făcut-o, de fapt am învins-o...

Dar Corbul e prea rapid. Prea puternic.

Mâna ei se închide pe obiectiv, blocând reflexia. Îmi smulge aparatul din mâini, iar cureaua purpurie se rupe în timp ce-l aruncă într-o parte. Aparatul lovește piatra funerară și aud îngrozitorul trosnet de sticlă atunci când lentilele se crapă, se sparg, cioburi argintii rostogolindu-se în țărâna mormântului.

Și, înainte să pot gândi, să pot țipa, Corbul mă apucă și mă aruncă afară din mormânt. Se aude un sunet ca de rupere în timp ce zbor și

apoi aterizez dur pe pământ. Mă rostogolesc pe iarbă și lovesc o piatră funerară, dându-mi gata tot aerul din plămâni.

O mână îmi atinge brațul și sar în sus, dar e doar Jacob îngenuncheat lângă mine.

Aparatul foto odihnește distrus în țărână, dar n-a fost degeaba.

Pentru că nu i-am dat drumul.

— N-ai nicio șansă cu mine, strigă Corbul.

Mă ridic în picioare.

— Ești sigură? Întreb, ridicând firul vieții. Sau cel puțin jumătate din el. Capătul este zdrențuit, acolo unde panglica s-a rupt în două. Corbul privește în jos la mâna ei, unde cealaltă jumătate strălucește cu mai puțină lumină, viața mea e acum împărțită între noi. Scoate un urlet adânc, neomenesc și se aruncă spre mine.

E atât de rapidă, ca o umbră, o pasăre, cu o clipă în urmă era la patru morminte depărtare și în următoarea se înalță chiar în fața mea, cu brațele larg deschise ca aripile. Dar, în ultima clipită, o siluetă săgetează între noi și tot ce văd e fluturarea unei lucioase cozi negre înainte ca Lara să ridice pandantivul ei oglindă.

— Privește și ascultă! ordonă ea.

Dar Corbul își ferește privirea la timp și lovește pandantivul din degetele Larei. Colierul dispare, zburând în întunecime și Corbul fandează spre Lara.

Dar ea sare în spate, scăpând cu greutate din ghearele Corbului, în timp ce se rostogolește peste noi. Jacob și cu mine o prindem.

— Scuze de întârziere, zice fără suflare.

— Mai bine mai târziu decât deloc, spune Jacob.

— Cum ai intrat? Întreb.

Lara arată din cap spre zidul cimitirului

— E bine că n-am rău de înălțime. L-am sărit, adaugă ea. Voi doi aveți un plan?

— Sigur că avem un plan, mint, împingând firul lucitor în buzunar.

Corbul reîncepe să avanseze spre noi, din nou cu întreaga eleganță a unui șarpe.

— Mă rog, zice Lara, pentru cazul în care *n-aveți* un plan, am eu.

Și, dintr-odată, Corbul îngheață.

Nu ca îndureratul tată atunci când a privit în lentila aparatului foto. Nu e o încetinire, nu e o alunecare ușoară de la mișcare la

nemișcare.

Nu, Corbul devine rigid, cu brațele presate strâns de-o parte și de alta a corpului. Dă din cap și se zbate și, prin țesătura ușoară a Vălului, văd un bărbat cu o coroană de păr roșcat, înfășurându-și mâinile în jurul umerilor ei.

Fusese țintuită. De *Findley*.

— Înapoi, tu duh rău! se aude vocea lui ca un ecou străbătând cimitirul.

Mă întorc spre Lara.

— I-ai spus lui?

— N-am avut intenția, zice, burzuluiță. Dar m-a urmărit până aici și a cam insistat.

— Și te-a crezut?

Lara ridică din umeri.

— Noi, britanicii, avem o toleranță ridicată în privința chestiunilor străni.

— Nu vă întrerup, zice Jacob, dar cred că avem o problemă.

Văd rapid de ce.

Corbul s-a oprit din zbatere. În același timp, ea continuă să fie – pe bune, continuă să fie – înspăimântătoare în brațele lui Findley.

— Of, copiii, spune ea, cu vocea înceată și bolnăvicios dulceagă. Asta nu se va întâmpla.

Și apoi ea pășește înapoi prin Văl. În afara lumii celor vii și în interiorul tărâmului celor morți.

Findley se rostogolește în spate, cu brațele goale, și se lovește cu capul de o piatră funerară.

Dar nu e momentul să ne îngrijorăm pentru el, pentru că femeia-corb e aici, chiar în fața noastră, reală și strălucitoare, cu acele bucle negre și acea mantie roșie, roșie.

— Viața ta e-a mea! zice. Vocea-i e fascinantă, hipnotică, dar nu trebuie să o las să mă atragă.

— Vrei și restul firului, spun eu, trebuie să treci de mine.

— *Noi*, zice Jacob.

— Noi *toți*, completează Lara, din cealaltă parte a mea. Și-a recuperat colierul și oglinda-pendantiv se rotește între degetele ei.

— Chiar așa? gângurește Corbul cu un zâmbet parșiv. Dinții ei sunt spârți, ascuțiți și, când respiră ca să cânte, îmi apăs palmele pe

urechi. La fel și Jacob, și Lara.

Dar nu cântă pentru noi.

O secundă mai târziu, copiii sosesc.

Ei se revarsă în cimitir, trec prin porți și ocolesc pietrele funerare.

Răsar din pământ și apar de după biserică.

Vin de peste tot.

Și vin după noi.

Nu, vin după Jacob și Lara.

Pentru că *femeia-corb* vine după mine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

— N-ai unde să fugi, gângurește Corbul.

Dar asta nu mă oprește să încerc.

Mă cufund în spatele unei pietre funerare, mintea-mi aleargă.

— N-ai unde să te ascunzi.

Vocea ei e chiar deasupra mea. Degetele ei se învârt pe vârful mormântului. Încerc să mă furișez din nou, tremurând înapoi spre scăpare.

— Ești a mea, ești a mea, ești a mea, zice ea, urmărindu-mă printre morminte.

În apropiere, Jacob se ia la trântă cu o pereche de copii fantome în timp ce ei încearcă să-l pună la pământ. Câțiva metri dincolo de el, Lara e prinsă într-un cerc al lor, colierul fiindu-i inutil împotriva copiilor-marionete.

E doar între mine și Corb.

O viață între noi două.

Alerg printre morminte, dorindu-mi să fi avut aparatul foto, dorindu-mi doar să am zdrențuita jumătate de panglică.

Și apoi îl văd. Lumina lunii reflectată de cioburile de sticlă de pe marginea mormântului deschis al Corbului.

Știu ce să fac.

Fug cât de tare pot, cât de repede pot.

Pot auzi Corbul venind.

Pot s-o simt pe urmele mele.

Dar nu privesc în spate.

Fac un salt în față pe mormanul de țărână de la marginea mormântului și...

Aproape am reușit.

Aproape.

Îmi scufund mâinile în solul abia săpat în timp ce degetele femeii-corb se închid pe glezna mea, puternice ca ghearele. Mâna mea găsește marginea a ceva ascuțit în timp ce Corbul mă trage de-a lungul solului.

Durerea se declanșează în palma mea, dar nu-i dau drumul.

Nu când Corbul mă târăște de picioare.

Nu când îşi înfăşoară o mână în jurul gâtului meu.

Nu când mă ridică de pe pământ până suntem faţă în faţă. Ochi în ochi.

— Te-am prins, şopteşte ea, mâna ei liberă scotocind în buzunarul meu.

— Te-am prins! răspund, ridicând trofeul meu.

Un ciob din lentila aparatului foto, mic, argintiu şi strălucitor.

Muchia e pătată de sângele de la tăietura de pe mână, dar doar asta am, aşa că i-o îndes în faţă.

De data asta, nu e îndeajuns de rapidă. De data asta, mâinile îi sunt ocupate – una în jurul gâtului meu, una pescuind după viaţa mea – şi nu poate să renunţe la niciuna, nu înainte de a-şi vedea reflexia în sticlă.

— Aste e ceea ce eşti, zic.

Un suspin convulsiv iese ca aburul dintre buzele ei, în timp ce ochii i se golesc. Faţa i se schimbă în furie şi frustrare, înainte de a deveni absentă, plată, ca gheaţa.

Nu ştiu ce vede Corbul în oglindă.

O mamă îndoliată rătăcind pe străzi, strigându-şi copilul pierdut?

O femeie netrebnică, furând băieţi şi fete din siguranţa caselor lor?

Nu ştiu cine a fost înainte să moară.

Ştiu doar ce este acum.

Un spectru făcut din pierzanie şi furie, din frică şi dorinţă.

Caut prin mantia roşie a Corbului şi prin cavitatea goală a pieptului ei. Firul îmi perie degetele, zvâcneşte în mâna mea ca şi când ar fi un lucru viu, un şarpe în vizuina lui, şi lupt cu senzaţia de dezgust. Înghit în sec, apuc de firul Corbului şi-l trag afară. E greu în mâna mea şi, în semiobscuritatea cimitirului, pot vedea că nu e o panglică incoloră, ca aceea pe care am scos-o din pieptul bărbatului în doliu, ci o *frânghie*.

O bobină de coardă neagră groasă, făcută din zeci de fire subţiri. Cu mult mai multe fire decât ar trebui să aparţină unei singure persoane. Pentru că, bineînţeles, nu-i aparţin. De aceea n-am putut găsi firul în pieptul lui Matthew. Nu era acolo. Era *aici*, fiecare bucăţică din puterea Corbului furată de la un copil.

Frânghia rezistă, dar îmi încolăcesc frânghia întunecată în jurul degetelor şi *trag*.

Și, când frânghia se eliberează, nu e niciun *poc*, niciun *trosc*, doar sentimentul unei uriașe greutate care se duce.

Frânghia se destramă, întunecată și vâscoasă, ca noroiul, înainte de a se dizolva în nimic.

Și, imediat ce frânghia dispăre, dispăre și Corbul.

Acum o secundă era chiar aici, cu pletele ei negre în jurul glugii de la mantia roșie, degetele înfipte în gâtul meu, și în următoarea e doar un norișor de cenușă și fum și cad, prin strânsoarea ei evaporată, înapoi pe pământul argilos.

De jur-împrejurul cimitirului, copiii furați tremură ca lumânările aprinse la o fereastră deschisă și, apoi, dintr-o singură rafală de vânt, ei doar... dispar.

Lara se prăbușește, fără suflare, sprijinită de un copac, iar coada i-e pe jumătate despletită.

Jacob stă în vârful unui mormânt, ținând un băț cu ambele mâini, ca pe un ciomag.

Dar nu mai e nimeni cu care să lupte.

Lara își drege vocea:

— Ei bine, acum, zice ea, cu un ușor tremur în voce, în timp ce-și netezește cămașa pătată. V-am spus că vom rezolva lucrurile.

Îmi încrucieșez picioarele peste rămășițele întunecate ale Corbului, săpând în cenușă până o găsesc. Panglica franjurată de lumină alb-albăstrie.

Cealaltă jumătate a firului meu.

Lara icnește la vederea ei. Nu pot s-o condamna. Pot să pariez că n-a lăsat niciodată o fantomă să-i fure viața, niciodată nu și-a văzut propriul fir în afara protecției propriului ei corp, să nu mai zicem de rupt în două.

Scotocesc după cealaltă bucată în buzunar și țin cele două jumătăți împreună în mâini.

La început nu se întâmplă nimic și, pentru o secundă teribilă, mă gândesc că mi-am stricat viața. Dar Jacob așază o mână pe umărul meu și, în timp ce ne uităm, firele încep să se țeară împreună, unindu-se, până când nu rămâne decât o singură linie, ca o fisură, acolo unde panglica a fost ruptă.

Pare... fragilă. Nu e ca un bec, ci mai mult ca o lumânare, adică ceva ce trebuie protejat împotriva vântului. Dar lumina albăstrie e

stabilă în palma mea, moale și strălucitoare. Opusul frânghiei pe care am scos-o din Corb.

Aduc panglica la pieptul meu. N-am nicio idee despre cum funcționează, dacă sunt cuvinte pe care se presupune că trebuie să le spui sau o serie de gesturi, ca și când a-i recita o vrajă.

Așa că sunt destul de ușurată când panglica se scufundă, pur și simplu, înapoi printre coastele mele, simplu ca o piatră în râu, aici, și apoi...

Suspin adânc, ochii mi se împăienjesc.

Viața mea e...

Aer în plămâni înfometaji.

O mână care mă apucă.

O lumină în întuneric.

Pietricelele de sub mine pe malul înghețat și apa scurgându-se din părul meu și Jacob spunând:

— Te-am prins.

Și apoi sunt înapoi, nu în Văl, ci în lumea reală, în carne și oase, umbră și lumină, înconjurată de iarbă, și țărână, și pietre funerare.

Sunt în viață.

Aerul se desparte în jurul Larei când pășește din Văl, cu Jacob în urma ei. Vreau să mă arunc de gâtul lor, dar Lara nu pare acel gen de fată, iar Jacob și cu mine nu mai suntem făcuți din același material, așa că mă decid pentru o înclinare de cap a recunoștință și o palmă în aer.

Și apoi observ, întinsă alături de mormânt, jumătate îngropată în țărână, cureaua purpurie ruptă. Aparatul foto. Cumva se întoarce din nou la mine.

Când îl scot din țărână, mă aștept oarecum să-l văd reparat, întreg, ca mine.

Dar obiectivul este tot praf.

Mă doare inima.

Lara își drege vocea.

— Uf, Cassidy...

Îi urmăresc privirea de la mormântul deschis la adolescenții care privesc siderați la lopețile din mâinile lor, la Findley aflat la pământ, care geme și își freacă creștetul capului, la sunetul sirenelor și la oamenii care taie lacătul porții principale și tot ce pot gândi e:

Suntem într-o mare belea!

PARTEA A CINCEA
ĂSTA-I FILMUL ²³

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Pentru prima dată de când suntem în Scoția, nu e niciun nor pe cer. Soarele e sus și aerul e cald, în timp ce tati și cu mine (și Jacob) ne facem drum în sus pe Royal Mile, spre Magazinul foto Bellamy's.

Au trecut două zile de la operațiunea din cimitir și, în mod oficial, nu mi se permite să mă duc nicăieri fără supravegherea unui adult. Mami și tati mă privesc de parc-aș rupe-o la fugă în orice clipă, dispărând chiar de sub ochii lor.

Beleaua, s-a dovedit ulterior, era doar subevaluată.

Părinții mei au fost chemați la secția de poliție de unde m-au luat. Au intrat înăuntru, unde m-au găsit cu Findley într-o parte și cu Lara în cealaltă (și Jacob, care a dovedit că poți scăpa de multe belele când nimeni nu te poate vedea), cu toții năuci și plini de pământ proaspăt săpat.

Inutil să spun că erau cu toții ca-n film. O amendă pentru vandalism minor, pentru că, din fericire, nu am fost eu cea care a vandalizat un mormânt. Cel puțin nu în mod direct. Adolescenții au pretins că nu-și amintesc nimic și, chiar dacă știam că ei spuneau adevărul, poliștii tot și-au notat. M-am simțit nasol pentru ei, dar măcar au fost destul de norocoși să fie în viață.

Și, oricum, eram în belea eu însămi.

Se pare că Lara le spusese părinților mei că le voi explica *totul* când mă voi întoarce. Doar că nu puteam. Nu puteam să le explic părinților mei de ce am dispărut și ce s-a întâmplat cu mine. Nu puteam să le explic *nimic* – mă rog, *puteam*, dar era genul de explicație care ar fi lăsat mai multe întrebări decât răspunsuri.

Asta nu m-a oprit să *încerc* să le spun adevărul.

— Nota zece pentru poveste, a zis mami atunci când am terminat, dar tati tot m-a pedepsit pe viață. La final, cred că ei au fost chiar speriați, apoi încântați că sunt în viață.

Ca și mine.

Filmarea la primul episod din *Inspiriții* se terminase ieri. Mami e din nou în apartament, împachetând și trecând în revistă scenele împreună cu echipa. Mi-a luat o oră să-l implor pe tati să mă ducă la

Bellamy's și, în final, cred că singurul motiv pentru care a zis „da” a fost că vremea e atât de frumoasă și a vrut o scuză să iasă.

Aparatul meu foto poate fi stricat, dar corpul este întreg. Și încă are film înăuntru. Așa că vreau să văd ce-a văzut el.

Tati și cu mine ajungem în capătul drumului și cotim, ca să o luăm în jos pe Royal Mile, strada îndepărtându-se ca o panglică în josul colinei.

— E un oraș super, zice tati.

— Dap, spun. Chiar e.

Bellamy's e deschis, dar gol. Fără clienți. Și nimeni după teighea. Jacob și tati stau afară, în timp ce eu intru. Mă simt ciudat să vin aici. Îmi lipsește laboratorul meu și mă simt aiurea să las imaginile mele altcuiva. Aiurea să nu fiu prima care le vede atunci când apar, să văd cum răsar imaginile prin lichidul din tava de dezvoltare. Dar nu prea am de ales.

— Salut! strig.

Aud un târșâit și apoi, o secundă mai târziu, o fată se năpustește afară dintr-o încăpere din spate. E mai mare ca mine, dar nu atât de mult cât credeam, poate optsprezece ani, cu un păr scurt, albastru și unghii ca un curcubeu.

— Salve! zice ea cu puternic șuierat scoțian.

— Mă întrebam dacă developezi filme alb-negru? întreb.

— N-am fi cine știe ce magazin foto dacă n-am face-o! Adevărul e că, zice, așezându-și coatele pe teighea, e tipul meu preferat. E chiar ceva special în filmul acela vechi – lumea pare diferită în alb și negru. Ciudată. Mai vrăjită. Înțelegi ce vreau să zic?

Ochii ei coboară pe aparatul din mâinile mele.

— Dumnezeule, ce-ai făcut, ai jucat fotbal cu el?

Pun aparatul sfărâmat pe teighea.

— Știu că e distrus, zic, dar e-un film înăuntru și speram...

Îl atinge cu o unghie.

— Pot? întrebă, deja luându-l în mâini. Manevrează aparatul foto cu gingășie, cu dragoste, în timp ce-l întoarce pe toate fețele. E un model vechi, greu de potrivit.

— Potrivit?

— Iap, e doar obiectivul spart. Mă rog, și vizorul distrus. Cu acesta nu te pot ajuta, dar..

Cu o mișcare dibace și un mic clic, desface obiectivul.

— Poate cu o argintare pe sticlă... hmm...

Dispare în spate și se întoarce în câteva minute cu un nou obiectiv. Ei bine, nu unul *nou*. E clar că e la fel de vechi ca și aparatul. Cu o rotație rapidă, îl fixează.

— L-am făcut.

Văzând asta, inima mea tresaltă, apoi se prăbușește din nou.

— Nu-mi pot permite...

Ea pune aparatul pe tejghea.

— De fapt, nu pot vinde acest obiectiv.

Îl întoarce spre mine și, pentru o secundă, mă feresc, amintindu-mi suprafața de oglindă, ce se întâmplase, dar apoi, când privesc în lentilă, mă văd doar pe mine. Sau, cel puțin, o parte din mine. Pentru o clipă parcă, părul îmi plutește și o lumină strălucește peste pieptul meu. Dar e doar o sclipire a lentilei, o iluzie optică, pentru că, atunci când clipeșc, dispare.

— Vezi? zice ea, apăsând pe lentilă. Are un defect. Chiar aici.

Mă chiorăsc și văd o mică murdărie, ca un norișor de ceață, în interiorul lentilei.

— Face ca pozele să arate haioase. Lasă-l pe mâna mea!

Îmi mușc buza.

— Ești sigură?

— Iap, zice, ridicând camera. Pentru tine o să scot filmul acesta și... oh, dar mai ai o poziție, știai?

Mi-arată camera dintr-o parte.

— Vrei să-ți fac o poză?

Privesc în jur, dintr-odată nu foarte încântată de ideea de a fi în fotografie, în loc de a fi cea care o face. Și apoi îl zăresc pe Jacob prin vitrină. Stă cu spatele la mine și privește lumea care trece.

— Stai un pic, zic.

Mă duc la fereastră și mă sprijin cu spatele de geam astfel ca Jacob și cu mine să fim alături, doar sticla și firma curbă pe care scrie Bellamy's fiind între noi.

Mă vede, își întoarce privirea peste umăr, zâmbește. Zâmbesc înapoi și aud clicul ușor al aparatului când fata de la magazin face poza.

— Frumoasă lumina la ora asta a zilei, zice ea, rulând filmul. Ar trebui să iasă bine.

— Mersi, spun, întorcându-mă spre teighea. Sper că da.

Deschide spatele aparatului și scoate afară caseta filmului.

Mă furnică degetele și trebuie să lupt cu dorința de a pune mâna pe ea. În loc de asta, observ cum dispare într-un plic.

— Vino din nou mâine-dimineață, zice ea. O să-l am gata pentru tine.

Înapoi în Lane's End în acea noapte, am comandat *fish and chips* și ne-am adunat cu toții – echipa, mami și tati, Findley, Jacob și cu mine – să vedem o primă versiune a filmărilor de la *Inspiriții*: Episodul 1 – Orașul Fantomelor. Îmi doresc ca Lara să fi fost aici, dar nu ne-am mai văzut din noaptea incidentului din Greyfriars. (Sunt destul de sigură că doamna Weathershire gândește că nu am o bună influență.)

Jacob și cu mine stăm alături, pe canapea, brațul meu pe al lui, în timp ce pe ecranul TV, tati repovestește istoria lui Mary King's Close. Mami adaugă note despre unde ar trebui tăiat și compune texte care ar trebui adăugate de cel care va comenta episodul. Grim stă la Findley în poală, în ciuda faptului că pe acesta îl pufnește râsul de fiecare dată când careva sare în fața camerei – el numește asta „să prinzi groaza”.

Findley pretinde că nu-și amintește nimic despre noaptea din cimitir, dar are o zgârietură pe obraz, pe jumătate ascunsă de hățișurile bărbii sale, și o sclipire în ochi de câte ori ne intersectăm privirile.

Pe ecran, vocea mamei reverberează prin celulele închisorii castelului. Pare cu atât de multă vreme în urmă, atât de departe. Cred că, în unele sensuri, chiar așa e.

Când e vremea să ne despărțim, Findley mă prinde într-o îmbrățișare de urs.

— Mulțumesc mult, șoptesc, pentru tot.

— Ești însemnată, Cassidy, zice, deodată, sobru. Să fii atentă acum!

Lacrimile îmi răsar în ochi. Nu știu sigur de ce.

Dar tot îmi e greu să plec.

În dimineața următoare, îmi ia jumătate de oră să-l prind pe Grim, care a decis, într-o rară izbucnire a *demnității feline primare*, că nu se va mai întoarce niciodată în cușca sa.

— Haide, pisi, zice Jacob, încercând să-l gonească de sub canapea. Pășesc tiptil, încercând și eu să îl încolțesc, blocând de-a latul camera.

În timp ce Jacob și cu mine ne ciondănim cu Grim, mami și tati termină de împachetat și, pentru puțin timp, totul pare normal.

În aer plutește enervarea și tensiunea nervoasă, cu toții fiind gata să lăsăm orașul undeva în spatele nostru, deși din motive diferite.

În cele din urmă, Jacob și cu mine ne prăbușim pe canapea, cu un Grim încarcerat între noi.

— Te-a zgâriat? întrebă mami, intrând în cameră.

Pufăi nedumerită.

— Nu, de ce?

— Palma ta.

Privesc în jos. Are dreptate. Nu legat de Grim, ci de mâna mea.

Îmi frec degetul mare peste linia roșie subțire, pe locul unde ciobul de lentilă m-a tăiat în cimitir. Nicio tăietură, dar încă dureri.

— Nu, zic. Sunt bine.

Când e vremea plecării, ne târâm gențile pe scări în jos, unde doamna Weathershire așteaptă.

— O, gata? întrebă ea voioasă. Voi chema un taxi.

Mami și tati ies până la bordură. Sunt chiar în spatele lor, dar mă opresc și mă întorc atunci când aud sunetele pe scară. De data asta nu este fantomaticul domn Weathershire. E Lara. Se oprește brusc, fără suflare, de parcă-i era teamă că nu o să mă mai prindă. Câteva şuvițe de păr scapă din coada ei. Le așază la loc.

— Salut! zic, bucuroasă, văzând-o.

— Salut! zice ea, aruncând o privire scrutătoare spre Jacob, înainte de a se întoarce din nou spre mine.

— Cum te simți?

— De parcă viața mi-a fost ruptă-n două, spun sec.

Cască ochii.

— Pe bune?

Clatin din cap și râd.

— Mă simt bine. Normal. Mă rog, cât de bine se poate. Ai avut multe probleme?

Lara ridică din umeri.

— Nimic de nerezolvat.

Sunt mirată observând o sclipire în ochii ei, ceva aproape neastâmpărat.

— S-ar putea să vă surprindă să aflați că, uneori, am încălcat *unele* reguli.

Îmi ia una dintre genți, urmându-mă afară până la bordură.

— Trebuie să vorbim.

Jacob planează.

Dă-mi o clipă, gândesc, și el se încruntă, dar se îndepărtează. Lara așteaptă până dispare.

— Nu-i faci nicio favoare, zice, ținându-l aici.

Nu din nou!

— E prietenul meu cel mai bun, Lara.

— Poate să fie, dar este o diferență între a vrea să stea și a fi prea speriată să-i dai drumul. Trebuie să-l trimiți de aici.

Mă întorc spre ea.

— Tu nu l-ai trimis pe unchiul tău de aici.

Lara încremenește.

— Ce?

— L-am întâlnit atunci când te-am căutat. El e cel care te-a învățat, nu-i așa? Despre fantome și despre mijlocitoriști. Despre Văl

și oglinzi, despre înțelegerile pe care le-am făcut și despre ce se presupune că trebuie să facem. Ai zis că ai învățat din biblioteca lui, dar acesta nu era chiar adevărul, nu-i așa?

Lara ezită, apoi clatină din cap.

— N-a început să mă învețe decât după...

Se oprește brusc și nu știi dacă vrea să spună că după ce a murit el sau ea.

— Știai că era aici, zic, la Lane's End. Știai ce era el și ce erai tu, dar nu l-ai trimis de aici.

— Nu e la fel ca ceilalți, se apără ea.

— Știu, ripostez, și nici Jacob.

Lara își încrucișează mâinile la piept.

— Ai dreptate. Nu l-am trimis dincolo pe unchiul Reggie, dar nici nu l-am tras dincolo, în Văl.

Pășește mai aproape, coborând vocea.

— Jacob trece în mod curent și tu îl fixezi aici, iar cu cât stă mai mult, cu atât devine mai puternic. E periculos, Cassidy.

Ne întoarcem să ne uităm la Jacob, care acum fugărește un stol de porumbei, încercând să-i înduplece să zboare.

— Îmi asum riscurile, zic.

Lara aprobă.

— E-n regulă. Doar ai grijă.

Se răsuțește să plece, apoi se întoarce iar.

— Of, să nu uit...

Își trage pandantivul oglindă peste cap.

— Uite, spune, oferindu-mi-l.

Întind mâna să-l iau, apoi mă opresc.

— Nu pot să-l iau, zic. Ai nevoie de el.

— Fără grijă, spune, scoțând un al doilea din buzunar. Am întotdeauna unul de rezervă.

Cum tot nu iau colierul, se apropie mai mult și mi-l pune la gât.

— Mulțumesc! zic, pitind discul rece sub cămașă. Pentru tot.

Lara ridică din umeri, ca și când n-ar fi nimic deosebit, dar amândouă știm perfect.

Suntem legate de mai mult decât de două pandantive identice.

Taxiul nostru trage la bordură. Lara îmi pune în mână un bilețel din hârtie.

— E-mailul meu, spune Lara. În cazul în care te vei afla din nou în belea.

— Of, zic. Mă îndoiesc că se va întâmpla.

Lara chiar fornăie, un sunet absolut nedelicat. Apoi mă pocnește în piept.

— Fii atentă cu asta.

— O să fiu, zic, cu degetele prinzând pandantivul.

Dă din cap.

— Nu mă refeream la colier.

Cu asta, Lara se rotește pe călcâie și pășește în sus pe treptele de la intrare.

— Pa, Lara, strigă Jacob.

Privește înapoi peste umăr.

— Pa, fantomă, spune.

Și apoi dispare înăuntru.

Grim stă pe banchetă lângă mine, scoțând un hârâit din adâncul cuștii. Jacob se holbează afară pe geam, în timp ce orașul de desfășoară cu castelul profilându-se în depărtare.

Mami și tati deja se uită prin următorul lor dosar, vorbind despre povești și scenarii, în timp ce ne îndreptăm spre un nou oraș, o nouă echipă de filmare, un nou ghid.

Un nou episod.

Un nou capitol.

Dar mai e o ultimă oprire înainte de plecare.

Fata din spatele tejghelei de la Bellamy's zâmbește când mă vede. Mami și tati stau în taxi, ceea ce cred că e un semn de progres, deși știu că va trece ceva până le voi recâștiga încrederea.

Fata de la magazin se duce în spate și se întoarce cu un plic. Fluieră, în timp ce-l așază pe tejghea.

— Unele din astea sunt trăsnite.

— Te-ai uitat?

— Scuze.

Ridică din umeri.

— Ține de muncă. Dar ai aptitudini. Multă lume n-ar putea să scoată toate chestiile astea fără editare pe computer.

Bate cu o unghie vopsită în curcubeu pe plic.

— Chiar ai prins orașul, zice, întinzându-mi pozele.

Îi mulțumesc și le iau, plătind cu banii pe care mi i-a dat tati în mașină.

— Ultima e favorita mea, adaugă ea, făcându-mi cu ochiul.

Nu le văd până nu sunt înapoi în mașină.

Plicul este tipărit cu imagini turistice, cupluri la întâmplare pozând în fața unor clădiri celebre, mâncând împreună pe acoperișuri sau în vârf de munte.

Alții merg în excursii și fac poze clădirilor.

Eu merg în excursii și fac poze fantomelor.

Scot din plic vrafal de fotografii.

E una la Lane's End: doamna Weathershire în cadrul ușii cu o tavă cu ceai.

Următoarea, în Royal Mile, cu actorii stradali și mulțimea agitată.

Și Greyfriars, prima, împânzită de turiști. A doua, cenușie, cu fuioare de ceață.

Uite și Mary King's Close, cu zidurile sale înalte și lumina sa inegală, umbra unui ceva ciudat care apare din întuneric.

Noapte, părinții mei și Findley stând în fața unor stâlpi de lumină și Lara în picioare pe scări.

Tatăl în doliu în casa sa înzăpezită și castelul cu porțile sale, și tunurile sale, și celulele sale.

Chestiile devin stranii după asta. În Văl. O duzină de fotografii și aproape nimic de deslușit. Dungi și pete murdare care ar putea fi fețe, mâini sau doar un joc al luminii.

Dacă nu ai ști, ai putea crede că filmul nu a fost expus corect.

Dar știu. Pot vedea fantomele în umbrele de gri.

Și, uite, la final, ultima fotografie. Singura pe care nu am făcut-o eu.

În ea, mă sprijin de fereastra magazinului foto.

Și în partea cealaltă a geamului e o murdărie, un smoc de fum de forma unui băiat. Ar putea fi o reflexie ciudată, o distorsiune, dar nu e.

Văd conturul ușor de recunoscut al părului său. Curba gurii sale. Volta capului său atunci când s-a uitat înapoi. Muchia unui zâmbet.

E o diferență între a vrea să stea și a fi prea speriată să-i dai drumul.

În taxi, Jacob privește spre mine, ca și când îmi poate citi gândurile. Bineînțeles că poate.

— Când te-am salvat din râu, zice el, și tu m-ai salvat de ceva.

Îmi țin respirația. E pentru prima dată când Jacob vorbește despre viața lui – sau moartea – dinainte de a ne cunoaște. Aș vrea să continue, dar, bineînțeles, n-o face.

Își ridică mâna ca și când ar aștepta un salut, dar, de data asta, când ne apropiem palmele, nu facem un sunet de parcă le-am pocni. Nu le retragem. Le lăsăm să stea așa. Și pot jura că aproape îi pot simți atingerea.

Cu cât stă mai mult, cu atât devine mai puternic.

Dar apoi dispare.

Mașina încetinește ca să oprească lângă aeroport.

Mami și tati plătesc cursa și apoi ieșim din mașină: doi părinți, o fată, o fantomă și o pisică fără bilet, gata pentru o nouă aventură.

MULȚUMIRI

Această carte este dedicată unor persoane și unui foarte vechi oraș. Orașului i-am mulțumit deja. Mulțimii, din care îmi amintesc doar numele câtorva: Mamei mele, care m-a încurajat întotdeauna să mă pierd intenționat, și tatălui meu, care m-a ajutat întotdeauna să-mi găsesc drumul înapoi atunci când am făcut-o.

Agentului meu Holy și redactorului meu, Aimee, pentru că au fost întotdeauna gata de aventură, chiar dacă nu au știut încotro se vor îndrepta.

Pentru Cat, Caro și Ciara, pentru că au fost cea mai bună parte a acestui oraș, și Zoraidei, pentru că mi-a ținut companie în acest lung, sinuos drum.

Echipei de la *Scholastic*, pentru că m-a lăsat să scriu această cărticică uneori înspăimântătoare, alteori ciudată.

DESPRE AUTOR

VICTORIA (V E) SCHWAB a fost #1 *New York Times* – autor de bestsellere a mai mult de o duzină de romane pentru tineri și adulți, inclusiv seria *Shades of Magic*, *Vicious*, *Vengeful*, *This Savage Song* și *Our Dark Duet*.

Victoria locuiește în Nashville, Tennessee, dar poate fi găsită des băntuind străzile din Paris sau rătăcind pe dealurile scoțiene. În mod normal, este înfundată într-un colț de cafea, visând povești.

În urma unei experiențe în preajma morții, Cassidy Blake capătă puterea paranormală de a da la o parte vâlul care separă lumea celor vii de lumea morților. Dar trebuie să învețe regulile foarte repede, deoarece orașul fantomelor este mult mai periculos decât și-ar fi imaginat.

„O lectură care îți dă fiori pe șira spinării, care arată că umanitatea rămâne și după moarte.“

— **BOOKLIST STARRED REVIEW**

„Așa trebuie să fie o carte fantasy.“

— **PUBLISHERS WEEKLY STARRED REVIEW**

„Schwab ne creează dependență... deja ne face să așteptăm urmarea.“

— **ENTERTAINMENT WEEKLY**

ISBN 978-606-009-107-3

9 786060 091073

www.librariaaramis.ro
www.edituraaramis.ro

Observații

[←1]

Fotbalul pe hârtie este un joc pentru două persoane, care se joacă pe o foaie de hârtie împărțită în pătrate (14 pe lățime, 22 pe lungime, plus câte 4 pătrate pentru fiecare poartă), imitând jocul real de fotbal. Jocul are reguli clare pentru efectuarea mișcărilor, marcarea golurilor și câștigarea punctelor (n. red.).

[←2]

Joc de cuvinte tradus aproximativ. În original, *The Inspectors* este format prin asocierea a două cuvinte: *inspector*, care înseamnă „inspector”, și *specter*, care înseamnă „spirit” (n. red.).

[←3]

Revelator – soluție folosită pentru dezvoltarea fotografiilor făcute pe film (n. red.).

[←4]

Aluzie la trucarea unor imagini prin prelucrare în Photoshop, un program special de editare a fotografiilor (n. red.).

[←5]

Dino's – pizzerie celebră din New York, înființată în 1957 (n. red.).

[←6]

Macadam – straturi succesive de piatră spartă cu care sunt pavate unele drumuri (n. red.).

[←7]

Ținuturile Înalte (Highland) – zonă deluroasă din nordul Scoției (n. red.).

[←8]

Jet lag – diferență de fus orar (n. red.).

[←9]

Mary King's Close – obiectiv turistic al Oraşului Vechi, fundătură istorică aflată sub clădirile din *Royal Mile*, a luat numele de la Mary King, o negustoreasă din oraş care ar fi trăit în secolul al XVII-lea (n. trad.).

[←10]

Burke și Hare – criminali în serie, ale căror crime, săvârșite timp de zece luni, în anul 1828, la Edinburgh, s-au soldat cu 16 victime (n. trad.).

[←11]

S-a preferat păstrarea denumirilor originale în engleză pentru locurile și personajele din seria *Harry Potter*, din dorința de a nu intra în polemica diferitelor traduceri (n. trad.).

[←12]

Fish and chips – pește pane cu cartofi (n. red.).

[←13]

Haggis – mâncare tradițională din Scoția; este un fel de budincă făcută din ficat, inimă și plămâni de oaie (sau alt animal), tocate și amestecate cu carne de vită sau de oaie și cu fulgi de ovăz, și condimentată cu ceapă, piper cayenne și alte condimente. Amestecul este fiert în stomac de oaie (n. red.).

[←14]

Rubeus Hagrid este un personaj din seria de cărți *Harry Potter*. Este păstrătorul cheilor și paznicul vânatului de la Hogwarts (n. red.).

[←15]

Eroul – flautist – din *Pied Piper of Hamelin*, un poem de Robert Browning (1842), având la bază un basm german. Flautistul îi propune primarului din Hamelin (Hameln) să alunge șoarecii din oraș cu muzica sa. Dar, pentru că nu este plătit, alungă toți copiii din oraș (n. trad.).

[←16]

B roll – se referă la cadrele generale, de ilustrare, care nu fac parte din linia poveștii principale (n. trad.).

[←17]

Ravenclaw, în original. Casa Ravenclaw este una dintre cele patru case ale Școlii de magie, farmece și vrăjitorii Hogwarts, din seria *Harry Potter* (n. trad.).

[←18]

Gryffindor, în original, este Casa Cercetașilor, alta dintre cele patru case ale Școlii de magie, farmece și vrăjitorii Hogwarts (n. trad.).

[←19]

Expresii care fac trimitere la *Harry Potter* (n. red.).

[←20]

În *Harry Potter*, numele personajului este Dumbledore (n. red.).

[←21]

Hufflepuff (în original) – una dintre cele patru case ale Școlii de magie, farmece și vrăjitorii Hogwarts, din seria *Harry Potter* (n. red.).

[←22]

²² *A game of cat's cradle* – joc de îndemânare, cu sfori puse pe degete (n. trad.).

[←23]

That's a wrap! – expresie în lumea cinematografică, ce definește încheierea filmărilor și trecerea la post-producție (*n. trad.*).